Nostalgic 56

BARBARA CARTLAND

RISCURILE IUBIRII

ALCRIS

Să-si salveze tatăl! cu orice preț! Acesta este gândul care o obsedează pe frumoasa Simonetta Bardsley.

Celebrul actor al Teatrului Royal, Beaugrave Bardsley este într-adevăr grav bolnav, la capătul puterilor, fără bani, vinovat doar de prea multă generozitate. Și doar o perioadă de odihnă prelungită sub soarele Italiei l-ar vindeca, poate...

Fiica lui nu șovăise nici o clipă. Surprinzând din întâmplare punerea la cale a unui complot urzit de ducele de Ravenstone, acceptă pentru o mie de guinee, să joace un rol. Un rol ambiguu care, de fapt, o revoltă în secret pe nevinovata Simonetta, aruncată dintr-o dată în această societate perversă și avidă.

ISBN 973-646-290-0

PRE 3000 **LEI**

Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Riscurile iubirii / Barbara Cartland
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (Nostalgic)
Tit. orig. (eng): The disgraceful duke
ISBN 973-646-290-0
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC "

BARBARA CARTLAND

Riscurile iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

– Cum te mai simți, tată?

– Nu prea bine, dar o să treacă, răspunse Beau Bardsley cu o voce gâfâită.

Prăbușindu-se pe scaunul din loja sa, se privi în oglindă și avu o expresie aproape de disperare.

Simonetta stătea în spatele lui, neștiind ce să facă.

Accesul de tuse care-l zguduise pe tatăl său când trecuseră pe la intrarea artiștilor părea să-l fi epuizat definitiv.

Fără să rostească un cuvânt, Joe Hewitt, cabinierul lui Beau Bradsley, aduse un pahar de coniac îndoit cu apă, pe care-l puse pe măsuța de toaletă, alături de borcănelele cu cremă, alifii, cutii de pudră și alte accesorii de machiaj.

Beau Bardsley era atât de slăbit încât trebui să apuce paharul cu două mâini ca să-l ducă la buze.

După câteva înghițituri, părea să-și mai fi recăpătat puterile și, cu o voce total diferită, îi spuse fiicei sale:

– N-ar fi trebuit să vii aici cu mine.

– N-am de gând să te las, tată, răspunse Simonetta pe un ton ferm. Știi la fel de bine ca și mine că n-ar trebui să joci astăzi.

Beau Bardsley tăcu. Cunoșteau amândoi răspunsul; nu era nevoie să-l mai formuleze.

El nu putea să se oprească din muncă.

În afară de faptul că salariul lui era indispensabil să trăiască, direcția Teatrului Royal *Drury Lane,* trebuia în termen de o săptămână să analizeze problema îndemnizației lui.

Cu o mână care tremura, Beau Bardsley își scoase ceasul din buzunarul vestei.

– Aveți destul timp, domnule Bardsley, zise Joe Hewitt pe un ton ce se voia a fi încurajator, ca și cum ar fi înțeles că marele actor era emoționat.

Beau Bardsley lăsă să-i scape un oftat. Toți știau că, dat fiind starea sănătății sale, simplul fapt de a se îmbrăca în costumul lui Hamlet îi cerea un efort fizic aproape insuportabil.

Cu toate acestea – gândi Simonetta – exista în această situație și un punct reconfortant.

Tatăl său jucase rolul de atât de multe ori încât îl știa perfect pe dinafară și o dată intrat pe scenă va fi, așa cum era întotdeauna, susținut de valuri de aplauze și de înflăcărarea admiratorilor.

În acest timp, Teatrul Royal *Drury Lane,* se umplea de spectatorii care veneau să-l aclame pe Beau Bradsley, unul dintre cei mai strălucițti actori care jucaseră aici.

Pentru el, ca să-l vadă pe el venea publicul chiar dacă, în prezent, teatrul trecea prin momente dificile.

Doamna Sarah Siddons, care timp de douăzeci și unu de ani domnise pe scena Teatrului Royal ca o suverană neconteastată, părăsise Londra pentru a se odhihni. Când se întorsese, o făcuse pe scena de la Covent Garden.

Pentru Teatrul Royal, era aproape imposibil să înlocuiască o actriță de o asemenea calitate.

Cu toate acestea, atâta vreme cât Beau Bardsley era pe afiș, sala era plină. Din păcate însă starea lui de sănătate îl obliga adeseori să anuleze reprezentația.

Când întinse mâna să ia un creion dermatograf, privirea lui întâlni în oglindă imaginea Simonettei.

– N-ar fi trebuit să vii aici, îi repetă el. Știi bine că nu-mi place să te văd în teatru.

– Joe îi poate ține de-o parte pe curioși, răspunse ea zâmbind. De altfel, tată, tu trebuie să te odihnești în pauzele dintre acte, și nu să te obosești primindu-i pe toți cei ce vin să bată la ușa cabinei tale.

– I-am promis întotdeauna mamei tale că vei rămâne departe de teatru, spuse Beau Bardsley.

– Și vom respecta promisiunea pe care i-ai făcut-o, răspunse Simonetta, dar știu de asemenea că n-ar fi fost de acord să te las singur în starea în care te afli acum.

Îl privi din nou cu atenție și spuse cu o voce caldă:

– Nu crezi că ar fi mai înțelept să anulezi reprezentația?

Teama ei era pe deplin justificată de înfățișarea lui Beau Bardsley: fața lui delicată era de o paloare îngrozitoare, buzele erau livide, și părea că-i este greu să ridice pleoapele.

– Trebuie să merg mai departe, spuse el pe un ton hotărât. Pentru Dumnezeu, Joe, mai dă-mi un pic de coniac.

Cabinierul luă paharul gol și se îndreptă către un colț al încăperii unde se alfa o măsuță plină cu sticle și pahare.

Simonetta știa prea bine cât de costisitoare era plăcerea tatălui său de a-și primi somptuos oaspeții – fie ei paraziți sau admiratori.

Dar făcea de asemenea și pe amfitrionul pentru membrii trupei când simțea că aceștia au nevoie de un stimulent, și întotdeauna era gata să le întindă o mână mai mult decât generoasă.

Mai mult de trei sferturi din salariul său – aprecia Simonetta – se ducea pe *împrumuturi*, atunci când cineva îi spunea vreo poveste despre cât ghinion avusese, poveste de care el se lăsa păcălit cu bună-știință, sau la oameni aflați într-adevăr la ananghie.

Fusese salvatorul multor colegi de profesie pe care-i împiedicase să sfârșească în stradă sau să decadă până la sinucidere.

Încercase pe măsura puterilor lui să nu-i lase să moară în mizerie pe cei care, la fel ca el, iubeau teatrul – chiar dacă unii dintre aceștia nu jucaseră decât o dată împreună cu el. Beau Bardsley venea în ajutorul oricărui actor sau actrițe aflate la nevoie. Îi hrănea, îi îmbrăca, le plătea datoriile. Situație ale cărei prime victime erau, bineînțeles, propria sa soție și fiică.

În ciuda atâtor ani trudiți pe scenă și a salariilor mari justificate de talentul său, el nu făcuse economii.

Cu toate acestea, în timp ce-l privea în această clipă, Simonetta știa că nu și-ar fi dorit ca tatăl său să fie altfel.

Chiar și în momentele sale de slăbiciune și suferință, când efortul pe care-l făcea ca să vorbească era aproape supraomenesc, Beau Bardsley degaja în jurul lui o atmosferă magică.

Era acel magnetism care ținea mulțimea captivată de farmecul lui, și vocea lui cu rezonanțe grave mergea drept la sufletul celor care-l ascultau.

Al doilea pahar de coniac îi coloră ușor obrajii și, în timp ce cabinierul îl ajuta cu îndemânare să-și scoată haina și vesta, el începu să-și machieze frumosul chip cu o mână ceva mai fermă.

Fiul unui vicar din abația Bath, Beau, al cărui nume de botez era Beaugrave, fugi de acasă la vârsta de șaisprezece ani.

Fusese neîncetat obsedat de teatrul din Bath, care ajunsese la distincția supremă când fusese primul care – în afară de Londra – căpătase titlul de *Royal*.

Actorii și actrițele care făcuseră reputația acestui teatru n-aveau admirator mai entuziast și mai înfocat ca fiul vicarului.

După ce jucase timp de câțiva ani roluri mici în teatrele din Londra, Beau Bardsley se întorsese în orașul natal.

Tatăl său fusese numit într-o altă regiune, și teatrul atrăsese tinerei actori entuziaști dintre care unii urmau să devină cei mai mari ai scenei engleze.

John Henderson, care după cinci ani petrecuți la Bath plecă la Londra, unde apăru imediat ca succesor al lui David Garrick, deveni unul dintre cei mai celebri actori ai Angliei.

Foarte impresionat la rândul său de o tânără actriță pe care o văzuse jucând la Birmingham, o recomandă directorului teatrului din Bath care o angajă imediat. Tocmai fusese concediată, fiind considerată un eșec, și fu încântată de șansa care i se oferea de a juca în fața unui public elegant; de data aceasta fu o reușită.

Debutul domnișoarei Sarah Siddons la Bath fu un adevărat triumf.

Pentru că era femeie – și foarte inteligentă – căută să se înconjoare de actori în stare să-i îmbogățească propriile ei roluri și s-o facă să strălucească și mai mult atunci când apărea pe scenă.

Alegerea ei se îndreptă în mod firesc către irezistibilul Beau Bardsley.

Sarah Siddons va deveni cea mai mare tragediană a teatrului englez.

Era de o mare frumusețe și avea o siluetă perfectă; dar aceste calități fizice nu însemnau nimic pe lângă puterea pe care o exercita asupra publicului.

În 1782, când ea se întoarse pe scena eșecului său, Beau Bardsley fu alături de ea.

Adeseori, el îi relatase Simonettei evenimentul.

– Când Sarah Siddons intra în scenă pentru repetiție, era în culmea panicii. Dar piesa, *Isabelle* sau *Căsătorie fatală,* o fascina pur și simplu și pe măsură ce-și intra în rol, mai mulți membri ai trupei erau cu lacrimile în ochi. Scena în care ea era pe patul de moarte era atât de emoționantă, de veridică încât băiețelul ei de opt ani, care juca și în piesă rolul fiului ei, crezu la un moment dat că mama sa murise cu adevărat. Plânsese amarnic și urla cât îl ținea gura până când, după ce scena se sfârșise, mama sa a venit să-l liniștească.

– Povestește-mi prima reprezentație, tată, îl rugă Simonetta care auzise totuși de nenumărate ori povestea.

Beau Bardsley râdea.

– Publicul avea ochi înecați în lacrimi și chiar înainte de scena finală sala răsuna de aplauze.

Zâmbea în timp ce continuă să povestească.

– ...Presupun că erau cu toții buimăciți de o asemenea reacție: doamna Siddons, prea emoționată ca să poată rosti și ultimele fraze, se mulțumi să salute înclinându-se pentru a răspunde aplauzelor furtunoase.

În decursul celor douăzeci și unu de ani care urmară, Beau Bardsley apăru aproape în toate spectacolele importante în care rolul principal era interpretat de Sarah Siddons. Dar acum, ea plecase și chiar dacă Bradsley era în stare să umple singur sala, la cei aproape cincizeci de ani ai săi, era totuși prea bolnav ca să-și poată continua cariera.

Simonetta își observa cu îngrijorare tatăl care, după ce-și termină machiajul, se ridică și se îndreptă spre draperia din pânză maro din capătul încăperii ca să se îmbrace pentru actul întâi

Noul teatru costase peste două sute douăzeci de mii de lire și fusese proiectat de Holland, arhitectul care construise și Carlton Hosue. În comparație cu vechile cabine, incomode murdare și întunecoase, cele din noua construcție evident mai bune.

Dar Simonettei îi plăcea ca, pe când era copil, să-l audă pe tatăl său povestindu-i cum era teatrul când el începuse să joace.

Pe vremea aceea, era ușor să-ți imaginezi cum Nell Gwynn, vindea doamnelor elegante, portocale cu șase bănuți bucata, era de asemenea ușor să ți-l imaginezi pe Samuel Pepys, cronicarul, aruncând ocheade domnișoarelor; și pe Charles II împreună cu amanta lui în loja regală.

Spectatorii puteau, pe atunci, să se plimbe pe scenă și în culise. Puteai să vezi filfizoni care-și dădeau aere aristocratice, și mondene cunoscute ce-și ascundeau cochet ochii sub măștile de catifea neagră.

– Garrick încerca să-i alunge pe oameni de pe scenă, îi povestea Bardsley fiicei sale, dar cu ore întregi înaintge ca ușile să se deschidă, în fața intrării era o busculadă incredibilă.

– Și ce se întâmpla atunci, tată? întreba Simonetta.

– Bărbații începeau să folosească pumnii, cei mai slabi erau trântiți și ceilalți în picioare iar pentru hoții de buzunare, era ocazia perfectă a unei recolte bogate!

Beau Bardsley participase la ultimul spectacol ce avusese loc în teatrul cel vechi. Piesa se numea *Fata de la țară*. La deschiderea noului teatru, pe 21 aprilie 1794, jucă împreună cu Sarah Siddons în *Machbeth*.

În seara aceea, teatrul se umpluse până la refuz; dar norocul nu stătea numai într-atât, și nu mai era un secret pentru nimeni că Richard Brinsley Sheridan era îndatorat până peste cap.

Mai târziu, Simonetta admirase mult noul treatru, în ziua în care mama ei o dusese să-și vadă tatăl jucând – chiar dacă nu avuseseră voie să folosească intrarea artiștilor.

Teatrul era mare. Avea patru etaje iar lojele erau așezate ca într-un teatru de operă, dar arhitectul se pare că se gândise mai mult la aspect decât la confortul spectatorului.

Se constată că amfiteatrul era mult prea înălțat și atât de departe de scenă încât ocupanții lui reușeau cu greu să-i audă pe actori; și în plus, cele opt loje situate pe scenă erau inutilizabile.

Capacitatea noului Teatrul Royal era de 3611 locuri și încasările pe seară reprezentau cam 800 de lire. Răspundea tuturor exigențelor moderne și avea chiar și o cortină de fier împotriva incendiului.

Toate acestea – îi spusese Beau Bardsley fiicei sale – fuseseră indiscutabil atracția majoră a primelor seri și trezise în sânul spectatorilor un adevărat delir de entuziasm.

– Cineva lovise cortina cu un ciocan uriaș ca să-i verifice rezistența, continuă el.

– Și ce s-a mai întâmplat, tată? întrebă Simonetta chiar dacă știa pe dinafară continuarea poveștii.

– Când se ridică cortina, continua atunci tatăl său, spectatorii văzură cascade ce se preligneau din rezervoare așezate pe acoperiș și cădeau apoi într-un imens bazin peste niște stânci artificiale.

– Trebuie să fi fost extraordinar!

– Așa este, încuviință tatăl său. Iar când apăru și un bărbat într-o barcă, vâslind, publicul de dezlănțui.

Abia mai târziu, după ce mai crescuse, Simonetta înțelese că marele Teatru Național, așa cum îl numise Sheridan, era de la început urmărit de ghinion – în parte din cauza stării financiare dezastruoase.

Plata actorilor, greoaie și neregulată, provoca frecvent greve printre membrii tineri – de la cel mai celebru până la cei mai obscuri.

Actorii de talent, când cereau salarii care li s-ar fi cuvenit, erau concediați și înlocuiți cu actori de valoare inferioară.

În fiecare sâmbătă dimineața, trupa lua cu asalt biroul lui Sheridan, implorându-l să le dea măcar un avans.

Sheridan scăpa promițându-le că le va plăti tot, apoi dispărea pe o altă ușă.

Doar Simonetta și mama ei știau cât le dădea Beau Bardsley celor mai amărâți și săraci, dat fiindcă ele simțeau consecințele acestor cheltuieli.

Trebuiau să renunțe la unele mici cheltuieli de lux pentru ele, lux la care în mod firesc ar fi putut să aspire dat fiind locul pe care-l ocupa Beau Bardsley în teatrul englez.

Faptul că el nu dădea importanță acestei situații nu rezolva problema. Cu toate acestea, la fel ca și ceilalți care-l vedeau jucând, îl adorau, și soția lui nu era în stare să-i facă nici cel mai mic reproș în privința generozității de care beneficiau alții.

Cineva bătu în ușa cabinei.

– Cinci minute, domnule Bardsley! strigă regizorul.

Apoi Simonetta îl auzi grăbindu-se de-a lungul culoarului, bătând în fiecare ușă și repetându-și apelul.

Tatăl său ieși de după draperie și ea îl privi cu îngrijorare. Dar, așa cum se întâmpla adeseori atmosfera teatrului făcuse o minune și-l transfigurase pe actor.

Bărbia și umerii i se înălțaseră iar ochii își regăsiseră acea strălucire fascinantă care vrăjea mulțimea.

Costumul pe care-l purta era potrivit siluetei extrem de slăbită acum, slăbiciune care, în costum de oraș, frapa uneori într-un mod stânjenitor. Acum însă, răspundea imaginii acelui tânăr pe care el îl întruchipa în piesă.

Beau Bardsley se îndreptă spre masa de toaletă, își mai dădu cu puțin fard pe obraji și retușă un pic colțurile ochilor.

– Ești foarte frumos, tată!

Din fagedă copilărie, Simonetta îi repetase tot mereu această frază; el îi zâmbi cu tandrețe și-i spuse:

– Vei rămâne aici cât timp eu sunt pe scenă și Joe nu va deschide nimănui ușa.

– Voi avea grijă, sir, ca totul să fie bine, îi promise Joe Hewitt.

– Două minute, domnule Bardsley!

Vocea regizorului însoțită de bătaia în ușă păru să alunge definitiv ultimele urme de oboseală de pe chipul lui Beau Bardsley.

După o ultimă privire în oglindă, se îndreptă spre ușă.

– Noroc, tată!

El îi mai zâmbi o dată, apoi ieși, și ea îl auzi vorbind cu vocea lui profundă unor actori care ca și el se pregăteau să intre în scenă.

Cât de mult i-ar fi plăcut să-l privească din culise în unul din cele mai importante roluri ale lui care-i adusese până acum numai elogii din partea criticilor.

Unul dintre ei scrisese săptămâna trecută. *În ceea ce-l privește pe Beau Bardsley, nu mai găsesc superlative.*

Iar în *Mornig Chronicle* se scrisese : *De îndată ce apare, actorul încetează de a mai fi o simplă ființă umană. El înfăptuiește adevăratul miracol de a se înălța până pe colinele Olipului împreună cu publicul său.*

Simonetta se ridică de pe divanul acoperit cu pluș roșu și, cu gesturi mecanice, începu să facă puțină ordine pe masa de toaletă a tatălui său.

Era aici o miniatură a mamei sale pe care el o păstra întotdeauna în cabină, pictată de Richard Cosway, și pe care Simonetta o consiera de o asemănare perfectă.

Era atât de frumoasă, părea atât de tânără și fericită încât nu-i venea să creadă că este moartă și că n-o va mai revedea vreodată.

Richard Cosway redase pe deplin ochilor ei mari acea adorabilă strălucire care-i lumina întotdeauna când își privea soțul; de asemenea, pictorul relatase minunat umbrele ciudate din părul ei blond care se detașa pe un fond de un albastru cald.

Simonetta privi miniatura și inima i se umplu de tristețe ca întotdeauna când se gândea la mama ei.

Cum de putuse să dispară atât de brusc fără ca ei să-și dea seama că este bolnavă?

„Întotdeauna ne gândeam la tata – își reaminti Simonetta – și abia după ce am pierdut-o pe mama ne-am dat seama că ea avea nevoie de îngrijiri".

Resimțea ca pe o rană fizică această pierdere de neînlocuit.

Puse miniatura la loc în cutiuța ei de catifea, aruncă apoi o privire în oglinda care-i reflecta chipul și văzu cât de mult semăna cu mama ei.

Avea același păr blond, aceeași ochi mari și același contur dulce al buzelor. Chipul ei avea însă și unele trăsături asemănătoare cu ale tatălui său.

Profilul lui grecesc părea să-i dea anumită sipritualitate, rară la actori, și aceeași trăsătură o făcea pe Simonetta să fie foarte diferită de tinerele de vârsta ei.

Fără nici o îndoială, era încântătoare!

De asemenea, avea ceva unic în felul ei de a fi, lucru ce explica de ce Beau Bardsley o ferea de oamenii care veneau adeseori în cabina lui, și de ce nu-i invita niciodată acasă, chiar dacă avea față de ei o atitudine amicală.

Din ziua în care Beau provocase unul dintre cele mai mari scandaluri văzute la Bath, își ținuse mereu secretă viața de familie. Hotărâse cu fermitate să nu-și expună niciodată soția moravurilor prea libertine din lumea teatrului.

Scandalul în chestiune se produse când, jucând împreună cu Sarah Siddons în ultimele spectacole, înainte de a pleca spre Londra cu ea, el remarcă o tânără în loja din avantscenă.

Nimic surprinzător în faptul că o remarcase pentru că ea era aici în fiecare zi. După-amiezile, era însoțită de o guvernantă sau de un valet, în general, iar seara era împreună cu un cuplu între două vârste: Beau află mai târziu că erau părinții ei.

În Bath, erau numeroși cei care puteau să-i vorbească despre Annabel Winslow.

Frumusețea ei cucerise societatea elegantă a orașului care se înghesuia prin sălile de bal și alte locuri de întâlnire.

Tinerii aristocrați o urmăreau și-i căutau compania; era răsfățată și de bărbații ceva mai trecuți, pentru care manierele ei erau la fel de fermecătoare ca și înfățișarea.

Anunțul logodnei ei cu lordul Powell părea să încânte pe toată lumea. Averea și distincția alesului erau recunoscute de toți locuitorii celebrului oraș care era și o renumită stațiune balneară. Lordul venise aici ca să-și trateze niște vagi dureri reumatismale, dar simpla întâlnire cu Annabel îl vindecase... În schimb, inima îi rămăsese aici!

Cererea în căsătorie pe care i-o făcuse lordul Powell era fără îndoială cea mai importantă propunere pe care o primise vreodată Annabel, și tatăl său, sir Harvey Winslow, se grăbise să accepte în numele ei.

Nimeni însă nu-și dădu seama că, dacă lordul Powell era îndrăgostit, și Annabel era îndrăgostită. De un altul...

Părinții ei nu fuseseră deloc supriînși sau îngrijorați de pasiunea ei pentru teatru. La urma urmei, gândeau ei, nu putea să fie decât excelent pentru educație să asiste la spectacolul cu piese de Shakespeare; și jocul doamnei Siddons, în rolul lady-ei Machebth sau în cel al Desdemonei era subiectul tuturor conversațiilor ce se purtau în pauze.

Și sir Harvey și lady Winslow apreciau că ea era excelentă în versiunea lui Hamplet regizată de Garrick dar nu remarcaseră în mod deosebit actorul care juca rolul lui Hamlet.

Astfel că, rămaseră stupefiați și buimăciți – ca întreg orașul de altfel – când Annabel fugi cu Beau Bardsley.

Când doamna Siddons plecă la Londra, Annabel și Beau o urmară.

Sir Harvey își dezmoșteni fiica și se retrase pe proprietățile lui din Dorset, declarând că nu dorea să mai audă niciodată vorbindu-se despre ea.

Cu toate acestea, Annabel era în culmea fericirii alături de bărbatul pe care și-l alesese drept soț, și când Simonetta veni pe lume, în 1787, ea se consideră cea mai norocoasă femeie.

În ceea ce-l privește pe Beau, din clipa în care se căsătorise, niciodată nu mai provocase nici un scandal în viața lui particulară.

Te-ai fi putut aștepta ca el să fie urmărit de femei din toate clasele sociale, de toate categoriile, dar, în ciuda unei perfecte curtoazii și a unei reale amabilități, făcea în așa fel încât să scape de întâlniri în afara teatrului.

De îndată ce se termina spectacolul, el se întorcea la căsuța lui din Chelsea unde îl aștepta Annabel și Simonetta; nu-și dorea nici o altă companie decât a lor.

Poate că atitudinea lui mai severă față de Simonetta se datora unui anume puritanism moștenit de la tatăl său, vicarul, sau unui sentiment de culpabilitate față de părinții săi.

Simonetta nu era deloc conștientă că viața sa era diferită de a celorlalți copii, sau că mama ei și cu ea n-ar fi fost mai lipsite de contacte cu lumea nici dacă ar fi trăit pe o insulă pustie.

Din clipa în care Beau Bardsley pleca de acasă până când se întorcea, activitatea lor nu se învârtea decât în jurul persoanei lui pentru ca totul să fie perfect la întoarcerea lui.

Încă de când era foarte mică, Simonetta auzea mereu: *Tu nu trebuie să-l superi pe tatăl tău,* și în consecință, singurul ei scop în viață era să-l facă fericit.

Singurul divertisment în rutina de zi cu zi era teatrul, atunci când se duceau să-l vadă pe Beau într-un nou rol.

Atunci, Simonettei i se părea că vede o cu totul altă persoană decât omul care o ținea pe genunchi acasă și o alinta.

Pe scenă, tatăl ei devenea un cavaler asemenea celor despre care ea citea în poveștile din cărți. Era în el și ceva spiritual și emoționant care o făcea să se gândească la îngerii în care credea de când mama ei o învățase să-și spună rugăciunea.

Dacă publicul îl adora pe Beau Bardsley pentru prezența lui în scenă și pentru orele aproape magice pe care el le oferea, fiica lui îl adora pentru că, pentru ea, el întruchipa tot ce era frumos și nobil.

În ciuda faptului că fusese sărac, Beau primise o excelentă educație.

Pentru că era fiul unui vicar, fusese acceptat în colegii private la prețuri de favoare, iar rolurile pe care le interpreta îi dăduse o bună stăpânire a limbii precum și o cunoaștere a istoriei pe care i-o împărtășise și fiicei sale.

Chiar dacă nu frecventase niciodată o școală și nu cunoscuse competiția cu alți copii, Simonetta avea o cultură mult superioară celei considerată ca necesară unei fete la acea epocă.

De fapt, ea primea de la tatăl său o formație intelectuală recomandată unui băiat în timp ce mama ei avea grijă s-o învețe toate lucrurile considerate indispensabile unei tinere fete bine crescută.

Moartea mamei sale o cufundă pe Simonetta într-o singurătate pe care n-o mai cunoscuse până atunci acasă când schimba câteva vorbe doar cu doica ei în așteptarea întoarcerii acasă a tatălui său.

Ca să-și ocupe timpul, descoperi astfel lectura ziarelor și-i făcea o imensă plăcere când tatăl său, în fiecare seară, îi povestea întâmplări din teatru.

Și dacă, pe vremuri, Beau Bardsley discuta cu soția lui despre problemele și certurile din teatru, precum și despre scandalurile sau bârfele pe care le auzea de la cei ce veneau în cabina lui, acum toate acestea i le spunea Simonettei.

În trecut, ea fusese întotdeauna ținută de-o parte de tot ce se petrecea în lumea extrerioară, dar acum o dată cu dispariția soției lui, Beau îi permitea Simonettei să-i ia locul la aceste discuții.

Abia pe la optsprezece ani, ea începu să înțeleagă pentru prima dată că unele lucruri din viață îi erau refuzate. Auzea vorbindu-se despre baluri, despre mari petreceri date la Carlton House, și de dineuri la Amack's Club unde nu puteai fi admis fără să fii recomandat de una dintre gazde, doamne din înalta societate.

– Aș putea să merg și eu la bal, tată? îl întrebă ea într-o seară pe Beau.

El tocmai se întorsese de la teatru și-i spusese că refuzase o invitație la o petrecere simandicoasă.

Beau Bardsley își privi fiica de parcă acum o vedea pentru prima oară.

Era încântătoare în rochia ei de muselină a cărei talie înaltă îi sublinia conturul fin al sânilor iar pielea ei albă părea de alabastru pe fondul plușului roșu al scaunului pe care se așezase.

De fapt, era atât de frumoasă încât îi tăie răsuflarea. Semăna ca o picătură de apă cu Annabel, așa cum arăta în prima zi în care se cunoscuseră.

– La un bal, draga mea? repetă el ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

– Da, tată. Ai uitat că am optsprezece ani? Mama mi-a povestit o dată despre un bal dat pentru ea, balul ei de debutantă în societate, și mi-ar plăcea și mie foarte mult să particip la un asemenea bal.

El o privi îndelung.

– Este imposibil! zise el.

– De ce? întrebă Simonetta.

Beau se ridică și începu să se plimbe prin încăpere ca și cum și-ar fi căutat cuvintele ca să-i răspundă, și spuse în sfârșit.

– Fără îndoială că este mai bine să știi adevărul. *Lumea bună* nu mă invită decât pentru că sunt o celebritate... o celebritate, dar doar un actor. Celor din înalta societate li se pare amuzant să primească persoane care au ajuns în vârful profesiei lor.

Apoi, cu o voce mai aspră, adăugă:

– ...Dar în vreme ce pe mine mă acceptă, soțiile și fiicele lor nu le-ar accepta.

– De ce, tată?

– Pentru că un actor nu poate niciodată, din punct de vedere social, să fie pus pe un plan de egalitate cu cei născuți de viță nobilă. Și pentru că eu sunt ceea ce am ales să fiu... tu trebuie să suferi.

Privindu-l cu ochii ei imenși, Simonetta zise cu o voce șovăitoare:

– Chiar dacă ești un actor, tu ești un... gentleman, tată. Bunicul, tatăl tău, a fost făcut stareț înainte să moară... Așa mi-a spus mama.

– Tatălui meu îi era rușine cu mine, îi răspunse Beau. El hotărâse ca și eu să mă fac cleric. Cunoscându-mi elocința, vedea în mine un om capabil să conducă o congregație. Zâmbi sceptic. Mă îndoiesc că aș fi reușit să fac asta.

– Familia Winslow era și ea o familie de moșieri foarte respectată în Dorset, continuă cu insistență Simonetta.

– Și de câte ori, întrebă Beau Bardsley, ai fost tu invitată în vizită la bunicii tăi?

Urmă o tăcere prelungă.

– Cred că... înțeleg.

– Dacă mi-a fost sortit să fiu pedepsit pentru că am fugit cu mama ta și astfel am avut parte de cea mai mare fericire pe care o poate cunoaște un om, ei bine *acum* sunt pedepsit, zise Beau Bardsley. Pentru că vezi tu, draga mea, nu pot să-ți dăruiesc tot ceea ce aș dori să pot să-ți dau.

Simonetta se aruncă în brațele lui.

– Nu trebuie să te mai gândești la asta, tată. Eu sunt fericită, foarte fericită, doar cu tine. Crezi că-mi pasă de bal când eu am șansa să te privească jucând și să fiu cu tine când te întorci acasă?

Beau Bardsley tăcu și se mulțumi s-o sărute pe creștet.

Apoi spuse, aproape în șoaptă:

– Biblia are dreptate. Copiii sunt pedepsiți pentru păcatele părinților.

Suferința ce răzbătea din glasul tatălui său nu-i scăpă Simonettei. De atunci, nu mai făcu niciodată aluzie la plăcerile și distracțiile din înalta societate sau la dorința ei firească de a participa. Dar asculta, în schimb, poate cu mai mare atenție, povestirile tatălui său.

În fiecare seară, la cină, întreba și afla cine mai venise să-l vadă și cine mai ocupa principalele loje ale teatrului.

De asemenea, îl îndemna să-i povestească și bârfele despre personalitățile lumii bune.

Făcea asta nu din plăcerea de a afla scandaluri, ci era pur și simplu curioasă în privința vieții celor ce locuiau dincolo de zidurile căsuței din Chelsea, oameni care, pentru ea, erau mult mai puțini reali decât personajele lui Shakespeare sau ale lui Sheridan. Astfel, sir Peter Teazle, sir Benjamin Backbite sau sir Harry Bumper erau personaje mult mai improtante pentru ea decât cine știe ce prinț sau filfizon care frecventau aceste petreceri.

Când mergea la teatru, privea în jurul ei, încercând să identifice vreo personalitate despre care să-i fi vorbit tatăl ei.

*
* *

În timp ce-l aștepta în cabina lui, Simonetta auzea aplauzele care începeau să vuiască asemenea unui tunet îndepărtat. Se ridică și deschise ușa pentru ca să lase valul de aplauze să ajungă cu toată forța lui până la ea.

O dată în plus, ea știa asta, pblicul era subjugat de farmecul și vraja talentului tatălui său. Îl aplaudau în picioare, iar acesta se înclina la fiecare nou val ce-i era destinat.

Simonetta stătea în pragul ușii, privind coridorul slab luminat de lumânările puse în candelabre de lemn.

Își aminti că și ceilalți actori se întorceau în cabinele lor pe același culoar, și închise repede ușa.

Tatăl său veni, urmat de Joe care-l așteptase în culise. Obrajii îi erau îmbujorați și în ochi îi strălucea acea lumină care le dădea viață întotdeauna după o reprezentație reușită.

– Ai fost la înălțime, tată!

– Până acum, totul a mers bine, răspunse Beau Bardsley.

Se apropie de măsuța de toaletă și, brusc, fu cuprins de un puternic acces de tuse.

Pentru că și-o stăpânise prea mult timp, criza atinse repede paroxismul.

Joe și Simonetta îl ajutară să se așeze pe scaun și, când în sfârșit criza se potoli, sudoarea i se prelingea pe frunte și corpul întreg era scuturat de tremurături.

Și de data aceasta însă, un coniac îndoit cu apă îl ajută să-și revină.

Simonetta știa că Joe pusese ceva mai mult alcool.

Trebuiră să facă un real efort pentru a reuși să-l ajute să-și schimbe la timp costumul, iar pentru Beau fu un efort aproape supraomenesc să răspundă apelului regizorului când acesta strigă imperativ:

– Un minut, domnule Bardsley!

În vocea lui se putea ghici un ușor reproș pentru că actorul principal al fi trebuit să fie deja în culise.

Jose își însoți stăpânul până la scenă, apoi se întoarse.

– Se simte foarte rău, domnișoară Simonetta, spuse Joe abia intrat în cabină.

– Știu, Joe, dar el refuză să se odihnească. L-am implorat să amâne spectacolul de astăzi.

– Dacă va continua așa, o să moară. Să țineți minte ce vă spun acum, domnișoară Simonetta!

– I-a spus și doctorul asta, dar nu vrea să asculte... și are nevoie să muncească.

– Înțeleg, domnișoară.

– De atâția ani de zile nu l-ai părăsit, Joe. Știi la fel de bine ca și mine că n-a pus de-o parte nici o centimă.

– Știu, domnișoară, și, sâmbătă dimineața, vor năvăli toți în jurul lui ca vulturii. Adeseori mă gândesc că tot câștigul lui ajunge la alții.

– Dacă ar mai putea să reziste... un timp, ar avea dreptul la o... pensie, spuse Simonetta.

– Pe care ar merita-o cu prisosință! încuviință Joe. Dar afacerile teatrului nu sunt deloc prospere, exceptând spectacolele în care maestrul este cap de afiș; și am eu, așa, o presimțire că direcția se gândește cu groază că el ar putea să plece definitiv dacă ar primi această pensie.

– Asta ar trebui totuși să facă, răspunse Simonetta. Chiar ieri, doctorul i-a spus că ar avea nevoie de o climă mai blândă pe timpul iernii. Iată că se apropie noiembrie și el nu va putea suporta ceturile și vânturile reci.

Amândoi se priviră cu îngrijorare și Joe, ca și cum ar fi refuzat să mai discute acest subiect neplăcut, schimbă vorba spunând:

– Iau un pahar cu coniac în culise. Dacă-l apucă un alt atac de tuse, acesta va fi singurul remediu eficace.

Simonetta tăcu și se întoarse să se așeze pe divan.

Viitorul se anunța întunecat. Se întrebă ce ar fi făcut mama sa. Privirea îi căzu pe miniatura care-i înfățișa chipul.

– Oh, mamă, murmură ea, ajută-ne. Cum poate tata să continue astfel? Joe zice că n-o să reziste. Eu ce-o să mă fac atunci? Mamă, ajută-ne. Nu se poate să nu știi în ce situație suntem.

Simți cum ochii i se umplură de lacrimi. Temându-se ca tatăl său să nu observe că a plâns, se grăbi să și-i șteargă.

Simonetta nu putea să-și amintească fără să sufere câtă durere fusese în sufletul tatălui său la moartea mamei sale. De mai multe ori se temuse că acesta își va pierde mințile și, cum ea era singura care putea să-l mai încurajeze, n-avea dreptul să plângă în fața lui.

Uneori, avea impresia că doar atitudinea ei îl susținuse și-l împiedicase să se prăbușească.

Așteptă. Deodată, aplauzele izbucniră și înțelese că spectacolul se terminase.

„Trebuie să-l duc acasă cât mai repede, se gândi ea. Joe o să ne cheme o trăsură care să ne aștepte în fața ușii; Nanna a pregătit deja cina și tata se va putea culca imediat."

Se întrebă dacă n-ar fi mai înțelept ca el să nu se mai schimbe și să meargă acasă chiar în costumul de scenă.

Tatăl său era foarte meticulos în ce privește înfățișarea lui; dar acum nu era nimeni să-l vadă și, oricum, pelerina lui lungă gri va ascunde bine costumul lui Hamlet.

„Sunt sigură că așa este cel mai bine", hotărî Simonetta.

Zgomotul ce venea dinspre sală se mai liniști și acum se auzeau actorii vorbind pe culoar. Auzi vocea tatălui său care spunea:

– Aș ruga-o pe Excelența Voastră să aștepte o clipă. Vreau să văd dacă nu cumva este prea mare dezordine în cabină.

– Dragul meu Bardsley, îi răpsunse oaspetele, am frecventat destule cabine de actori ca să-mi mai fac grji dacă sunt în ordine sau în dezordine.

Simonetta înțelese că fraza rostită de tatăl său nu era decât un avertisment pe care i-l adresa ei și, ridicând repede draperia, se strecură în spatele ei exact în clipa în care ușa se deschise.

– Așa cum mă așteptam, remarcă vocea necunoscutului pe un ton amuzat, cabina dumitale este un model de curățenie și cu siguranță că nu miroase a... jupoane!

– Excelența Voastră are dreptate.

Beau Bardsley răspunsese pe un ton brusc ca și cum insinuarea aceasta nu-i plăcuse.

– Știu foarte bine, Bardsley, reluă oaspetele, că întotdeauna ești grăbit să pleci acasă de îndată ce spectacolul s-a sfârșit, dar trebuia să te văd, am nevoie de ajutorul dumitale

Beau Bardsley râse ușor.

– De ajutorul meu? Cum aș putea să-i fiu de vreun ajutor ducelui de Ravenstone?

Simonetta înțelese că tatăl său rostise în mod intenționat titlul oasepetelui pentru a o informa pe ea și a o avertiza că nu treabuia cu nici un preț să-și dezvăluie prezența.

– Excelența Voastră dorește să bea ceva?

– Nu, mulțumesc.

Simonetta ghici, fără să vadă, că ducele se așezase pe divanul de pe care ea tocmai plecase.

– Voi intra direct în subiect. Am nevoie de o actriță...

– În acest caz, Excelența Voastră n-a bătut la ușa potrivită, îl întrerupse sec Beau Bardsley. Știți cu siguranță că nu m-am pretat nicidoată la astfel de manevre și n-am prezentat niciodată cuiva pe vreun membru al trupei, nici aici nici în altă teatru.

Ducele râse și răspunse:

– Dragul meu Bardsley, ești pe cale greșită și mă acuzi degeaba! Dacă aș dori să cunosc o actriță pentru ceea ce-ți imaginezi dumneata, mi-ar fi foarte ușor și n-aș avea nevoie de mijlocirea dumitale.

– Atunci cum vă pot fi de folos? întrebă Beau Bardsley cu o voce total diferită.

– Este o poveste lungă, dar am să fiu concis. Sora mea s-a căsătorit cu un scoțian pe nume McCraig. El este mort acum, dar nepotul meu Alister McCraig trăiaște și s-a căsătorit acum mai bine de un an cu Kitty Warden. Îți amintești de Kitty?

– Cum să nu-mi amintesc! exclamă Beau Bardsley. Dar habar n-avam că McCraig este nepotul dumneavoastră!

– Nu-mi stă în obicei să mă ocup de problemele familiei, continuă ducele. De fapt, mă scot din sărite, dar pe Kitty o cunoșteam de când era mică pe scenă. Cine n-o cunoștea?

Câteva clipe tăcu, de parcă se aștepta să audă confirmarea celor spuse de el și Beau Bardsley răspunse automat:

– Da, cine n-o cunoștea, așa cum ați spus...

– Și... în mod surprinzător... l-a făcut pe nepotul meu fericit, foarte fericit. Dar Kitty a rămas ceea ce era! Chiar dacă nu mai urcă pe scenă, este tot aceeași Kitty care cânta acele teribile cântece deocheate.

– Mi le amintesc foarte bine, zise Beau sec.

– Atunci îți imaginezi cu ușurință ce impresie ar fi putut să-i facă bunicului soțului ei, cu părul ei roșu și pieptul voluptuos a cărui generozitate a crescut parcă și mai mult de doi ani încoace.

– Mi se pare că am auzit vorbindu-se despre acest domn, remarcă Beau Bardsley.

– Exte un McCraig, pur sânge. Unii îi spun chiar regele neîncoronat al Scoției, ceea ce este cu siguranță adevărat în ce privește propriul clan și – în paranteză fie zis – este un om extrem de bogat.

Simonetta simțea că tatăl său devine nerăbdător, ca și cum voia să afle mai repede ce vrea ducele.

– Îmi pare rău că te fac să-ți pierzi timpul cu povestea asta, zise ducele, dar problema este următoarea: sora mea, de ani de zile încearcă să facă familia McCraig să se intereseze și de Alister, dar șeful clanului poate dispune de banii lui așa cum dorește.

Simonetta se gândi că în acest moment al povestirii, tatăl ei era probabil la fel de interest ca și ea.

– Continuați, îl auzi ea spunând.

– Și iată că, brusc, bătrânul McCraig și-a anunțat intenția să vină la Londra. Vrea să se întâlnească cu primul ministru în legătură cu niște probleme scoțiene și l-a informat pe nepotul meu Alister despre dorința lui de a-i cunoaște soția.

După o scurtă pauză, ducele reluă:

– Nu este nici o îndoială că, dacă va fi de acord cu mariajul lui, el va ceda dorinței surorii mele și-l va face pe Alister moștenitorul lui.

Urmă un moment de tăcere înainte ca Beau Bardsley să răspundă.

– Să vă spun sincer, Excelența Voastră, mi se pare foarte puțin probabil ca bătrânul să aprobe această căsătorie.

– Suntem amândoi conștienți de asta, chiar și Alister este. De aceea... Beau Bardsley, dumneata ești singurul care m-ai putea ajuta.

– Și cum aș putea s-o fac?

– Găsindu-mi o actriță care, timp de vreo două zile să joace rolul soției nepotului meu. La asta se rezumă totul. O femeie care, doar două zile, să joace rolul unei lady; dar s-o facă într-un mod credibil pentru a-l convinge pe bătrânul scoțian că ea este soția potrivită pentru moștenitorul lui.

– Vorbiți serios? întrebă Beau.

– Absolut serios! răspunse ducele. M-am gândit îndelung la această problemă, și soluția pe care am găsit-o mi se pre singura capabilă să-i permită lui Alister să primească imediat o mare sumă de bani și să moștenească vreun milion de lire la moartea lui McCraig.

– Doar atât?

– Poate mai mult!

– Chiar credeți că ar putea să fie păcălit astfel?

– Și de ce nu? exclamă ducele. Voi, actorii, sunteți creatori de iluzii și faceți publicul să creadă ceea ce doriți voi să creadă. Nu mai departe decât astă-seară, jumătate din femeile din sală plângeau crezându-te mort.

– Este altceva sub luminile rampei, murmură Beau.

– Munca actorului constă în a crea iluzia care pentru spectator devine realitate. Publicul crede în adevărul pe care voi îl creați pe scenă. Eu cer, de exemplu, unei femei să-l facă pe un bărbat de optzeci de ani să creadă că ea este o persoană onestă și respectabilă. N-ar trebui să fie prea greu.

– Nu preavăd cine ar putea juca un asemenea rol; nu-mi vine în minte nici o actriță, zise Beau Bardsley.

– Recunosc că n-o fi prea ușor să găsești persoana care să corespundă perfect rolului; dar dumneata ești un gentleman, Bardsley, și de aceea am venit la dumneata. N-aș vrea ca lucrul acesta să fie dat în vileag.

Beau Bardsley păru să se gândească și spuse în sfârșit:

– Deocamdată, nu văd pe nimeni potrivit. Ar fi Judith Page care a interpretat mereu roluri de femeie de lume și persoane de calitate, dar este prea în vârstă. Ar mai fi apoi Sylvia Verty.

– Dumnezeule, nu ea! exclamă ducele. După un pahar de vin, s-a terminat cu accentul ei distins!

– Știu, recunoscu Beau Bardsley.

– Trebuie să existe totuși cineva, poate vreo actriță mai nouă, insistă ducele. Nu i se cere mare lucru, ci doar să fie cât mai rezervată, iar eu o voi învăța strictul necesar de comportament și altele.

Cu siguranță că Beau Bardsley îi aruncase o privire tăioasă, pentru că ducele spuse repede:

– Nimic din ceea ce gândești dumneata, Bardsley. Jur! Este vorba doar despre afaceri, și dacă tânăra este cinstită, va părăsi casa la fel de pură precum a intrat, îți promit.

– Casa dumneavoastră? întrebă Bardsley.

– Nepotul meu locuiește acum la Ravenstone House, în Berkeley Square. L-am invitat pe McCraig să stea și el aici în cele două zile pe care le va petrece la Londra. Voi avea grijă ca protejata dumitale să nu fie niciodată singură cu el, nici o clipă. Unul dintre noi, Alister sau eu, va fi acolo ca să răspundă la orice întrebare mai dificilă a bătrânului.

Beau Bardsley rămase tăcut și ducele continuă:

– Poate că ar fi trebuit să menționez că am de gând să plătesc cum se cuvine această misiune excepțională; suma va fi de cinci sute de guinee. Pari surprins, Bardsley?

– Excelență, este o sumă enormă!

– Sunt gata să plătesc chiar mai mult ca să asigur moștenirea nepotului meu. Așa cum ți-am spus deja, un milion merită efortul acesta!

– Presupun că s-ar putea să găsim pe cineva potrivit, mărturisi Beau Bardsley. Sunt o mulțime care ar profita de șansa de a câștiga o asemenea sumă! Dar s-ar putea și să vă lase baltă; este prea riscant!

– Știam că dumneata ești singura persoană care ar înțelege, spuse ducele. De aceea am ținut să discutăm deși, știam că această discuție te-ar putea deranja.

– Vă datorez scuze dacă am fost nepoliticos.

– Nicidecum! Știm cu toții că ești un om de casă și ții mult ca familia dumitale să nu fie *contaminată* de oameni ca mine, nu-i așa?

Vocea ducelui suna veselă.

– Grija dumitale, continuă ducele, care merge până la obsesie, de a vrea să-ți păstrezi secretă viața privată a iritat probabil multă lume; dar în ceea ce mă privește, te admir că faci asta!

– Vă mulțumesc, Excelență.

Simonetta îl auzi pe duce ridicându-se.

– Dacă încerci să te eschivezi, Bardsley, îți jur că vei fi primul pe lista dușmanilor mei!

– Aș fi dorit să cereți altcuiva ajutorul acesta, mărturisi Beau.

– Știi prea bine răspunsul, replică ducele. Numai dumneata poți s-o faci. Nimeni altcineva n-ar fi în stare să înțeleagă despre ce vorbesc! Vreau o lady, Bardsley, și cred că în afară de dumneata, nimeni din acest teatru n-ar fi în stare să recunoască o *doamnă,* dacă ar întâlni-o.

– Excleența Voastră judecă prea aspru oamenii.

– N-am intenția să fac asta. Teatrul mi-a dăruit mai multă bucurie ca orice altceva, adăugă ducele. Îți amintești de Perdita?

De Rosa Lenin? Și de creatura aceea seducătoare care a făcut un scandal monstru când am încercat să scap de ea? Cum o chema?

– Betty Wilson?

– Da, firește! Betty Wilson! A fost în stare chiar să plătească oameni care să spargă geamurile la Ravenstone House. Ei bine, nici una dintre ele n-ar fi în stare să joace rolul. Numai dumneata și cu mine știm despre ce este vorba și, așa cum am spus, ești singurul care poți găsi persoana potrivită.

– Cred că va fi imposibil, Excelență! răspunse încet Beau Bardsley.

– Îți voi spune ce am să fac, zise ducele. Îi voi da doamnei – și va trebui să arate ca o doamnă – cinci sute de guinee, și încă pe atât îți voi da dumitale ca să-i împarți ticăloșilor care te hărțuiesc neîncetat cu poveștile lor despre mame bătrâne care stau să moară prin mansarde! O mie de guinee, Bardsley! Asta ar trebui să ajungă pentru strădania dumitale.

Bardsley nu răspunse și ducele adăugă:

– Trimite-mi-o pe cea pe care o alegi la Ravenstone House mâine, cu o oră înainte de prânz. În felul acesta, eu și nepotul meu vom avea timp să instruim persoana în privința unor puncte importante ale situației, înainte de sosirea bătrânului. Ducele deschise ușa. O mie de guinee, dragul meu! Este o sumă la care merită să te gândești!

Capitolul 2

Beau Bardsley se prăbuși pe bancheta trăsurii și închise ochii.

Pelerina îi ascundea costumul de catifea neagră pe care-l purtase în ultimul act. Își șterse însă machiajul și lumina slabă a felinarelor îi permise Simonettei să vadă cât era de palid.

După ce merseră o vreme în tăcere, ea îndrăzni să spună.

– Ai putea să faci... ceea ce ți-a cerut ducele?

– Îmi închipui că este imposibil să găsesc atât de repede persoana de care are nevoie.

După câteva clipe, Simonetta îndrăzni din nou:

– Am avea nevoie de cinci sute de guinee, tată...

– Știu, dar ca să joci un rol în afara scenei este cu totul altceva decât pe scenă.

– De ce?

– Pentru că actorii repetă textele care le sunt încredințate, și cele mai multe dintre femei care fac această profesie sunt fără cultură și de o reputație îndoielnică.

Se făcu liniște; apoi, ca și cum ar fi știut la ce se gândește fiica lui, Beau Bardsley se grăbi să adauge:

– ...Nu și Sarah Siddons; ea era cu totul altfel. Dar ar fi mult mai ușor să găsești un actor care să joace rolul unui gentleman decât o actriță care să joace rolul unei lady.

După un moment de tăcere, Simonetta spuse cu o voce abia auzită:

– Tată... avem foarte mare... nevoie... de cinci sute de guinee! N-aș putea să... joc eu rolul... pentru... tine?

Beau Bardsley se crispă dintr-o dată și strigă:

– Ți-ai pierdut mințile? Te-ai gândit vreo clipă că eu ți-aș permite să faci așa ceva sau să te duci acasă la omul acesta?

– Te-am auzit de mai multe ori... vorbind despre duce, tată...

– Atunci, îi cunoști prea bine reputația și știi cât de mult îl disprețuiesc.

– Dar de ce, tată? Ce a făcut?

– Este întruchiparea desfrâului. Știi cum i se spune când nu este prin preajmă?

– Nu, tată. De unde să știu?

– I se spune *Nemernicia Sa,* și este numele care i se potrivește.

– Dar, tată, ce a făcut de este atât de disprețuit?

– Refuz să-ți murdăresc urechile spunându-ți despre scandalurile în care a fost amestecat, sau despre pericolul pe care el îl reprezintă pentru femei – nu numai pentru cele din lumea lui, ci și de prin culisele teatrelor sau din cabaretele Londrei.

– Vrei să spui că... este un afemeiat?

– Și că și femeile aleargă după el, răsunse Beau Bardsley. Are mai mult farmec decât oricare dintre bărbați și se folosește de minune de el pentru a-și atinge scopurile.

Tatăl ei vorbea cu atâta vehemență încât Simonetta îl privi cu teamă ca nu cumva să fie cuprins de un nou acces de tuse.

– Am cunoscut o mulțime dintre victimele lui; știu câte inimi a frânt, câte vieți a ruinat, și răul pe care l-a făcut într-un fel sau altul! Dacă vrei să știi adevărul, îl disprețuiesc!

– Ai fost totuși foarte politicos cu el, tată.

– Cum aș fi putut să fiu altfel? întrebă Beau. Un aristocrat cu poziția lui socială ar putea să-mi facă mult rău dacă mi-aș face din el un dușman.

– Cum ar putea să-ți facă rău?

– Nu mai vreau să discutăm despre asta. Voi încerca să fac ce mi-a cerut. Vreau doar să pot găsi persoana potrivită.

După o clipă de tăcere, Beau spuse brusc pe un ton aproape agresiv:

– Ai fi putut crede că i-ar fi fost ușor să găsească chiar el pe cineva. Cunoaște destule femei dar, firește, nu dintre acelea care ar putea să joace rolul.

În timp ce trăsura continua să meargă, Simonetta începu să-și dorească sincer ca tatăl său să descopere persoana dorită de duce și, în felul acesta, să primească banii promiși.

Cu acești bani ar fi putut să meargă în străinătate, așa cum îi recomandase doctorul.

Ea era sigură că tusea lui s-ar vindeca la soarele Italiei, că s-ar mai îngrășa și-și va recăpăta vigoarea pe care i-o știa pe vremea când ea era doar un copil.

Își amintea de extraordinara lui vitalitate care transforma atmosfera de îndată ce el intra undeva.

– „Tata s-a întors, mamă!"

Nu uitase cât era de fericită și zburda pe scări ca să deschidă ușa înainte ca tatăl ei să apuce să atingă clanța.

– „Tată, tată!"

Îl prindea atunci cu brațele pe după gât, și el o ridica și o învârtea până când ea simțea că amețește, sau o gâdila ca s-o audă râzând în hohote.

Pe vremea aceea, era un cu totul alt om decât cel de acum care se întorcea cu greu la căsuța din Chelsea – prea obosit uneori ca să mai onoreze cina pe care Nanna o pregătise pentru el.

„Trebuie să se odihnească! Trebuie să plece!" își repeta Simonetta.

Din nou își chemă în gând mama ca să-i ajute, simțind că, deși era cu siguranță în raiul în care crezuse întotdeauna cu fervoare, va reuși să fie alături de bărbatul pe care-l iubise din tot sufletul.

– Trebuie să mă ajuți, mamă, murmură Simonetta. Tata este în pericol dacă nu se odihnește!

Trăsura ajunsese acum în Sloane Square și cobora pe King's Road.

„De îndată ce o să mănânce puțin, gândi Simonetta, trebuie să se ducă să se culce. Dacă are de gând să găsească actrița de care are nevoie ducele, va trebui să se trezească devreme".

Caii se opriră și fata își puse mâna pe brațul tatălui său.

– Am ajuns, tată!

– Acasă...?

Preț de câteva clipe păru tulburat și pierdut; apoi, cu efort coborî din trăsură în urma Simonettei, plecându-și capul ca să iasă.

Oare acest simplu gest fusese prea greu pentru el, sau de vină era vântul care sufla la colțul străzii? Fu cuprins de un acces de tuse și nevoit să rămână încovoiat.

Nanna, care-i aștepta, deschise ușa și, în timp ce el continua să tușească, amândouă îl ajutară să urce treptele.

Sunetul aspru al tusei sale răsuna în toată casa.

– Să-l ajutăm pe maestru până la etaj, spuse Nanna. Ar trebui să încercăm să-l convingem să se culce imediat; dacă nu va coborî, va vrea să se schimbe.

Simonetta își trecu brațul pe după mijlocul tatălui său, dar vizitiul care-i urmase înăuntru interveni s-o ajute.

– Îl ajut eu pe maestru, spuse el. Sunt mândru s-o fac! Eu și cu băbuța mea așteptam odinioară ore întregi ca să-l putem vedea pe scenă.

Tusea se mai potolise puțin, dar îl istovise; dădea impresia că s-ar fi prăbușit dacă Nanna nu l-ar fi susținut.

Dus aproape pe brațe de către Nanna și de vizitiu, urcă scările și ajunse în camera lui.

Mama Simonettei fusese cea csre insistase ca încăperea cea mai frumoasă a casei să nu fie salonul ci dormitorul lor.

– Tata stă atât de puțin acasă, le explicase ea, și nu primim oaspeți aproape niciodată. Așa că este mei bine să facem din dormitor un loc în care nu numai să se simtă bine dar să-și poată și studia rolurile.

Astfel că încăperea dinspre fațadă, cu cele trei ferestre largi, fusese mobilată cu toate comorile pe care mama Simonettei le adunase de-a lungul anilor.

Pentru ca să poată fi folosită și ca salon, ea adusese aici o sofa și câteva fotolii, iar Beau stătea de multe ori întins pe pat în timp ce soția lui cosea pe fotoliul din fața șemineului.

Când Simonetta era mică, venea și se așeza lângă el, stând turcește și cintindu-i din cărțile cu povești.

Pe vremea aceea, nici nu-și dădea seama că lecturile ei erau adevărate lecții de dicție; într-adevăr, tatăl său relua pronunția cuvintelor, intonația și ritmul vobirii, calități pentru care era celebru.

Ajunsă în capul scării, Simonetta se repezi să dea la o parte cuvertura ca să le permită celor doi să-l pună pe tatăl ei în pat și să-l așeze confortabil pe perne.

– Mulțumesc, îi spuse Simonetta vizitiului văzându-l că se îndreaptă spre ușă. Cât vă datorăm?

– Oh... pentru maestru, este gratuit. M-a răsplătit destul cu bucuriile pe care mi le-a dat.

– Mulțumesc! exclamă Simonetta.

Felul acesta al oamenilor simpli de a-i vorbi despre tatăl ei o mișcau întotdeauna.

– Acum... să aveți grijă de el, continuă vizitiul coborând scara. Nu prea-mi place cum arată... nu-mi place deloc. Ați face bine să chemați imediat doctorul... altfel, mă tem că teatrul va pierde cel mai mare actor pe care l-a avut vreodată.

– Asta am să fac și-ți mulțumesc încă o dată, spuse Simonetta închizând ușa în urma lui.

Urcă scara în grabă și o găsi pe Nanna în picioare pe palier privind cu îngrijorare batista pe care o ținea în mână.

– Ce este? întrebă fata cu voce scăzută.

– Trebuie să chemăm doctorul, spuse Nanna. Scuipă sânge – nu-l putem lăsa așa!

– Mă duc să-l chem!

– La ora asta târzie? întrebă Nanna. Nu-ți dau voie. Du-te jos și ia de pe colțul sobei laptele cald și încearcă să-l convingi să bea. Eu mă întorc cât pot de repede.

– Așteaptă o clipă. Am să-l rog pe vizitiu să se ducă după doctorul Lesley.

Coborî în fugă scara și reuși să oprească trăsura chiar în clipa când pleca.

Vizitiul auzi strigătul Simonettei și opri caii.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară?

– Ai fi atât de amabil să-l rogi pe doctor să vină să-l vadă pe tata? întrebă Simonetta. Ai avut dreptate. Se simte foarte rău... Foarte rău.

– Sigur... mă duc pentru dumneavoastră. Unde locuiește doctorul, domnișoară?

– Pe Eaton Square, răspunse ea. La numărul 82, și-l cheamă Lesley.

– S-a făcut! spuse vizitiul.

Își biciui caii, și porni în viteză pe străzile Londrei, conștient de urgența misiunii sale.

Rămase singure, celor două femei le fu foarte greu să-l dezbrace pe actor și să-l așeze în pat înainte de sosirea doctorului.

Acesta era un om aspru, dar binevoitor, care se bucura de o bună reputație printre artiști. Îl cunoscuse pe Beau Bardsley prin intermediul lui Sheridan de care se ocupase ani de zile.

Simonetta știa că el nu era numai medicul tatălui său, ci prietenul și admiratorul lui, și mama ei avusese o încredere totală în el.

La moartea acesteia, doctorul Lesley îi fusese de un prețios ajutor Simonettei care vedea în el pe omul grație căruie tatăl său nu clacase și putuse să-și continue cariera.

Când aceasta îl întâmpină în hol, el îi zâmbi, și acest zâmbet exprima mult mai bine decât cuvintele afecțiunea pe care el i-o purta.

– Oh, doctore, știam că veți veni când veți primi mesajul meu! spuse Simonetta cu sufletul la gură.

– A fost un noroc să fiu acasă, îi răspunse doctorul, pentru că tocmai mă pregăteam să-i fac o vizită unei paciente, o bătrână contesă, dar ea poate să mai aștepte! Cum se simte tatăl dumitale?

– Foarte rău! Astă-seară a reușit să joace, dar numai datorită coniacului a rezistat, și acum s-a prăbușit. Nanna spune că a scuipat sânge... tușind!

Doctorul făcu o grimasă îngrijorată.

– De asta mă temeam. Ți-am mai spus, el trebuia de mult să se odihnească și te-am sfătuit să-l duci undeva la o climă mai caldă. Vântul acesta rece este ucigător pentru un om în starea lui.

– Știu, spuse Simonetta cu o voce sfâșiată.

– Presupun că nu prea sunt bani în pușculiță – ca de obicei? murmură doctorul în timp ce urca scara.

Simonetta consideră că este inutil să-i răspundă.

Doctorul știa la fel de bine ca și ea că fiecare centimă din câștigul lui se ducea în acte de caritate.

El intră în cameră, rugând-o pe Simonetta să aștepte pe coridor. Ea coborî însă în salon, acolo unde, împreună cu mama sa, așteptau când erau singure acasă.

I se părea că încă mai simte aici prezența celei dispărute.

Aici, învățase, aici șezuse alături de mama sa, pălăvrăgind amândouă în cursul după-amiezelor și a serilor lungi când tatăl ei era la teatru.

Chiar în această încăpere, mama îi transmisese simpla ei filosofie de viață pe care Simonetta încercase să și-o însușească.

Și încăperea era plină de portrete și amintiri ale tatălui său.

Tabloul de deasupra șemineului fusese pictat cu puțin înainte ca el să plece din Bath împreună cu Annabel Winslow. De asemenea, tot aici se afla și o miniatură care-l reprezenta și pe care Cosway o executase în același timp cu aceea a soției sale.

Trei desene cu el în cele mai importante roluri și câteva caricaturi – semnate de unii dintre cei mai celebri desenatori ai vremii – împodobeau pereții.

Mai erau de asemenea afișe și omagii primite de Beau, oferite de orașele în care jucase și de companiile teatrale cu care colaborase.

„Cât de mult îl iubea mama, se gândi Simonetta. De ce nu-l poate ajuta acum?"

Și, fără voia ei, ca și cum altcineva i-ar fi sugerat, își aminti de cele o mie de guinee pe care le-ar fi putut câștiga atât de ușor dacă tatăl ei i-ar fi dat voie.

Îi veni în minte furia din glasul lui când ea îi sugerase această idee și înțelesese că nu va reuși niciodată să-l convingă.

Ușa se deschise și doctorul intră în salon.

Simonetta rămase tăcută. Dintr-o simplă privire, își dădu seama ce-i va spune el după expresia feței.

– Tatăl dumitale este foarte bolnav, fetițo, spuse acesta după câteva clipe.

Cu o voce pe care emoția o făcea abia auzită, ea întrebă:

– Vreți să spuneți... că... va muri?

– Da, dacă nu facem ceva eficient ca să-l salvăm, răspunse doctorul.

– Ce-am putea face?

– Înainte de toate, nici nu se pune problema ca mâine să mai urce pe scenă și nici prea curând. Apoi, va trebui să-l scoatem din Londra și să-l ducem să trăiască, dacă este cu putință, undeva la soare. Punând mâna pe umărul Simnonettei, continuă: Cunosc situația voastră, fetițo. Așa că părerea mea este că singura soluție este de a încerca să obții banii necesari de la prieteni sau de la admiratorii tatălui dumitale. Din păcate, am impresia că tatălui dumitale îi este mult mai ușor să dea decât să primească.

– Cu siguranță că așa este, zise Simonetta. Și știu că ar detesta orice gest care ar semăna a milă.

– N-avem de ales, spuse doctorul. Și fii sigură că nu exagerez situația când îți spun că este important. Va trebui să-l ajutăm să plece imediat!

Împreunându-și mâinile a rugăciune, Simonetta spuse atunci:

– Doctore, eu am posibilitatea să câștig o mie de guinee. Dar ați putea face în așa fel ca tata... să nu știe ceea ce fac?

Înțelegând expresia de pe fața doctorului, adăugă repede:

– Nu este absolut nimic rău, dar tatei – așa cum îl știți – nu-i place să fac nimic în afara casei.

– Dar poți să-mi spui despre ce este vorba?

Simonetta ezită.

– Este un secret... și nu este... secretul meu. Tot ceea ce pot să vă spun, este că... i-a cerut cineva tatei să-i găsească o femeie care... să joace un rol anume timp de două zile.

– Și pentru asta este gata să plătească o mie de guinee? întrebă doctorul pe un ton suspicios.

– Oh! Dar este un rol dificil, îi explică ea, care nu poate fi jucat, de fapt, decât de cineva... bine crescut.

– Ești sigură că rolul acesta nu te va pune într-o situație neplăcută sau... dubioasă?

Doctorul șovăise înainte să rostească ultimul cuvânt.

– Vă promit că nu voi fi, în nici un fel, amestecată în ceva ce dumneavoastră sau mama ați considera ca fiind nefast pentru mine. Ridică spre el o privire rugătoare. Doar tata are idei preconcepute și refuză să mă lase să mă întâlnesc cu cineva în afara casei.

– Da, tatăl dumitale, în această privință, este mai mult decât categoric.

– De aceea nu trebuie să știe, spuse Simonetta. Dar eu voi fi în stare să câștig o mie de guinee; cu banii aceștia, îl voi putea duce pe tata în străinătate și va putea să se odihnească oricât va trebui.

– Se pare că ai găsit soluția problemei, recunoscu doctorul. Aș dori totuși să fii mai explicită.

Simonetta nu răspunse. Avea sentimentul că dacă i-ar dezvălui doctorului că este vorba despre ducele de Ravenstone, acesta va avea aceeași reacție ca și tatăl său și nu i-ar da voie să se ducă la Ravenstone House.

Totuși, ducele promisese că va avea o atitudine mai mult decât corectă față de persoana care va accepta să joace acest rol. Și Simonetta se gândi că vocea lui avusese un accent de absolută sinceritate când îi declarase tatălui ei:

„Este vorba strict de afaceri și, dacă fata este pură, ea va pleca din casa mea la fel de pură pe cât a intrat. Ai cuvântul meu!"

– Știu că n-am de ce să mă tem. Totul va fi bine, îi spuse ea doctorului. Dar dumneavoastră nu trebuie să-i spuneți nimic tatei, sub nici un pretext!

Doctorul privi îndelung flăcările din vatră, apoi spuse în sfârșit:

– Numai Dumnezeu știe dacă fac bine sau rău, dar trebuie să-i salvăm viața tatălui dumitale.

– În cazul acestea, de ce... să ezitați?

El întoarse capul și o privi.

– Țin mult la dumneata, copila mea. Te cunosc de când erai doar o fetiță și te-am văzut devenind o tânără foarte frumoasă. De aceea nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva rău.

– Nu mi se va întâmpla nimic de felul acesta, doctore, răspuns repede Simonetta.

– Nu știi nimic despre lume, răspunse el, și Dumnezeu știe că este plină de pericole pentru o tânără fată.

– Dacă, la un moment dat, mi se va părea că rolul meu devine periculos, vă promit că mă întorc imediat acasă.

– Îmi promiți?

– Vă promit.

Doctorul păru că vrea să mai adauge ceva, apoi tăcu.

– Foarte bine! zise el brusc. Am încredere în judecata dumitale și nu-i voi spune nimic lui Beau Bardsley despre ceea ce faci.

– Cum o să puteți să ascundeți asta? întrebă ea.

– Medicamentele pe care i le-am prescris pentru oprirea tusei îl vor face să doarmă toată noaptea, îi explică doctorul. Apoi voi veni să-l văd mâine dimineață devreme și voi face în așa fel încât să doarmă toată ziua.

Simonetta întoarse mâinile înspre doctor.

– Vă mulțumesc, spuse ea. Știam că pot conta pe dumneavoastră. Mama spunea întotdeauna că sunteți omul cel mai amabil pe care l-a cunoscut vreodată!

– Și tocmai pentru că n-am admirat o altă femeie mai mult decât pe ea, mă simt răspunzător pentru dumneata! spuse doctorul. De aceea, copila mea, te rog să ai grijă!

– Sunt sigură că sunt în stare, răspunse Simonetta.

Doctorul se îndreptă spre ușă.

– N-am să mă pot împiedica să mă gândesc toată noaptea la dumneata, întrebându-mă dacă n-ar fi fost mai bine să împrumuți acești bani de la prietenii tatălui dumitale!

– Aș fi fost surprinsă că aș fi reușit să adum o mie de guinee!

– Ca să fiu sincer, și eu aș fi fost surprins!

Își luă paltonul și pălăria pe care le lăsase în hol, și ieși.

Cupeul lui elegant aștepta în fața ușii și, de îndată ce doctorul urcă, vizitiul porni înspre West End.

Simonetta urcă încet treptele.

Intră în cameră. Nanna stinsese lumânările, dar licărirea flăcărilor din șemineu îi permise să vadă că tatăl său adormise.

Chipul lui părea mai relaxat și, din acest motiv, părea mai tânăr decât atunci când plecaseră de la teatru.

Respirația lui era regulată și, așa cum arăta acum, n-ai fi zis că este condamnat dacă ea nu intervenea într-un fel.

„Trebuie să-l salvez pe tata... trebuie!" îi zise ea.

Îi trecu prin minte că această posibilitate de a câștiga o mie de guinee dintr-o dată nu era altceva decât un răspuns al providenței. Rugăciunile ei au fost ascultate.

Poate că mama ei știa toată situația și, grație unor intervenții divine, le trimisese această șansă de salvare?

„Dacă ea are această putere, atunci ce motiv de teamă aș putea să am?"

Mama o va proteja, chiar și la Ravenstone House.

*

* *

Ducele intră în bibliotecă și-l găsi pe nepotul său Alister în fața șemineului, citind ziarul.

– Bună ziua, unchiule, spuse el când ducele intră.

– Bună ziua, Alister. Sper că am găsit soluția problemei.

Lăsând ziarul, Alister ridică spre duce o privire încordată.

Era un băiat de douăzeci și cinci de ani, cu o înfățișare destul de plăcută, cu un chip frumușel dar cam prostănac, cu părul blond și câteva șuvițe roșcate.

Nu te puteai înșela în privința înfățișării. Era aceea a unui soldat. Într-adevăr, servise într-un regiment de gardă până când căsătoria lui cu o actriță îl obligase să demisioneze.

– Ai găsit pe cineva pentru rol? întrebă el.

– Încă nu, dar Bardsley o va face. Sunt sigur!

– Cum așa?

– I-am oferit o sumă care nu poate fi refuzată. Va face în mod sigur ceea ce i-am cerut, răspunse ducele.

– Este foarte amabil din partea dumitale, unchiule. Dar dumneata știi că eu nu voi putea achita niciodată această datorie, doar dacă bunicul Hector se lasă păcălit, așa cum sperăm noi.

– Nu ți-am cerut să-mi înapoiezi această datorie, răspunse ducele. Sper doar că tu vei avea în sfârșit banii tăi și astfel eu să nu-mi mai fac griji pentru tine.

– Ai fost al naibii de gentil în această afacere și crede-mă, unchiule Yvell, n-am să uit niciodată. Ești singurul membru al familiei care a mai vorbit cu mine de când m-am însurat cu Kitty.

– Trebuie să recunoști că pentru majoritatea dintre ei, spuse ducele pe un ton amuzat, vestea era de natură să le provoace un șoc. Evenimentul ar fi avut, în sine, avantajul de a le fi făcut cel mai mare bine tuturor acelor ipocriți – dacă n-ar fi avut drept consecință probabilă faptul de a rămâne să trăiești în sărăcie pentru tot restul vieții!

– Sunt pe deplin conștient de asta! spuse Alister.

Obrajii i se colorară ușor și ducelui i se păru firesc ca Kitty, cu creierașul ei viclean și nedorind să lase să-i scape șansa vieții ei, a renunțat fără mare greutate la scenă pentru un soț care să se poarte cavalerește și atent.

Nu era nici o îndoială că actrița pusese ochii pe Alister, îl vrăjise în mod deliberat, cu singurul scop de a-și câștiga responsabilitatea, gândi ducele.

Înainte ca Alister să se îndrăgostească de ea, Kitty avusese o serie întreagă de amanți foarte distinși.

Dar nimeni nu se gândise nici o clipă că, în spatele carierei ei zgomotoase și discutabile, nutrise întotdeauna o mare dorință de siguranță și visase să-și pună un inel pe deget.

Și în sfârșit reușise, gândi ducele, și nimeni nu mai putea să facă nimic.

De aceea, el era ferm hotărât, dacă era cu putință, să-l salveze pe Alister de consecințele funeste pe care le-ar putea avea această căsătorie nepotrivită.

Un bărbat este întotdeauna iertat atunci când este bogat, pe când sărac, este pentru totdeauna surghiunit din societate.

– Presupun că mama ta n-a văzut-o niciodată pe Kitty? întrebă ducele.

– După cum știi, de ani de zile sănătatea nu-i permite să-și părăsească locuința de la Northnurberland, și eu am găsit o mulțime de scuze ca să n-o duc pe Kitty în vizită.

– Foarte bine! aprobă ducele. Inutil s-o tulburi.

– Într-adevăr, inutil, dar bănuiam că va încerca să-l pună pe bunicul Hector să se intereseze de mine.

– Mă întreb cum o fi făcut, zise ducele îngândurat.

Se așeză într-un fotoliu de lângă foc și-l fix ă cu o privire scrutătoare pe nepotul său.

– Pot să-ți spun eu. Intrigile mamei nu sunt prea subtile. Făcu o pauză și văzând că ducele tace, continuă: I-a spus bunicului Hector că, fără îndoială, eu voi da naștere unei întregi serii de McCraig care vor trebui să fie crescuți și educați așa cum se cuvine pentru a face onoare clanului.

– Dumnezeule! Și așa l-a agățat! Ducele izbucni în râs. Fără doar și poate, sora mea este un diplomat iscusit.

– Mi-a trimis o copie după ultima scrisoare pe care i-a scris-o bunicului Hector, zise Alister, și această scrisoare l-a făcut să vină urgent la Londra.

– Înțeleg, zise ducele cu un aer îngândurat. Vor fi câteva dificultăți dacă McCraig va dori să asiste la primul botez.

– N-o să trăiască o veșnicie! spuse Alister pe un ton ursuz. În ceea ce mă privește, de îndată ce mă va face moștenitorul lui, poate să dispară imediat!

– Ceea ce, firește, arată ce sentimente minunate ai față de el! replică ducele cu ironie.

– Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule Yvell! exclamă Alister pe un ton care-i trăda nervozitatea. Sper că n-o să începi acum să-mi faci reproșuri.

Ducele tăcu și Alister continuă:

– ...Încă din fragеda-mi copilărie, tata, mama, toate rudele și cunoștințele, în afară de dumneata, m-au tot bătut la cap cu aceeași poveste, cum că eu va trebui să mă însor cu cineva de rangul meu, cu o fată capabilă să fie soția perfectă a unui șef de clan. Ideea aceasta m-a scârbit întotdeauna!

Ducele se gândi că poate aceasta era explicația gestului lui Alister care și-o alesese de soție pe Kitty Wardėn, o artistă de cabaret, celebră pentru repertoriul ei deocheat, nemaiauzit până acum pe o scenă.

Totuși, era evident că nepotul său era la capătul puterilor și dacă mai trebuia să facă față unei actrițe nervoase, gândi ducele, ar fi de dorit să încerce să liniștească situația care ar putea să devină tumultuoasă.

– Sunt sigur că totul va fi bine, zise el pe un ton care se voia liniștitor. Bardsley este un gentleman, fiu de vicar, printre altele, și-ți va găsi exact genul de femeie cu care ar fi trebuit să te căsătorești.

– Trebuie să recunosc că l-ai putea crede de viță nobilă, remarcă Alister. Nu seamănă deloc cu actorii obișnuiți.

– Nici nu este un actor obișnuit.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi ducele reluă:

– Consider esențial faptul ca nimic din acest aranjament să nu se audă în afara acestei case. Alister, trebuie să fii conștient că

și cea mai mică indiscreție s-ar răspândi prin cluburi ca o dâră de praf de pușcă, și apoi n-ar mai trece mult timp până ar ajunge la urechile lui McCraig.

– Ai dreptate, îi răspunse nepotul. De fapt, nici lui Kitty nu i-am pomenit nimic de ideea dumitale.

– Nu i-ai spus nimic?

Ducele păru surprins și Alister era foarte stânjenit.

– Aveam sentimentul că ar fi putut insista să-l întâlnească ea însăși pe unchiul Hector. Acum că este la casa ei, aproape că și-a uitat trecutul și crede că toată lumea a făcut la fel, explică Alister.

Dându-și capul pe spate, ducele izbucni în râs.

– Dragul meu Alister, n-aș fi crezut niciodată dacă nu mi-ai fi spus tu! Dacă Kitty crede că oamenii vor putea uita vreodată cântecele ei obscene, înseamnă că și-a pierdut și bruma de minte pe care o avea!

– Kitty este foarte fericită că este soția mea, afirmă Alister aproape violent.

– Nu ești însurat decât de un an, băiete. Ai răbdare!

Văzând că își ofensase oarecum nepotul, adăugă repede:

– Ai avut perfectă dreptate să nu-i spui lui Kitty ce punem la cale. Să nu încredințezi niciodată un secret unei femei, dacă poți să n-o faci. Pe de altă parte, cu cât vor fi mai puțini oameni la curent, cu atât mai bine!

– Așa mă gândeam și eu, unchiule.

– Atunci să nu scoți nici o vorbă; cel mai greu lucru va fi s-o conbvingem pe tânăra noastră actriță că nu va fi plătită deât cu prețul tăcerii absolute.

Ducele aruncă o privire spre pendula de pe șemineu și notă că în curând va fi ora prânzului.

Alister îi surprinse privirea și se grăbi să spună:

– Unchiule Yvell, cred că ar fi mai bine s-o vezi dumneata singur. Ești mult mai abil decât mine când vrei să-i convingi pe oameni să facă exact ceea ce dorești; eu aș putea să încurc totul.

Și fără să mai aștepte părerea unchiului său, Alister traversă biblioteca.

– Dacă vei avea nevoie de mine, voi fi în salonul cel mic, zise el în timp ce ieșea din încăpere.

Ducele zâmbi ușor și se aplecă să ia ziarul.

N-avusese niciodată o părere prea bună despre nepotul său; și faptul că, în ultima clipă, fugea de această întrevedere și arunca asupra lui întreaga responsabilitate nu făcea decât să-i întărească părerea despre el.

Dar, în același timp, era ferm hotărât să se asigure că Alister va fi la adăpost de toate grijile bănești și nu va fi mai târziu o povară pentru el.

„La naiba cu familia, gândi el. Nu-ți aduce decât încurcături!"

Aruncă o privire reflexă pe ziar, întrebându-se dacă, în următoarele patruzeci și opt de ore, va trebui să-și petreacă timpul nu numai cu nepotul său, dar și cu bătrânul McCraig.

Gândul acesta îl exaspera, cu atât mai mult cu cât domnișoara Anna Clarke – care fusese odinioară amanta lui dar acum îl avea drept protector pe comandantul șef al armatei – îl invitase la o petrecere care promitea să fie foarte distractivă.

Era chiar una dintre acele petreceri, gândi ducele, care-i scandaliza și-i șoca și pe cei mai toleranți petrecăreți și libertini întotdeauna în căutare de plăceri și care mișunau în jurul lui Carlton House.

Cel mai greu va fi, bineînțeles, să scape de aici.

„Poate că voi avea norocul ca bătrânul să plece la culcare devreme, ceea ce m-ar ajuta s-o șterg!"

Avea oarecum starea de spirit a unui școlar care încearcă să chiulească de la școală, dar având în perspectivă un final de petrecere cu totul diferit.

În clipa în care ușa se deschise, pe fața ducelui apăru un zâmbet cinic.

– Domnișoara Wantage, domnule duce!

Ducele se ridică. Trecură câteva secunde până la intrarea Simonettei. Apoi, în timp ce înainta încet spre el cu o ținută semeață, ea deveni conștientă că-i este foarte frică.

Când plecase de acasă, crezuse că totul va fi ușor, că nu va avea nici o dificultate să se prezinte la Ravenstone House și să-i spună ducelui că era trimisă de Beau Bardsley.

Plănuise totul în minte, dar după ce se așeză întrăsura închiriată pe care i-o găsise Nanna se simți complet pierdută și deveni nervoasă.

Nanna nu putuse fi convinsă la fel de ușor ca și doctorul, și chiar dacă Simonetta refuzase să-i dezvăluie cine anume se oferea să plătească o asemenea sumnă, ideea în sine o scandalizase pe buna doică.

– Ce-ar fi spus mama ta? Ce-ar fi gândit biata de ea despre asta? repeta ea fără încetare.

– Mama ar fi vrut să-l salvăm pe tata, răspundea de fiecare dată Simonetta. Și acesta este singurul mijloc, Nanna.

– Cu siguranță că mai există și un altul! Doctorul Lesley trebuia să poată să găsească bani, într-un mod sau altul!

– Cum ar putea să găsească o mie de guinee?

– Nu-i bine ce faci, domnișoară Simonetta! Nu-i corect să te duci singură! N-am mai auzit niciodată așa ceva!

– Dar, Nanna, nu-i vorba decât de două nopți!

– *Nopți?*

Pronunță cuvântul astfel încât îi dădu un sens rușinos și îngrijorat.

– I-am promis doctorului că dacă mi se pare ceva necurat, continuă Simonetta, mă voi întoarce imediat acasă. N-o să fiu prea departe.

– O să-mi dai adresa, altfel nu ieși din cas asta, spuse Nanna cu fermitate.

– Desigur, răspunse Simonetta spontan.

Apoi șovăi. Dacă-i spunea că se va duce la Ravenstone House însemna că, indirect, îi spunea că-l va întâlni pe duce.

Nu credea că Nanna auzise vreodată vorbindu-se despre el. Dar, cine știe? Simonetta nu uitase că, într-o zi, surprinsese o discuție dintre tatăl și mama ei, care nu-i simțiseră prezența, vorbind despre duce. Își aminti de cuvintele grele pe care le auzise la adresa lui.

– Ducele Ravensone, spusese el, a pus ochii pe fata aceea frumușică din rolul de ingenuă din actul doi. Eu am prevenit-o, dar nebunatica de ea este pur și simplu fascinată de el precum pasărea de șarpe!

– Ea n-are de unde să știe cine este Excelența Sa și ce poate să-i facă, răspunsese mama ei cu vocea ei caldă.

– Ba știe foarte bine, dar asta n-o s-o oprească, îi replicase Beau Bardsley. Omul acesta are ceva care hipnotizează femeile, și abia după ce le părăsește își dau seama cu ce personaj diabolic au avut de-a face.

– Este chiar atât de destrăbălat? întrebase doamna Bardsley.

– Mai rău decât îți poți imagina! îi răspunsese soțul ei. Își face de rușine titlul nobiliar, familia din care se trage. Eu nu vreau să aud, Annabel, de un om care-și trădează propria clasă socială.

Simonetta și-l imaginase întotdeauna pe duce semănând cu un diavol și într-o zi, amuzându-se a deseneat o caricatură de-a lui cu coarne și o coadă ce ieșea de sub redingotă.

Atunci nu putuse să-i dea un chip precis, dar își imagină niște ochi un pic îngustați un nas fin și lung, sprâncene arcuite și urechi ascuțite.

În timp ce trăsura trecea prin Hyde Park și intra pe Piccadilly ca să se îndrepte spre Berkeley Square, toate aceste gânduri, tot ce auzise vorbindu-se despre el, tot ce-și imaginase până acum, îi veni în minte.

Când trăsura coti pe Berkeley Street, fu cât pe ce să-i spună vizitiului să oprească și s-o ducă înapoi lângă Nanna și lângă tatăl său.

Pentru prima oară, își dădea seama cât de ignorantă era în ceea ce privește lumea și modul de viață în societate!

Nu luase parte niciodată la un dineu privat, nu primise niciodată oaspeți sau măcar să fi ajutat pe altcineva să primească la ea acasă, cu excepția doctorului Lesley, a pastorului și a câtorva bătrâne doamne de la biserica la care se ducea mama ei duminica.

Era ziua când tatăl său se odihnea și nu le însoțea niciodată.

Simonetta era conștientă atunci că ea și cu mama ei erau în centrul atenției, obiectul curiozității celorlalți când, prin naosul lateral, se îndreptau către o băncuță de rugăciune așezată discret în spatele celor pe care erau înscrise numele proprietarilor lor.

*
* *

„L-am salvat pe tata! L-am salvat pe tata!"

Repeta neîncetat această frază ca să-și dea curaj.

Dintr-o dată, simți că i se înmoaie picioarele și, când trăsura se opri, inima începu să-i bată nebunește.

Privi pe geam și văzu o casă mare ce se înălța pe latura de nord a scuarului. Era, de fapt, mult mai impunătoare decât și-o imaginase, și când intră pe holul de marmură cu scara cea mare sculptată și cu nișele împodobite cu statui grecești, se simți măruntă și neînsemnată.

Majordomul o conduse către o ușă capitonată cu piele.

– Puteți să-mi spuneți cum vă numiți, domnișoară?

Simonetta hotărâse deja că se va numi Wantage. Era un nume pe care-l întâlnise într-o carte, și i se păruse de o banalitate potrivită acum.

Avusese mare grijă de toaleta ei.

Garderoba îți era destul de sărăcăcioasă, iar rochia de muselină pe care o alesese și care fusese făcută de Nanna era foarte simplă; dar pelerina care o acoperea era de același albastru ca și ochii ei și fusese cumpărată pentru ea de mama sa.

Pălăria era cu o calotă înaltă, discret împodobită, și panglicile albastre erau și ele simple dar de un gust desăvârșit.

Majordomul deschise ușa.

– Domnișoara Wantage, domnule duce! spuse el cu o voce care pentru Simonetta sună ca o fanfară.

Urma, își zise ea, să-l întâlnească pentru prima oară pe omul la care se gândise până acum ca la un diavol.

Aproape instinctiv, ca și cum ar fi fost pe scenă, rămase nemișcată câteva clipe în timp ce ușa se închidea în urma ei.

Bărbatul pe care-l văzu n-avea nimic din personajul diabolic la care se așteptase; era, dimpotrivă un bărbat foarte frumos și uimitor de tânăr dacă se gândea la reputația pe care o are.

Era departe de a fi la fel de frumos ca și tatăl Simonettei, și trăsăturile lui n-aveau nimic clasic; totuși avea un aer de supremă distincție, precum și o grație naturală și o eleganță datorată, bănui Simonetta, educației sale.

O privi și el, nemișcat, o clipă, învăluindu-i cu privirea chipul fin de sub pălărie, silueta suplă înrochia simplă de muselină, și imensii ochi albaștri care-l priveau întrebători.

Se gândise el că Beau Bardsley îi va trimite o fată atrăgătoare, dar nu bănuise nicidecum că va veni una încântător de frumoasă ca aceasta.

Era, într-adevăr, de o frumusețe atât de greu de definit, oricât de cinic și de atotștiutor în ceea ce-i putea oferi sexul feminin era ducele, preț de o clipă rămase mut.

Încet, foarte încet, Simonetta veni spre el. Apoi, ca și cum tocmai își amintise regulile de politețe, el veni spre ea.

– Cred că ești trimisă de domnul Beau Bardsley?

Cu o voce total diferită de vocea ei obișnuită, cu un efort imens, ea reuși să răspună?

– Da... Excelență.

Făcu o reverență și fu bucuroasă că acest gest îi permise să-și desprindă privirea de cea a ducelui.

Ducele se înclină.

– Îți sunt foarte recunoscător, domnișoară Wantage. Nu vrei să iei loc?

– Vă... mulțumesc.

Simonetta se așeză pe marginea unui scaun lângă foc și ațintì asupra lui o privire în care, spre surprinderea lui, i se păru că citește o teamă teribilă.

– Nu trebuie să fii speriată, îi spuse el cu vocea pe care ea i-o auzise în cabina tatălui său, când se ascunsese după draperie. Știu că acesta nu este un rol obișnuit, dar sunt convins că-l vei juca admirabil.

– Mulțumesc.

– Lucrezi de mult în teatru? întrebă ducele așezându-se. Nu-mi amintesc să te fi văzut înv reo piesă.

În timp ce vorbea, el își spuse că întrebarea era stupidă.

Dacă ar fi văzut măcar o dată această splendidă creatură, nu numai că i-ar fi fost imposibil s-o uite, dar n-ar fi pregetat să încerce s-o cunoască.

Simonetta îl privi o clipă, apoi întrebă:

– Ați vrea... să-mi spuneți, Excelență, ce anume se așteaptă din partea mea... să fac?

Ducele zâmbi.

– Este un mod ocolit de a-mi spune că n-ai deloc chef să-mi răspunzi la întrebări. Așa este, domnișoară Wantage?

– N-am vrut să fiu... impetinentă, Excelență.

– Nici nu ești. Nu cred că ai putea fi, răpsunse el.

Ochii lui aveau o expresie ciudată și Simonetta își feri privirea.

Își dorea ca inima ei să înceteze să mai bată atât de tare, de parcă voia să-i explodeze în peipt, și descoperi rușinată că mâinile îi tremurau.

– Este cald aici, zise ducele deodată. Cred că ar fi bine să-ți scoți pelerina, și cred că te-ai simți mai bine și fără pălărie.

– Da... bineînțeles.

Simonetta se ridică asemenea unui copil care ascultă de un ordin.

Își desfăcu pelerina și ducele i-o luă.

Se apropiase de ea ca s-o ajute și ea simțise ceva ciudat. Nu putea să spună că era panică, dar ceva foarte apropiat ce nu reușea să-și explice.

Apoi, în timp ce ducele îi punea pelerina pe un scaun, ea își desfăcu panglicile pălăriei pe care el i-o luă de asemenea.

– Ți-ai adus destule haine pentru două nopți?

– Da, Excelență.

El reveni să se așeze lângă foc. Simonetta ședea în fața lui.

Lumina flăcărilor făcea să-i strălucească părul blond prin care licărau umbre misterioase redate cu atâta îndemânare de către Cosway în miniatura care o reprezenta pe mama ei.

Ochii, gândi ducele, aveau albastrul unei mări în furtună, și nu tonul acela palid la care te-ai fi putut aștepta văzându-i tenul atât de alb. Nasul ei îi amintea de cel al unei statui pe care o admirase în timpul unei călătorii în Grecia.

Își dădu seama că ea așteaptă să-i vorbească.

– Fără îndoială că Beau Bardsley ți-a spus că nepotul meu ar putea moșteni o mare sumă de bani dacă bunciul lui va aprecia că femeia cu care s-a căsătorit acum un an este pe gustul lui și potrivită pentru nepotul meu.

Simonetta asculta cu atenție.

– De fapt, nepotul meu n-a spus decât foarte puține lucruri despre soția sa, atât mamei sale care este văduvă, cât și bunicului său, ceea ce îți ușurează dumitale sarcina.

– Le-a spus cum o cheamă? întrebă Simonetta.

– Da, le-a spus numele ei adevărat care este Katherine Webber, răspunse ducele, dar nu și numele de scenă. Te vei numi, așadar, Katherine cât timp vei sta aici.

Simonetta înclină ușor capul în semn de încuviințare.

– Care este prenumele dumitale, domnișoară Wantage? întrebă ducele.

– Simonetta.

Aproape imediat, își spuse că ar fi fost mai înțelept să răspundă Mary sau Jane.

– N-am mai întâlnit pe nimeni cu acest prenume, remarcă ducele.

– Trebuie să-mi amintesc să răspund la numele de... Katherine.

– Bineînțeles și nepotul meu îți va spune tot ce este necesar să știi cu privire la soția lui.

Când pomeni de Alister McCraig, ducele remarcă imediat că Simonetta privi spre ușă ca și cum se aștepta să vadă intrând pe cineva de temut sau chiar amenințător.

– O să te simți în largul dumitale cu Alister, zise ducele pe un ton liniștitor. Este un tânăr fermecător și nepretențios. De fapt, singura persoană de care ar trebui să te temi este McCraig, bătrânul; i se spune McCraig de McCraig.

– De ce i se spune așa? întrebă Simonetta.

– Este un fel de titlu pe care unele clanuri îl dau șefului lor, titlu de care sunt foarte mândri. În Scoția, este ecvhivalent cu rangul de conte sau chiar de marchiz; și sunt sigur că McCraig nu și-ar schimba titlul cu nici un altul, oricât de distins ar putea fi acesta.

– Am citit ceva în legătură cu clanul McCraig într-o istorie a Scoției, spuse Simonetta.

– Te interesează istoria?

– Da, foarte mult, răsunse ea.

– De ce? întrebă ducele.

Simonetta se gândi câteva clipe. Era obișnuită să răspundă serios întrebărilor tatălui său.

– Pentru că, presupun, istoria ne arată evoluția civilizației. Îmi place mai ales istoria Greciei.

– Dumneata însăți pari a fi o zeiță greacă, remarcă ducele. Dar cred că ți-au spus deja mulți bărbați asta.

Fu uimit să vadă că vorbele lui o făcuseră pe fată să se îmbujoreze și să-și plece ochii.

Era de fapt, primul compliment pe care ea îl primea de la un bărbat, altul decât tatăl ei sau doctorul.

– Vorbeam despre ce voi avea eu de făcut, Excelență, reuși ea să sună după câteva clipe.

– Da, firește, răspunse ducele, readus la realitate.

Apoi, ca și cum nu se putea abține, întrebă:

– Ești cu siguranță mult prea tânără pentru a fi urcat deja pe scenă. Probabil că faci cu totul altceva.

Siomnetta îl privi cu o expresie de neliniște în ochi, și el înțelese că nu trebuie să aștepte un răspuns sincer din partea ei.

Capitolul 3

Dineul era pe sfârșite și Simonetta era uluită de tot fastul care o înconjura.

Nu-și imaginase vreodată o sufragerie atât se somptuoasă și fermecătoare în același timp, iar cât privește masa, se prăbușea pur și simplu de atâtea ornamente și sfeșnice de aur.

Decorațiile florale erau de un gust desăvârșit și, în timp ce Simonetta gusta din toate felurile de mâncare servite de lachei cu peruci pudrate, avea impresia că joacă un rol.

„Exact asta fac", își spuse ea.

Totuși, nu bănuise că decorul va fi de o asemenea măreție.

Bătrânul McCraig se dovedise a fi, de fapt, mult mai puțin înspăimântător decât se temea ea.

Știa că are vreo optzeci de ani, dar cu siguranță că nu părea. Se ținea țanțoș și avea o demnitate care inspira respect.

Cu nasul lui coroiat, cu părul alb dat spre spate și cu fruntea pătrată, cu ochii pătrunzători sub sprâncenele-i stufoase, se potrivea perfect, gândea Simonetta, cu imaginea pe care o avea despre un șef de clan.

Pe măsură ce timpul trecea, ea nu se putea împiedica să se întrebe cum de putuse Alister McCraig, cu atâta istorie în urma lui și cu strămoși atât de distinși, să facă un mariaj care-i dezonora familia.

Atât ducele cât și nepotul lui își dădeau seama că bătrânul fusese mai mult decât plăcut impresionat de Simonetta.

Și cum ar fi putut să fie altfel? Avea o asemenea grație, atunci când făcea revrența, încât ducele o asemăna în gând cu lebedele de pe lacul Ravestone.

Dar înfățișarea ei semeață nu reușea totuși să-i facă să dispară din privire umbra de teamă și ușoara îngrijorare care i se citea pe frumosu-i chip. Toate acestea însă – își dădu seama ducele – păreа să-l farmece pe bătrânul scoțian.

La urma urmei, își zise ducele, bătrânul McCraig se așteptase nu doar la o actriță prost crescută – așa cum era, incontestabil – Kitty, dar și la o femeie care ar fi putut foarte bine să se dovedească impertinentă și agresivă față de ceea ce i s-ar fi părut că este condescendentă.

Simonetta însă nu se prefăcea; nu făcea decât să fie ea însăși, și atitudinea ei respectuoasă n-avea nimic de-a face cu slugărnicia.

*
* *

De îndată ce sosise bătrânul, masa fu servită. Discută puțin cu ducele despre călătoria lui, dar cu toții erau conștienți că, pe sub sprâncenele-i stufoase, nu înceta s-o observe pe Simonetta.

– Am o întrevedere cu Primul ministru, spuse el la un moment dat.

– Am să chem o trăsură, răsunse ducele.

– Ceea ce înseamnă că, timp de vreo oră, voi, tinerilor, o să rămâneți singuri, spuse el, adresându-se Simonettei și lui Alister. Puteți să vă plimbați.

– Ce-ați vrea să faceți? îi întrebă ducele pe cei doi.

Își spuse că răspunsul era aproape evident. Care femeie, îndeosebi o actriță, ar putea rezista ocazie de a cheltui bani pe cumpărături? Aștepta cu o privire un pic ironică răspunsul Simonettei.

O văzu însă că-l privea pe McCraig.

– S-ar putea, Excelență, spuse ea, dacă dumneavoastră... trebuie să-l întâlniți pe Primul ministru, eu să pot vizita Camera Comunelor?

– Se poate aranja cu ușurință asta, răspunse bătrânul. Te interesează politica?

– Citesc în fiecare zi în *Times* relatările de la Parlament, răspunse ea, și, de exemplu, raportul despre expulzările din Highlands m-a întristat mult.

În timp ce vorbea, se temea să nu fi fost cumva prea îndrăzneață. La urma urmei, McCraig ar putea foarte bine să facă parte dintre acei proprietari de pământuri care sunt gata să-și expulzeze oamenii de la domeniile lor pentru a reda pământul păsunilor pentru oi.

Dar nimerise bine.

– Mă bucur că simți așa, îi spuse el. Este o nedreptate monstruoasă față de oamenii noștri, față de propriul nostru sânge, și autorii unor asemenea atrocități ar trebui pedepsiți cu moartea !

Explozia lui de furie era atât de puternică, atât de violentă încât dădea impresia că zguduie sufrageria.

Apoi, câteva minute, vorbi despre suferința acestor oameni care, dezrădăcinați, smulși din locurile lor de baștină, fuseseră transportați în Canada și în alte regiuni ale lumii fără ca să fi fost luate nici cele mai necesare măsuri pentru strămutarea lor pe meleaguri străine.

– Nu mă aștept, spuse el în sfârșit, să găsesc la englezi înțelegere și simpatie; dar ar fi trebuit să bănuiesc că fiind un

McCraig, soțul tău te-a făcut să înțelegi, să simți toată nedreptatea a ceea ce se petrece în Nord.

Spunând acestea, îi adresă un zâmbet larg nepotului său, și masa se sfârși într-o atmosfră de reală bună dispoziție.

Trăsura ducelui îi conduse pe McCraig precum și pe Alister și Simonetta la Camera Comunelor și, de îndată ce sosiră, se dădură ordine ca ei să fie introduși în tribuna rezervată publicului.

Rămaseră aici aproximativ o oră, până când li se spuse că întrevederea dintre McCraig și Primul ministru luase sfârșit.

Bătrânul era destul de prost dispus, pentru că onorabilul Henry Addington, care-i urmase lui William Pitt, se dovedise a fi o persoană slabă, incapabilă să ia o decizie.

Era evident că nu era dispus să accepte prea repede punerea în practică a reformelor sugerate de McCraig.

Dar drumul de întoarcere spre Berkeley Square îi fu de ajuns Simonettei ca să-l facă pe bătrân să-și recapete buna dispoziție, și această stare persistă până la ora când trebui să se schimbe pentru cină.

Simonetta fu la fel de impresionată de dormitorul care i se atribuise ca și de camerele de primire.

Mama sa o învățase să aprecieze mobilierul de calitate și fu încântată de comodele franțuzești aflase în camera ei; deasemenea era nerăbdătoare să poată admira mesele stil Henry II sculptate și aurite care împodobeau salonul cel mare.

Două cameriste erau la dispoziția ei. Baia caldă pe care ele i-o pregătiseră în fața focului parfumată cu iasomie, o încântă pe fată, la fel ca și prosoapele de baie mirosind a lavandă.

Se gândea necontenit la cât de minunat ar fi fost să poată să-i descrie mamei sale toată această casă. Gândul acesta o făcu să se întrebe dacă mama ei ar fi fost la fel de furioasă ca tatăl său la ideea că este oaspetele ducelui.

Firește, remarcase și ea că ducele avea uneori acel aer care te înfricoșa un pic, dar în același timp, nu se putea împiedica să-l admire.

Nu numai pentru puterea lui de seducție, ci și pentru felul lui de a merge, ca și cum lumea întreagă, îi aparținea, și de asemenea pentru distincția lui.

Casa aceasta cu tot ceea ce conținea era un decor perfect pentru el, gândi ea.

„De ce oare șochează el atât de mult oamenii, și de ce tata spune că se poartă ca un monstru?"

Manierele ducelui erau ireproșabile și făcea tot posibilul să evite toate întrebările lui McCraig care ar fi încurcat-o pe Simonetta sau ar fi făcut-o să se simtă stânjenită.

Pe deplin conștientă că se purta astfel doar pentru a-și atinge scopul, ea aprecia totuși faptul că era atât de amabil și plin de respect față de ea.

În timp ce cobora scara majestuoasă cu balustrada sculptată, Simonetta parcă plutea de plăcere la gândul că își va petrece seara cu ducele.

Înainte să iasă din cameră, se mai privise o ultimă oară în oglindă și-și spuse că Alister McCraig nu va avea de ce să roșească pentru că se „căsătorise" cu ea.

Vrând să pară puțin mai în vârstă, se îmbrăcase într-o rochie de seară care aparținuse mamei sale.

Era de un albastru intens ca și ochii ei; de sub voalul subțire din care era făcută se zăreau sclipiri argintii iar corsajul de tul era presărat cu picături mici de diamant. Era o rochie foarte elegantă, dintre acelea care se poartă la baluri sau petreceri pretențioase, și totuși până acum, doar Beau Bardsley fusese singurul care o văzuse.

– Mamă, de ce îți cumperi rochii atât de elegante când dumneata nu ieși niciodată în lume și nu le porți decât ca să cinezi cu tata? nu se putuse abține Simonetta s-o întrebe o dată.

Mama ei ezitase câteva clipe înainte să-i răspundă:

– Este greu să-ți explic,draga mea. Tatăl tău întâlnește multe femei frumoase, nu numai la teatru, ci și când este invitat

undeva. Oftase ușor, și continuase: Eu nefiind invitată la aceste ocazii, vreau ca tatăl tău să mă vadă așa cum aș fi dacă s-ar întâmpla să-l pot însoți vreodată.

Cuvintele acestea aveau o notă patetică și Simonetta se grăbi să spună:

– Orice ai purta, mamă, ești întotdeauna frumoasă. Tata a spus adeseori că, pentru el, ești cea mai frumoasă femeie din lume!

– Așa aș vrea să gândească întotdeauna, îi răspunsese doamna Bardsley cu duioșie. Și dacă mă îmbrac elegant, este pentru ca să-i fiu pe plac.

Simonetta înțelesese, dar cum banii nu erau întotdeauna de ajuns, rochiile frumoase nu erau atât de multe pe cât și-ar fi dorit mama sa.

Cu toate acestea, pentru că fuseseră bine îngrijite, acum că mama ei nu mai era, Simonetta avea o garderobă destul de bogată.

De îndată ce intră în salon, înțelese că alegerea ei fusese cea bună.

Cei trei bărbați o așteptau lângă șemineu și, venind spre ei, ea nu se putu împiedica să-l caute cu privirea pe duce. Citi în ochii lui cea ce-și dorise.

Conversația din timpul cinei se dovedi a fi mai interesantă decât dea de la prânz.

Bătrânul McCraig vorbi despre greutățile pe care le întâmpină în Scoția, iar ducele vorbi despre sport.

Dându-și seama că Simonetta ascultă cu cea mai mare atenție tot ce se spunea, cei doi o făcură să participe la discuție, explicându-i tot ceea ce ea nu înțelegea.

Cum cina era pe sfârșite, ea îl privi un pic stânjenită pe duce și întrebă:

– Trebuie... să mă retrag și vă las să vă savurați paharul de porto.

Învățase de la mama ei că acesta era ritualul de la sfârșitul unei cine cu invitați, și ducele zâmbi cu un aer aprobator.

Se ridicară cu toții.

– Nu mai întârziem mult, spuse ducele.

Simonetta coborî spre salon.

Un valet îi deschise ușa și, de îndată ce fu singură, începu să privească în jurul ei la comorile ce se aflau în încăpere.

Erau atâtea de văzut, atâtea de admirat încât fu surprinsă când apărură domnii.

Când aceștia intrară, ea se întoarse spre ei ținând în mână o miniatură care fusese pusă pe o masă în mijlocul unei colecții de tabachiere.

Ducele veni spre ea.

– Văd că admiri această miniatură, spuse el. Am o mare colecție într-o altă încăpere.

– Sunt sigură că aceasta este pictată de Richard Cosway, spuse ea.

– Este portretul mamei mele.

– Oh! Ce interesant, tot el a pictat-o și pe mama! exclamă Simonetta.

Imediat, se întrebă dacă nu cumva spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună, dar bătrânul McCraig era lângă foc și stătea de vorbă cu nepotul său.

– Încă un lucru pe care-l avem în comun, spuse ducele cu voce scăzută.

– Încă un lucru? întrebă Simonetta.

– Avem multe în comun, amândurora ne place frumosul, printre altele.

– Da... da, bineînțeles.

Nu-și putea explica de ce, dar îi era greu să vorbească de îndată ce el era prea aproape de ea.

De asemenea, ceva anume din glasul lui o făcea să vibreze, la fel cum vibra publicul la vocea tatălui său.

Se simți tulburată; puse miniatura la loc și se îndreptă spre șemineu.

McCraig o privi și spuse:

– Consider că ai fost extrem de amabilă și ai avut răbdarea să asculți un bătrân care de când a venit îți vorbește numai despre pasiunea lui pentru cai. Mâine va fi rândul tău să-mi vorbești un pic despre tine.

– Mi-a făcut o imensă plăcere să ascult tot ce ați spus astă-seară, sir. Totul a fost interesant, răspunse Simonetta. Am impresia că tot ce v-aș putea eu povesti ar fi teribil de neînsemnat.

Bătrânul zâmbi.

– Ești prea modestă, spuse el. Dar am vorbit destul astă-seară. Știu că mă veți scuza dacă mă retrag. Sunt obosit să mă trezesc devreme și călătoria a fost lungă.

– Sunt sigur că sunteți obosit, sir, spuse Alister.

Întrocându-se spre duce, bătrânul îi spuse:

– Noapte bună, Ravenstone. Îți apreciez ospitalitatea și-ți mulțumesc.

– Este o mare plăcere pentru mine, răspunse ducele.

McCraig îi atinse ușor umărul Simonettei și-i zâmbi.

– Voia ștepta cu nerăbdare discuția noastră de mâine.

Cu umerii drepți, cu capul semeț, bătrânul ieși din salon în timp ce Alister se grăbea să-l însoțească până la piciorul scării.

Ducele și Simonetta rămaseră singuri.

– Ai fost foarte abilă cu el, spuse ducele cu un accent aprobator.

– Mi se pare un bătrân gentilom fermecător, răspunse Simonetta, și atât de intersant.

– Chiar te-au interesat poveștile despre Scoția? Sau și asta făcea parte din rolul dumitale?

– Sigur că m-au interesat! replică Simonetta cu indignare în glas. Cine n-ar fi fost?

– Și vizita de la Camera Comunelor?

– A fost pasionant! Adeseori am încercat să-mi imaginez cum este; dar să auzi discursurile, să-i vezi pe membrii Camerei la locurile lor... a fost cu totul altfel decât mi-am imaginat.

– Altfel?

– Era o atmosferă atât de puțin... formală, explică ea, căutând cuvintele potrivite. Toți bărbații aceia întinzându-și picioarele cât erau de lungi, cu pălăria trasă pe ochi, și părând că nimeni nu ascultă ce se spune!

– Așa suntem noi guvernanți, spuse ducele zâmbind.

– Poate că așa trebuie să fie democrația, răspunse ea cu un aer îngândurat. Nu foarte rigidă, ci relaxată... până în momentul când trebuie să se mobilizeze ca să apere ceva ce merită a fi apărut cu adevărat!

Ducele o privi cu uimire; se pregătea să spună ceva, când reveni Alister.

– Dumnezeule! Ai fost absolut magnifică! exclamă el adresându-i-se Simonettei. Faci tot ce vrei cu el. N-aș fi crezut niciodată că o femeie este în stare de o asemenea abilitate!

Ceva din entuziasmul lui o șocă pe Simonetta.

Se întoarse și privi focul din vatră, suferind din cauza acestei aprecieri care o făcea să se simtă vulgară și nesinceră.

– Care sunt planurile pèntru mâine? întrebă ducele.

– Mâine au loc manevre în Hyde Park. El dorește să asiste, spuse Alister. Cu siguranță că va participa și un regiment scoțian. Iar după-amiază, a propus să vizităm Kew Gardens.

Ducele râse.

– După câte văd, vei avea niște distracții extraordinare!

– Vă însoțesc și eu? întrebă Simonetta.

– Mă tem că vei fi obligată s-o faci, răspunse Alister.

– Oh! Sunt încântată! exclamă ea. N-am asistat niciodată la o defilare militară.

– Voi da dispoziții să ți se rezerve un loc într-un punct strategic al defilării, locul unde se dă onorul, spuse ducele.

– Dumneavoastră nu ne puteți însoți? întrebă Simonetta. Ce păcat!

– Ai dreptate, e păcat că nu pot să vin. Dar am o întâlnire stabilită anterior, răspunse ducele ai cărui ochi sclipeau veseli.

– Oh, unchiule Yvell... te rog... vino cu noi după-amiază, insistă Alister. Dumneata știi atâtea lucruri despre grădini, dovadă cea de la Ravenstone House care este atât de frumoasă, pe când eu nu sunt în stare să deosebesc o floare de alta.

– Așadar, văd că va trebui să mă sacrific, răspunse ducele. Vrei să-l anunți pe căpitanul Graham ce planuri avem pentru ca să poată da dispoziții în privința trăsurilor, și a locurilor de la defilarea militară, firește?

– Mă ocup chiar acum de asta, zise Alister repede. Sper să nu se fi culcat deja.

– Căpitanul Graham nu se culcă niciodată, răspunse ducele făcându-l pe Alister să râdă.

– Sunt sigur că așa este. Cine altul ar putea, în afară de un supraom, să asigure bunul mers al casei dumitale?

Alister se îndepărtă și ducele îi explică Simonettei:

– Căpitanul Graham este secretarul meu și omul meu de încredere. Pentru el nimic nu este imposibil, poate să-ți facă rost de orice dorești și dacă este nevoie, îți organizează de îndată o călătorie pe lună!

– Nu-mi doresc deloc să merg acolo, răspunse Simonetta. Este un loc care mi s-a părut întotdeauna atât de rece, atât de pustiu. O stea care strălucește mă atrage mai mult.

– Exact asta ai fost dumneata toată seara, îi răspunse ducele. O stea strălucitoare. Mai este nevoie să-ți spun că ai fost minunată?

Ea își plecă privirea și cu o voce un pic nesigură reuși să spună:

– Cred... Excelență... că este timpul să... mă retrag.

– Atât de devreme? Nu ți-ar plăcea să dansezi și să descoperi câteva dintre numeroasele distracții pe care Londra ți le poate oferi?

– Nu, cu siguranță că nu, răspunse repede Simonetta, gândindu-se ce îngrozit ar fi tatăl ei dacă ar fi auzit această propunere. Excelența Voastră va înțelege că, la fel ca domnul McCraig, și eu sunt... obosită.

– Nu-ți place să dansezi ?

Ea se pregătea să-i spună că nu fusese niciodată la un bal, când își aminti dintr-o dată că o asemenea declarație ar fi surprins rostită de o actriță.

– Uneori... este foarte plăcut, spuse ea după câteva clipe.

– Dar nu ți-ar plăcea să dansezi cu Alister sau cu mine? insistă ducele.

Urmă un moment de tăcere, apoi Simonetta răspunse.

– Cred, Excelență, că ar fi o greșeală să fiu văzută în... public cu nepotul dumneavoastră când atâta lume știe că el este căsătorit.

Ducele zâmbi văzând ce scuză perfectă găsise ea.

– Ești o persoană foarte ciudată, spuse el încet și te rog să mă crezi că n-am mai întâlnit pe cineva asemănător.

Ea ridică privirea ca să vadă dacă el își bătea joc de ea, și nu-și mai putu desprinde ochii.

– Spune-mi adevărul. Chiar ai chef să vezi acea paradă militară și să mergi la Kew Gardens?

– Vreau să văd mai ales Kew Gardens, răspunse ea abia auzit. N-am mai fost de când...

Se opri brusc.

Tocmai vrusese să spună că n-a mai fost de la moartea mamei sale. Se întrebă însă dacă era oportun să dezvăluie ceva din viața sa.

– Nu-și putea da seama cât de expresivi îi erau ochii, cum o trădau...

– Ultima oară când ai fost, ai fost cu cineva la care țineai foarte mult. Așa-i ? întrebă ducele.

Simonetta nu răspunse. Se gândi doar că el era deosebit de perspicace.

– Cine era această persoană ? întrebă el din nou.

Vocea lui avea o intonație pe care ea n-o înțelese. Simți însă că nu putea să evite răspunsul.

– Mama...

– A murit?

– Da... acum doi ani.

– Și o iubeai mult?

– Mai mult decât se poate spune.

– Dar nu ești singură. Bănuiesc că ai o familie ?

– Da...

Stânjenită de aceste întrebări, ea își întoarse privirea spre ușă. Dar nici urmă de Alister.

– Pot să mă retrag, Excelență ?

– Fugi de mine, sau de întrebările mele?

– Poate... de amândouă, Excelență.

– Dar cred că nu te mai sperii atât de tare de mine ca atunci când ai venit?

Ea îl privi cu o expresie de surprindere. Sperase din tot sufletul că el nu va observa că-i este frică de el.

Râse ușor și spuse :

– Sunt tot speriată, Excelență... dar acum nu-mi mai tremură picioarele și inima nu-mi mai bate nebunește.

El râse la rândul lui.

– Aș vrea să te întreb ceva, spuse el. Judeci oamenii în funcție de ceea ce ai auzit spunându-se despre ei, sau judeci singură, după propria-ți impresie ?

Ea își căuta cuvintele ca să-i răspundă, când Alister se întoarse în salon.

– S-a aranjat totul, zise el. Și acum vă rog să mă scuzați, mă întorc la Kitty. I-am spus că trebuie să fiu alături de dumneata, unchiule Yvell, ca să discutăm probleme financiare cu avocații. Știa că voi rămâne la cină, dar cu siguranță că nu se așteaptă să lipsesc toată noaptea.

– Foarte bine, Alister, răspunse ducele, dar ai face bine să fii aici la timp ca să iei micul dejun cu bunicul tău.

– Voi fi punctual, îți promit, răspunse Alister. Nu vreau să distrug excelenta impresie pe care i-a făcut-o strălucita noastră actriță.

Și de data aceasta, Simonettei i se păru că remarca lui avea ceva umilitor.

Îi făcu o reverență adâncă ducelui, și una, mai scurtă, presupusului ei soț.

– Noapte bună, Excelență. Noapte bună, domnule McCraig, spuse ea, ieșind repede din salon înainte ca ei să poată s-o conducă.

*
* *

Ducându-se la petrecerea la care crezuse că nu va putea asista, ducele se mira și se felicita în același timp pentru modul în care decurseseră lucrurile.

Se temuse de tot felul de dificultăți apărute când bătrânul urma s-o întâlnească pe presupusa soție a lui Alister. Dar Simonetta îl cucerise din prima clipă și, cu aceeași ocazie, înlăturase toate obiecțiile sau împotrivirile pe care el ar fi putut să le aducă.

Ea era, de fapt, actrița cea mai uimitoare pe care o întâlnise vreodată, își zise ducele, presupunând că ea își joacă într-adevăr rolul.

Îi ceruse lui Beau Bardsley să-i facă rost de o lady, și acesta chiar îi trimisese una.

Fata avea clasă, nu numai prin trăsăturile ei fine, dar și degetele-i lungi, picioarele micuțe, fiecare cuvânt pe care-l rostea, dovedeau acest lucru.

N-avea accentul unei actrițe pe care aceasta îl folosea când juca pe scenă rolulunei *femei de lume,* așa cum auzise el adeseori în teatru, ba mai mult chiar, își găsea cu ușurință cuvintele.

Avea frăgezimea unei flori, puritatea unui crin sau a unui boboc de trandafir din cei care înmiresmau primăvara grădina de la Ravestone, gândi el.

„Doamne, iată-mă că devin și sentimental!" își spuse. Și încercă să-și concentreze gândul înspre Mary Ann Clarke.

Când se plictisise de ea, i-o prezentase, într-adevăr, Alteței Sale Regale.

La cei douăzeci și șapte de ani, Mary Ann era nu numai extrem de seducătoare, dar adora viața și era de o vitalitate debordantă și de o veselie absolut irezistibilă.

„Dacă există o persoană care poate să-l facă pe Alteța Sa Regală să uite de oribila și frigida lui soție nemțoaică, precum și de obligațiile militare și de dificultățile bănești, aceasta nu poate fi decât domnișoara Clarke", remarcase într-o zi un ofițer aflat sub comanda lui.

Instalată de către regalul său protector într-un vast hotel particular din Gloncester Place, cu vreo douăzeci de serivitori, trei vizitii și trei bucătari, Mary Ann profita cât se poate de mult de noua ei poziție socială.

La petrecerile pe care le dădea, invitații săi – filfizoni și băieți de viață din St. James – erau întotdeauna siguri că vor găsi aici fete superbe care le îndeplineau toate dorințele și o antrena pe Alteța Sa Regală la cele mai nebănuite nebunii.

Era normal să te aștepți ca orice gentleman elegant să aibă o metersă și, în ciuda atmosferei triste și plictisitoare care domnea la curtea de la Buckingham, era o perioadă violentă, decadentă, destrăbălată.

Nopțile zgomotoase și prietenii mai mult decât discutabili de care se înconjura prințul de Walles erau pentru mulți demne de dispreț și dezaprobare. Ceea ce se petrecea la Carlton House, era o joacă de copii pe lângă orgiile care aveau loc în alte reședințe nobiliare.

Cu siguranță că o mulțime dintre tinerii care făceau parte din anturajul Alteței Sale Regale vor fi la petrecerea dată de Mary Ann.

Printre ei, cei doi duci cei mai celebri din Anglia, ducele de Queenbury și cel de Norfolk, amândoi niște betivi notorii și, în plus, Queenbury era și un incurabil desfrânat.

Va fi de asemenea prezent sir John Wade, un pesonaj destul de puțin onorabil care a făcut o enormă avere în industria restaurantelor. Soția lui îl număra chiar și pe ducele de York printre amanții ei.

Cu gândul la fermecătoarele femei cu care își petrecuse numeroase ore amuzante înainte de a se plictisi de ele, ducele se opri mai mult la Fanny Norton.

Fiica unei croitorese din Southampton, avusese numeroși protectori, printre care se alaseră Richard Brinsley Sheridan și colonelul Harvey Aston – membru marcant în Quorn Equipage. Ei bine, acest Aston, când fusese într-o mare criză de bani, o vânduse pe Fanny contelui Barrymore pentru cinci sute de guinee.

Fusese un târg periculos, pentru că supranumit *Hellgate – Poarta iadului* – din cauza violenței sale, era poate cel mai desfrânat om din Londra.

Ducele își amintea de ziua când Fanny fusese adusă, ținută de o lesă de mătase în jurul gâtului, în sufrageria colonelului Aston care organizase o cină între bărbați la care era prezent și contele Barrymore, *Hellgate*.

Ea era aproape în întregime goală pentru a-i permite Excelenței Sale să vadă ce cumpăra pentru banii săi.

Devenise o modă să-ți cumperi o metresă.

În tinerețea lui, ducele de York cumpărase cu o mie cinci sute de guinee pe una dintre primele metrese, fata unui muzicant.

Prietena lordului Hervey era o creatură de genul păpușică, se numea Venelle Vane, și cum primul ministru se interesa de ea, și el, lordul Hervey i-o cedase pentru o sumă foarte importantă.

„Slavă Domnului că n-a trebuit niciodată să cumpăr o femeie" își zise ducele în drum spre Glouchester Place.

Putea să se laude chiar cu faptul că ele i se aruncau de gât de îndată ce le arăta cea mai mică atenție.

Toți știau că el era extrem de generos cu *protejatele* sale dar că, din păcate, se plictisea foarte repede de ele.

Totuși, gândi ducele, aceste frumoase *păpușele de muselină,* cum li se spunea, puteau fi uneori foarte amuzante, chiar dacă nu pentru multă vreme.

Trăsura trecea pe Oxford Street. Ducele se aplecă să privească pe geam. Pe trotuar, un om în zdrențe vindea o revistă pe atunci foarte căutată de către cei ce n-aveau mijloacele necesare să întrețină o metresă.

Publicația care se numea *The Whoremongers Guide to London* conținea adresele caselor de plăceri precum și descrierea acelora cărora li se spunea *măicuțele* din Covent Garden.

Ca de obicei, erau și fete pe trotuar, în picioare lângă câte un felinar ce lumina arterele mai frecventate ale orașului. Unele dintre aceste prostituate erau foarte tinere, aproape niște copii.

Aveau ochii machiați, buzele date din plin cu ruj, și graba lor de a agăța trecători nu lăsa loc nici unei iluzii.

Cum trăsura se apropia de Gloucester Place, dintr-o dată ducele nu mai avu chef de petrecerea care-l aștepta.

Gândul de a regăsi exuberanța lui Marry Ann și veselia forțată a fetelor pe care ea le alesese cu atâta grijă, i se păru dintr-o dată insuportabil.

Începu să se gândească la doi ochi albaștri îngrijorați și la o voce dulce în care se mai ghicea uneori o notă speriată.

Se aplecă puțin în față și lovi ușor cu mânerul de aur al bastonului său geamul care-l despărțea de vizitiu.

Caii se opriră și valetul sări să deschidă portiera.

– La White's Club! îi ordonă ducele.

În timp ce vizitiul întorcea caii și pornea în sens invers, ducele își spuse cu uimire:

„Ei bine, cred că îmbătrânesc!"

*

* *

Dimineața fusese foarte însorită și vremea se menținu la fel și după-amiază. Aerul era rece dar plăcut totuși pentru un sfârșit de octombrie. Simonetta își scoase mantoul albastru, jacheta fiindu-i absolut suficientă.

Bineînțeles că nu fusese dezamăgită dimineață de parada militară. Când trecuse regimentul scoțian precedat de cimpoieri, ochii îi străluciseră cu o asemenea plăcere încât bătrânul McCraig o privise zâmbind aprobator.

– N-aș fi crezut niciodată că bărbații pot arăta atât de minuat în kilt, îi spusese ea bătrânului pe când se întorceau în Berkeley Square.

– Va trebui să vii împreună cu soțul tău la Castle Craig. Să-i auzi acolo pe cimpoierii mei cum cântă, îi replicase McCraig.

Cuvintele acestea avură pentru ea efectul unui duș rece. Făcu un efort ca să revnină la realitate și să-și spună că nu va ajunge niciodată să vadă Castle Craig și că nu va asculta niciodată cimpoierii.

Alister, ca și cum i-ar fi bănuit stânjeneala, se grăbi să intervină.

– Îmi amintesc, bunicule, că i-am auzit cântând pe acei cimpoieri când eram mic. Mă strecuram jos din pat ca să-i ascult în timp ce ei se învârteau în jurul mesei, la cină, cântând. Îmi doream atât de mult să fiu și eu mare, să stau cu voi la masă.

– Ei bine, acum ai vârsta la care poți să te bucuri de această plăcere, îi răspunse bătrânul, și când vei avea un fiu, va trebui să-l înveți și pe el istoria clanului McCraig, să-i spui cum au luptat în bătălii mergând în urma cimpoierilor lor.

– Așa voi face, promise Alister cu un accent de profundă sinceritate.

Bătrânul o privise pe Simonetta.

– N-aș vrea să te fac să roșești, dar tare aș vrea să-mi văd strănepotul înainte să mor, spuse el.

În aceeași clipă, trăsura se opri în dreptul casei și Simonetta se simți ușurată.

Comparat cu dineul de aseară, prânzul fu o masă lejeră. O dată în plus, pe Simonetta o intrigă silueta atletică a ducelui și se întrebase dacă aceasta se datora exercițiilor fizice sau faptului că mânca puțin.

Află de la Alister că întâlnirea pe care ducele o avusese dimineață nu era atât de importantă, dar că obișnuia să călărească ore în șir pe caii pe care nici rândașii lui nu prea aveau curajul s-o facă.

De îndată ce terminară masa, porniră înspre Kew Gardens în două calești. Aceasta fusese ideea ducelui. Una era condusă de duce și celalată de către Alister.

În spatele fiecărei calești stătea în picioare câte un valet, dar Simonetta se trezi, de fapt, singură cu ducele în caleașcă.

Cu deplină bună credință, recunoscu în sinea ei că aceasta era o situație pe care și-o dorise și de care era încântată.

Noaptea trecută, gândindu-se la evenimentele de peste zi, își dăduse seama că discuțiile pe care le avusese cu ducele o impreisonaseră cel mai tare.

Nu reușea să înțeleagă motivul, atâta doar că simțea că ducele avea același fel de magnetism ca și tatăl său și aceeași putere de a-i domina pe oameni cu farmecul lui.

Niciodată, gândi ea, soarele nu i se păruse atât de strălucitor, ziua atât de frumoasă și plină de vrajă.

– Îți este destul de cald? o întrebă ducele de îndată ce caii, ieșiți din circulația intensă de pe Piccadilly, măriră viteza.

– Îmi este foarte cald, răspunse Simonetta. Ziua este atât de frumoasă.

În timp ce vorbea ridică privirea spre cer; ducele profită și aruncă o privire rapidă spre profilul ei perfect și spre gâtul lung și firav, apoi își îndreptă din nou atenția spre cai.

– Într-o zi, spuse el, va trebui să-ți arăt grădina mea de la țară; bunicul meu a proiectat-o atunci când a făcut și mari modificări ale casei, și i-a angajat pe cei mai buni grădinari din vremea aceea.

– Dați-mi voie să ghicesc cine erau, zise Simonetta. Probabil că era vorba despre Charles Bridgeman, William Kent și Capability Brown.

– Ești foarte bine informată, domnișoară Wantage, și presupunerile dumitale sunt perfect exacte.

– Aveți și mobilier făcut de Kent ?

– Da, mai multe mese de joc, răspunse ducele.

– Oh ! Mi-ar plăcea foarte mult să le văd! exclamă fata.

– Voi fi încântat să ți le arăt.

Se pregătea să-i pună ducelui și alte întrebări despre mesele de joc când își aminti că ea nu va avea niciodată ocazia să vadă aceste mobile sau grădinile din Ravenstone.

Mâine dimineață, ea va dispărea din viața lui la fel de simplu pe cât intrase.

Tatăl său nu va trebui să afle vreodată unde fusese sau ce făcuse!

Se gândea deja la ce poveste va născoci pentru a explica faptul că acum aveau banii necesari unei călătorii în străinătate.

Spera ca docotrul s-o ajute în această privință. Pe de altă parte, știa că Nanna nu va dezvălui niciodată că ea își petrecuse două nopți în afara casei.

Oricum, Nanna nu știa unde se află ea, chiar dacă insistase să-i dea adresa, pentru că Simonetta i-o scrisese și o pusese într-un plic pe care Nanna jurase că nu-l va deschide decât în caz de urgență.

– Dacă tata se va simți dintr-o dată foarte rău și doctorul Lesley dorește să mă vadă acasă, doar atunci deschizi plicul, îi spusese ea.

– Nu-mi place deloc tot misterul ăsta, îi răspunsese Nanna enervată. Dacă mama ta ne privește de acolo de sus – Dumnezeu s-o odihnească ! – ea ar spune același lucru.

– Mama ar vrea să-l salveze pe tata, îi repetase Simonetta pentru a mia oară.

Dar Nanna încă mai protesta când ea ieșea pe ușă.

„Nimic n-are importanță. Singurul lucru care contează este sănătatea tatei", își spunea ea în această clipă. Și totuși nu-și

putea ascunde ciudatul sentiment de tristețe pe care-l resimțea la gândul că nu va mai revedea vreodată frumosul chip al ducelui, că nu-i va mai auzi vocea, această voce care, uneori, făcea să i se taie respirația.

Când intrase în salon înainte de masă, după ce-și scosese pălărioara, și-l găsise pe duce bând un pahar de sherry împreună cu McCraig, nu-i scăpase admirația din privirea pe care el i-o aruncase.

Trebuise să facă un efort ca să traverseze încăperea și să se îndrepte spre el, calmă. Îi venea să alerge spre el.

– La ce te gândești? o întrebă el acum, întrerupându-și șirul gândurilor.

– Mă gândeam la casa dumneavoastră de la țară. Este mare?

– Foarte mare, foarte impresionantă, și foarte frumoasă, cred eu! răspunse el râzând.

– Trebuie să fie, pentru că aveți un gust atât de rafinat.

El se întoarse și-i aruncă o privire rapidă, și ea observă că ridicase sprâncenele mirat.

– V-am șocat cumva? întrebă ea repede. N-ar fi trebuit să spun asta?

– Dimpotrivă. Este un compliment care-mi face plăcere!

După ce se gândi câteva clipe, Simonetta spuse:

– Dar sunteți surprins că... o actriță este în stare să recunoască și să aprecieze bunul gust.

– N-am spus așa ceva.

– Totuși asta ați gândit.

– Adevărul este că mă tem de ușurința pe care o ai de a-mi citi gândurile.

– Și eu... când dumneavoastră mi le citiți pe ale mele.

– Am impresia că îmi ascunzi ceva și trebuie să mărturisesc că reușești foarte bine.

Ducele rupse brusc tăcerea care urmase, spunând:

– Aș vrea să ai încredere în mine, să mă crezi... chiar dacă n-ai nici un motiv s-o faci.

Simonetta răspunse râzând:

– Îmi doresc să vă cred și nu urăsc nimic mai mult ca secretele... este atât de greu...

– Am senzația – dar poate mă înșel – că îți vine greu să minți.

– N-am mințit niciodată! protestă vehement Simonetta. În afară de...

– În afară de acest moment.

Ea făcu un gest cu mâna.

– Vă rog... Tonul ei era implorator. Faceți ca lucrurile să-mi fie foarte dificile... și nu înțeleg, din moment ce fac ceea ce doriți să fac.

– Și te comporți mai mult decât strălucit, zise ducele cu voce scăzută. De fapt, atât de bine încât nu sunt doar uimit și stupefiat, ci chiar intrigat.

Simonetta privi fix înaintea ei.

Soarele făcea să strălucească paftalele hanurilor și avea impresia că o orbesc. Era oare din cauza luminii sau din cauza bărbatului de lângă ea?

Ajunseră la Kew Gardens, și Alister, care-i urmase, opri și el caii alături.

De îndată ce începură să se plimbe pe alei, bătrânul McCraig se dovedi curând un mare cunoscător în horticultură, mai ales în ce privește plantele și arbuștii recent descoperiți.

Alister tăcea, și cum bătrânul părea să discute aprins cu Simonetta, ducele tăcu și el.

– Descoperirea unei noi plante este la fel de pasionantă, dacă nu mai mult, cu descoperirea unei noi planete, spuse McCraig.

– Vă gândiți la Uranus, sir, răspunse Simonetta zâmbind. Am citit cum a fost descoperită de către sir William Herschel, care înainte de a fi astronom a fost muzician.

– Exact ! răspunse bătrânul, vizibil încântat de cunoștințele fetei. Sper că știi și faptul că David Douglas a adus de pe coasta de Vest a Americii faimosul brad Douglas.

– Să vă spun sincer, sir, eu mă interesez mai mult de flori, răspunse ea. Mama le adora și-mi mărturisea bucuria ei când fetiță fiind, a văzut pentru prima oară crinul auriu – *lycoris*.

– Este o floare superbă ! exclamă bătrânul. Dar eu prefer fuchsia, adusă abia acum câțiva ani la noi și care crește foarte bine la mine în Scoția.

– Înțeleg, spuse Simonetta zâmbind.

Vizitară pagoda și grădinile chinezești, care-l ineresau în mod special pe McCraig.

– Știi multe lucruri despre China? o întrebă el pe Simonetta.

– Știu câte ceva despre medicina lor care este foarte veche și s-a dovedit a fi foarte eficientă de-a lungul secolelor, răspunse ea.

– Medicina lor? întrebă el.

– Da, pe bază de flori și plante care au proprietăți curative.

– Știu, interveni ducele, că există ierburi pe care le folosesc țiganii și oamenii de la țară, dar dumneata spui că și florile obișnuite pot fi folosite în medicină?

Simonetta îi zâmbi.

– Desigur! Trandafirul, de exemplu, ajută inima și ficatul, și nu numai pentru a preveni durerea, dar și pentru a cicatriza plăgile interne.

– N-aș fi crezut niciodată ! exclamă ducele.

– Mărgăritarul este minunat împotriva reumatismului și a depresiei precum și pentru creier.

– Atunci ar fi foarte de folos unor prieteni de-ai mei, remarcă sec ducele.

– Ai studiat cumva în mod special acest subiect? întrebă McCraig.

– Nu. De la mama știu tot ce știu. Ea se intersa mult de ierburi și plante, răspunse simplu Simonetta.

– Ai o soție uimitaore. Nu te-ai aștepta nici o clipă să găsești atâtea cunoștințe și atâta talent la o ființă atât de tânără ca ea, nu se putu abține să declare bătrânul adresându-i-se lui Alister în timp ce traversau grădina ca să ajungă la calești.

– Sunt un bărbat foarte norcos! spuse el pe un ton lejer.

– Foarte norocos, într-adevăr! afirmă bătrânul care chiar credea ce spune.

Pe drumul de întoarcere, ducele își îndreptă privirea spre Simonetta.

– Ne-ai oferit din nou o reprezentație care, în afară de faptul că a fost impecabilă, ar fi ridicat în picioare de admirație orice public.

– Nu este o... reprezentație !

– Știu foarte bine.

– Nu-l mințim pe bătrân decât într-o singură privință, spuse Simonetta. Și cred că ceea ce facem nu poate să fie chiar atât de rău, nu-i așa ?

Vorbea ca un copil care avea nevoie de o confirmare, și, după câteva clipe, ducele răspunse:

– Nu cred că s-ar gândi cineva să condamne faptul că vrem să-l facem pe bătrân fericit – ceea ce și este în compania dumitale – și să-i liniștim temerile inspirate de nepotul său.

– Dar dacă descoperă adevărul? întrebă ea.

– Asta nu trebuie să se întâmple niciodată! Alister a făcut o greșeală monumentală însurându-se cu această femeie, dar eu nu vreau ca, pentru asta, el să fie pedepsit toată viața.

Ducele vorbea cu asprime.

– Ați reacționa în același mod... față de oricare altă... actriță cu care s-ar fi căsătorit? întrebă Simonetta.

– Firește că nu! Dacă s-ar fi însurat cu una ca dumneaa, aș fi fost încântat, așa cum este acum în mod evident bătrânul McCraig de justețea alegerii lui.

– Și totuși, dumneavoastră credeți că un bărbat n-ar trebui să se căsătorească... cu o femeie... care nu este de rangul său.

Ducele făcu o pauză înainte să răspundă.

– N-am să-ți insult inteligența negând că, pentru mine, căsătoria trebuie să unească două persoane egale ca rang.

– Ceea ce înseamnă că, pentru dumneavoastră, ceea ce contează este rangul omului, și nu ceea *ce face*.

Din nou, ducele așteaptă câteva clipe înainte să răspundă:

– M-ai adus într-un impas din care îmi este greu să ies. Ceea ce mă întrebi dumneata, de fapt, este următorul lucru: dacă un gentleman ca Beau Bardsley și o lady – ceea ce dumneata ești în mod indiscutabil – sunt oameni de teatru, aceasta contează mai mult decât clasa socială din care provin?

– Da, spuse Simonetta cu o voce surdă. Exact asta... încercam să exprim.

– Totul depinde de ce anume cer ei de la viață, răspunse ducele. Dacă sunt fericiți de aplauzele publicului, dacă ei caută succesul profesional și celebritatea, atunci faptul că nu sunt acceptați ca egali ai celor care au un rang social poate să nu aibă pentru ei nici o importanță.

Simonetta rămase tăcută.

– Dar, reluă ducele, am sentimentul că pentru o femeie aceasta va avea importanță întotdeauna.

Se întoarse spre ea s-o privească, și adăugă:

– Te întreb, de fapt, dacă nu cumva există un destin care s-ar potrivi mai bine cu ceea ce ești decât cariera de actriță.

Capitolul 4

Simonetta tocmai admira obiectele de artă de care salonul era plin, când ducele și cei doi invitați ai săi intrară în încăpere.

Se întoarse spre ei zâmbind.

– Vino încoace, Katherine, spuse bătrânul McCraig. Vreau să vorbesc cu tine și cu Alister.

Tonul lui era atât de serios că Simonetta aruncă o privire îngrijorată către duce înainte să se apropie de șemineu.

Bătrânul era în picioare cu spatele spre foc și le spuse de îndată ce se apropiară:

– Ducele a fost deosebit de amabil că ne-a primit la el pentru că voi încă nu v-ați instalat într-un loc. Sunt sigur că îi apreciați generozitatea. În același timp însă, știu că pentru voi este important să aveți propria voastră casă.

Făcu o pauză și Simonetta se întrebă ce o să urmeze.

– M-am gândit, continuă el, și înțeleg că, deocamdată Alister n-are posibilitatea să cumpere o casă în care s-o primească așa cum se cuvine pe soția lui și, în viitor, să-și întemeieze o familie.

Simonetta observă că Alister asculta cu mare atenție, zâmbind ușor la gândul a ceea ce va urma.

– Așa că m-am hotărât, continuă bătrânul, să pun la dispoziția lui Alister o anumită sumă de bani, ceea ce îi va permite să ducă o viață conformă cu poziția lui socială, iar la moartea mea îmi va fi moștenitor.

Tăcu și liniștea care urmă păru mai impresionantă chiar și decât cuvintele rostite.

– Este un gest deosebit de generos, sir! exclamă Alister. N-am să pot niciodată să fiu îndeajuns de recunoscător.

– Acum pot să-ți mărturisesc, fiule, că venind aici eram foarte îngrijorat să descopăr cu ce fel de femeie te-ai căsătorit. Dar, chiar dacă, într-un anume fel, Katherine aparține lumii teatrului, este tot ceea ce mi-aș fi putut dori pentru a fi soția unui viitor șef de clan.

În timp ce vorbea, o privea pe Simonetta.

– Mulțumesc, murmură ea.

Ar fi vrut să nu se simtă atât de vinovată și să nu fie obligată să-l mintă pe acest bătrân minunat. Se gândea cât de îngrozitor ar fi fost că el ar fi descoperit vreodată mistificarea căreia fusese victimă.

Poate pentru a-și ușura conștiința, Simonetta înaintă și, într-un gest impulsiv, îl sărută pe bătrân pe obraz.

– Va mulțumesc, zise ea, că-l faceți pe Alister atât de fericit.

Știa că gestul ei îl mișcase pe bătrân. Cum acesta se abținu însă de la orice manifestare de emoție, îl auzi spunând cu o voce aproape aspră:

– Ei bine, Katherine, acum eu am să mă retrag. Îți spun de pe acum la revedere pentru că nu cred că te voi mai vedea mâine dimineață.

Văzându-i surprinderea de pe față, îi explică:

– Plec mâine foarte devreme. Am fost invitat să-mi petrec prima noapte a călătoriei mele de întoarcere la contele Glencairn, lângă Leicester. Este un vechi prieten de-al meu și i-am promis că mă opresc pe la el.

Se întoarse spre duce și continuă:

– Sper, Rvenstone, că plecarea mea atât de matinală nu va fi un deranj prea mare? Mă gândesc să pornesc pe la ora șapte.

– Nicidecum, spuse ducele. Dar nu vă temeți că această zi va fi prea lungă și obositoare?

– Sunt obișnuit să mă scol devreme, răspunse bătrânul, și cum țin neapărat să cinez cu contele, am tot interesul să pornesc la drum cât mai devreme!

Îi întinse mâna Simonettei.

– La revedere, draga mea. Sper să vă pot primi pe amândoi cât de curând la Castle Craig, pentru ca familia soțului tău să aibă plăcerea să te cunoască.

– Voi fi cu adevărat încântată, răspunse Simonetta făcând o reverență.

– Pe tine crezi că te mai văd mâine dimineață, Alister?

– Firește că da, sir.

De data aceasta, toți trei îl conduseră pe bătrân până la piciorul scării. Pentru Simonetta care-l privea urcând scara atât de mândru fără să se sprijine de balustradă, părea să aibă demnitatea unui rege al munților.

Abia se îndepărtase bătrânul că Alister se grăbi să spună:

– Trebuie să mă duc la Kitty și, dacă trebuie să fiu aici la ora șase dimineața, trebuie să mă culc cât mai devreme!

Ducele rămase tăcut, și Simonetta auzindu-l pe Alister că prezintă ca pe o corvoadă faptul de a trebui să se trezească devreme, i se păru demn de dispreț.

Se gândi că și ea ar trebui să se retragă. Se duse în salon; ducele o urmă. Ușa se închise în urma lor.

Ea se îndreptă spre șemineu. Ducele traversă încăperea și veni spre ea, privindu-i chipul aplecat spre flăcările care-i luminau părul blond.

– Dumitale și numai dumitale îți revine uimitorul succes al manevrei destinate a ameliora situația financiară a lui Alister.

Ceva anume din vocea lui contrazicea ideea că acesta ar fi fost un compliment.

– Îmi este... rușine, murmură Simonetta. Bătrânul este atât de minunat, atât de admirabil de mândru și cinstit, încât mi se pare că am făcut foarte rău că l-am înșelat.

– Am mai discutat problema asta, replică ducele. Era singurul mod de a-l convinge să-i lase averea lui Alister.

– Credeți că... este timpul... pentru Alister să fie un bun șef de clan? întrebă încet Simonetta.

– Chiar te interesează asta? o întrebă ducele.

Simonetta tăcu o clipă, apoi răspuns:

– Poate că întrebarea mea vi s-a părut impertinentă; dar problema mă interesează în măsura în care am fost și eu implicată. N-aș dori ca el să-i dezamăgească pe membrii clanului.

– Am sentimentul, spuse ducele, că de când te-a cunoscut în aceste două zile, a învățat multe. Și poate că, în viitor, va insista ca soția lui să se comporte cum se cuvine.

– Un înțelept a spus o dată că, atunci când arunci o piatră într-un eleșteu, nu știi niciodată ce unde va provoca și nici unde se vor opri acestea, zise Simonetta cu voce scăzută.

– Așa este, răspunse ducele. Dar, în acest caz, consecințele nu pot fi decât bune.

– Cum puteți fi sigur?

– Pur și simplu pentru că totul în dumneata este cu desăvârșire bun.

Ea îl privi surprinsă.

Apoi privirile li se întâlniră din nou, și ea resimți ciudata vrajă csare o subjuga și o fascina.

Făcu o mișcare ușoară ca pentru a scăpa de această senzație.

– la loc, Simonetta, îi spuse ducele. Vreau să-ți vorbesc.

Pronunțase aceste cuvinte cu un aer grav. Simonetta făcu ochii mari, mirați.

– Mai întâi, începu el, vreau să-ți dau banii pe care ți i-am promis și pe care i-ai câștigat într-un mod atât de strălucit.

Luă de pe masă un plic închis și i-l întinse.

Ea îl luă cu un gest reflex, dorindu-și în sinea ei să-l fi putut refuza.

Amintindu-și însă că de acești bani depindea sănătatea tatălui ei, îi puse alături de ea pe divan.

– M-am gândit că preferi bani lichizi. Sunt bancnote mari dar care pot fi schimbate ușor, spuse el.

Simonetta rămase tăcută și ducele reluă:

– Eu aș fi preferat să-i pun într-o bancă, pentru că poate fi periculos pentru dumneata să transporți atâția bani.

La aceste cuvinte, Simonetta avu o idee.

– Excelență, am un mesaj pentru dumneavoastră din partea domnului Bardsley.

– Un mesaj? repetă ducele.

– Da. Vă roagă, dacă doriți, să-i depuneți direct la banca lui banii pe care-i datorați.

Ducele zâmbi.

– Este foarte înțelept. Dacă îi dau acești bani lui Beau Bardsley, știu că nu-i va păstra multă vreme și-i va împărți înainte să apuce să iasă din teatru. Știi dumva despre ce bancă este vorba?

– Da, mi-a spus el. Este banca *Contts*.

– Perfect. Banii vor fi depuși mâine dimineață, spuse ducele. Îmi imaginez că-l cunoști foarte bine pe Beau Bardsley?

– Da.

– L-ai întrebat vreodată ce crede despre alegerea pe care ai făcut-o în privința carierei?

– N... nu.

– Sunt convins că, la fel ca și mine, te-ar fi sfătuit să nu urmezi această carieră.

Făcu o pauză apoi continuă:

– Spune-mi ceva, Simonetta... Și de data asta, vreau adevărul. Ai jucat vreodată n rol pe scenă?

Ea ridică ochii spre el și, din cine știe ce motiv, nu fu în stare să mintă.

– Nu... încă.

– Bănuiam eu, replică ducele. Acum, ascultă-mă. Oricât de mult te-ar atrage teatrul, greșești, în mod sigur greșești dacă alegi cariera aceasta!

– De ce îmi spuneți asta? întrebă ea.

– Pentru că eu cunosc lumea teatrului, răspunse el, și dacă doar câteva femei foarte puține – pot atinge prin talentul lor culmile profesiei, pentru celelalte, lucrurile se petrec cu totul altfel.

Simonetta înțelese ce încerca el să-i spună, dar cum aceasta o stânjenea, se mulțumi să privească flăcările din șemineu.

– Refuz să cred că dumneata ai putea măcar o clipă să faci față sordidelor intrigi pe care trebuie să le accepte orice actriță care dorește să obțină un rol pe care și-l dorește, sau care nu poate nici măcar să obțină o audiție fără intervenția unui protector. Mă înțelegi?

– D... da, înțeleg, murmură Simonetta.

– Atunci, renunță la această idee absurdă, reluă ducele cu insistență.

Simonetta se ridică.

– Cred, Excelență, că n-are rost să discutăm.

– N-am terminat ce aveam de spus.

Fata nu voia să-l mai asculte. Dacă tot nu putea să-i dea răspunsul pe care el îl voia, nu se gândea decât cum să scape.

Și totuși, n-ar fi vrut să-l părăsească. Știa că era ultima lor seară, și o dată trecut pragul acestei case, ea nu-l va mai revedea niciodată.

– Știu că nu-mi vei spune nimic despre dumneata, dar sunt sigur că faci teatru din nevoia de bani.

Ea își dădu seama că el își căuta cuvintele potrivite ca să-și exprime gândul.

– Cedea ce vreau să-ți sugerez poate să pară ciudat, dar vreau să te ajut. Vreau să fac ceea ce poate fi mai bine pentru dumneata.

– Vă rog... Excelență... nu spuneți mai mult.

– Trebuie, el. Vreau să-ți ofer bani, bani destui ca să poți fi independentă.

Simonetta, cu răsuflarea tăiată, îl privea intens.

– Îți jur, spuse ducele, să nu-ți cer nimic în schimb – doar ce vei vrea dumneata să-mi acorzi. Ofeta mea nu este însoțită de nici un fel de condiție!

Tonul lui vea ceva emoționant și solemn în același timp și, cum buzele Simonettei schițau deja un refuz, el continuă:

– Știi, cred că ți-aș putea spune multe alte lucruri și mi-ar plăcea să ți le spun, dar Beau Bardsley te-a trimis aici și eu i-am dat cuvântul meu că vei pleca din această casă la fel de pură cum ai venit.

Fetei i se înroșiră obrajii.

– Mi-am ținut promisiunea, spuse ducele, dar nu vei ști niciodată cât mi-a fost de greu, cât de mult te-am dorit și cât de mult mi-ar fi plăcut să-ți spun că ești ființa cea mai seducătoare pe care am întâlnit-o vreodată.

– Nu... nu-i adevărat, bâigui Simonetta.

– Este adevărat, asbolut adevărat! spuse ducele. Dar am făcut această promisiune și mi-o voi ține. Așa că nu pot să-ți mai cer decât un singur loucru: când te voi putea revedea?

Simonettei i se tăiase răsuflarea. Abia reuși să spună:

– Niciodată! Nu ne vom revedea... niciodată!

– Vorbești serios?

– Este imposibil... Nu pot să vă explic... dar este imposibil!

– Și nici nu acepți oferta mea?

Simonetta scutură din cap.

– Nu, Excelență. Știu că atunci când ați formulat-o n-ați vrut decât să fiți bun și amabil cu mine, dar mi-ați dat deja tot ceea ce doresc.

– Cinci sute de guinee? întrebă ducele. Dar, draga mea copilă, cât timp crezi că-ți va ajunge această sumă?

– Destul de mul timp, răspunse Simonetta.

Își zicea în gând că, adăugând și celelalte cinci sute de guinee pe care le *primea* tatăl său, vor fi în măsură să petreacă amândoi cel puțin șase luni în străinătate.

– Destul... pentru ce? întrebă ducele.

Cum ea nu răspunse, el exclamă aproape furios:

– De ce trebuie să fii atât de misterioasă? De ce trebuie să mă chinuiești refuzând să-mi dai o explicație, lăsându-mă la fel de neștiutor în ceea ce te privește ca și în clipa când te-am văzut pentru prima oară!

Ea continuă să tacă.

– De fapt, nu-i chiar așa, reluă el, știu multe lucruri despre dumneata, despre caracterul dumitale, despre personalitate; îți știu dăgălășenia, farmecul și mai ales puritatea.

Lovind cu pumnul în șemineu, continuă aproape strigând:

– Știind acum ce simt față de dumneata, te gândești cu adevărat că poți ieși atât de ușor din viața mea și-mi ceri să nu te mai revăd niciodată ? Este imposibil... absolut imposibil, și dumneata știi asta!

– Este o situație pe care va trebui... s-o acceptați.

Ea tăcu o clipă, apoi reluă:

– Dacă acest lucru vă poate face mai... fericit, aflați că... voi renunța la scenă.

– Dar atunci, ce-ai să faci? Unde vei fi?

– În străinătate.

– În străinătate? repetă ducele. Vei locui acolo? Crezi că este înțelept să faci asta acum când amenințarea reluării războiului cu Franța plutește în aer?

– Poate că Italia nu va fi amestecată? spuse repede Simonetta.

– Ai de gând să pleci în Italia?

Dându-și seama că tocmai făcuse o greșeală, ea nu-i răspunse.

– Am impresia că dacă vei reuși să ajungi în Italia anul acesta, s-ar putea foarte bine să fii în imposibilitatea de a te întoarce.

Se apropie de ea și continuă:

– Cu cine pleci? Cu un bărbat care te smulge din țara dumitale și de lângă tot ce-ți este familiar? Te vei căsători cu el?

– Nu pot răspunde la nici una din întrebările dumneavoastră, Excelență. Acum, cred că ar fi cel mai bine să merg în camera mea.

– Într-adevăr, cred că așa ar fi bine, dar eu n-am de gând să-ți dau drumul până ce nu-mi vei fi spus adevărul.

– Nu pot s-o fac... vă rog... nu pot!

– Ți-am cerut să ai încredere în mine.

– Aș vrea... dar este imposibil... Vă jur că este imposibil! Altfel aș face-o!

Ea îl implora. Întinzând mâna, el o prinse ușor de bărbie și-i întoarse fața spre el.

– Poți să ai un chip ca al dumitale, și totuși să fii gata să mă minți? strigă el furios.

– Nu... nu vă mint.

Îi era greu să vorbească pentru că atingerea degetelor lui îi provoca o senzație ciudată.

Continuând s-o țină de bărbie, el o privi țintă în ochi apropiindu-se de ea.

– Ești frumoasă! spuse el. Incredibil de frumoasă!

Glasul lui avea niște accente atât de stranii încât Simonetta avu impresia că respiră cu dificultate și ridică mâinile ca să se apere.

– Fie-vă milă, Excelență, îl imploră ea, mă speriați!

Ducele îi dădu drumul imediat.

– Nu vreau să fac așa ceva, dar dumneata mă faci să-mi pierd controlul.

În ochii lui străluceau flăcări care o făceau să tremure, dar reuși totuși să murmure:

– Mă veți uita... și vă mulțumesc, Excelență pentru toată... amabilitatea dumneavoastră.

– Gândești într-adevăr astfel? întrebă ducele. Ce-aș mai putea să spun? Cum aș putea să te conving că n-ar trebui să pleci?

– Trebuie să plec, răspunse Simonetta. Nu mai este nimic de adăugat... Tot ceea ce am mai putea spune n-ar face decât să complice lucrurile.

– De ce? Dar de ce? repetă ducele. De ce nu poți să-mi spui adevărul, care sunt acele secrete pe care le ascunzi?

Simonetta se întoarse să ia plicul cu bani rămas pe divan.

– Noapte bună... Excelență.

– Dacă intenția dumitale este într-adevăr aceea de a nu mă mai revedea, zise ducele, și dacă te gândești cu adevărat să pleci în străinătate unde îmi va fi imposibil să te mai găsesc, nu mi-ai permite acum să-mi iau adio sărutându-te?

Ea nu-i răspunse.

– Nu-ți cer prea mult, spuse el crispat, și pot să-ți mărturisesc că acesta nu este un lucru pe care să-mi amintesc să-l fi solicitat vreodată.

Plecându-și privirea și văzând sărmanul chip al fetei atât de tulburat, reluă pe un ton mai blând:

– Nu ești obligată să-mi spui că n-ai mai fost niciodată sărutată, și eu îmi doresc mai mult decât orice pe lume să fiu primul care o face.

Simonetta își repeta în gând că n-ar trebui să-l asculte, că ar trebui să plece imediat din salon.

Încercă să se gândească la tatăl său, dar nu reușea să se agațe de nici un gând; auzea parcă doar vocea imploratoare a ducelui și simțea mereu acea senzație ciudată de îndată ce el era în preajma ei.

Ridică privirea spre el și se simți pierdută.

Ochi lui radiau ceva irezistibil, ceva ce părea să-i unească, și simți o vrajă cu totul nouă.

El se apropie și, cu infinită blândețe, ca și cum s-ar fi temut să n-o sperie, o cuprinse cu brațele și o atrase spre el.

Simonetta era conștientă, dar din ce în ce mai vag, că trebuie să-i reziste; și totuși îi era imposibil.

Clipa aceasta părea să fie de neevitat, ca și cum ar fi fost hotărâtă dintotdeauna.

– Ești atât de perfectă, murmură ducele în timp ce-i atingea buzele.

Sărutul lui era atât de tandru și blând încât Simonetta nu se sperie; iar brațele care o cuprinseseră îi dădeau sentimentul că este protejată.

Apoi, când buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, avu impresia că sentimentul de bucurie și de încântare care o inunda în această clipă cuprindea în el tot ceea ce văzuse sau auzise mai frumos până acum. Salonul dispăru, la fel și focul din șemineu, și mireasma florilor... totul pentru ea dispăruse.

Nu mai vedea decât un cer înstelat sub care ei erau singuri – un bărbat și o femeie care se găsieră pentru eternitate.

Ducele o îmbrățișa cu mai multă putere și buzele lui deveniră mai exigente, dar înflăcărarea sa păstra o anumită blândețe care o făcea pe Simonetta să nu-i fie frică.

Ea n-ar fi putut spune cât timp durase acest sărut. Dar când ducele se desprinse ușor, ea se simți buimăcită, pierdută, ca și cum ar fi coborât din nou pe pământ după ce fusese în cer.

Simonetta îl privi drept în ochi preț de o clipă. Apoi, cu un murmur abia auzit, ieși în fugă din salon.

Singur în salon, ducele rămase cu privirea ațintită îndelung spre ușa pe care ea o închisese.

*

* *

Simonetta trebui să aștepte destul de mult timp în prag înainte ca Nanna să audă bătăile ei ușoare în ușă și să vină să-i deschidă.

– Draga mea! exclamă ea văzând-o. Nu mă gândeam că ești tu. Este abia ora șase.

– Știu, răspunse Simonetta.

Intră, și vizitiul care o adusese din Berkeley Square îi aduse geanta de voiaj în casă.

Ea plăti cursa, și abia dispăru omul că Nanna întrebă:

– Ce s-a întâmplat? De ce ai venit atât de devreme?

– Totul este în ordine, răspunse Simonetta pe un ton liniștitor. Eu am vrut să mă întroc cât mai repede posibil. Am banii, Nanna. Putem pleca în Italia de îndată ce tata va fi în stare să călătorească.

Cum ea nu-i răspunse, fata întrebă repede:

– De ce faci fața asta, Nanna? Cum se simte tata?

– Este într-o stare care nu-mi place deloc, răspunse Nanna. Doctorul a fost ieri și trebuie să vină și azi dimineață; dar, draga mea, n-am să te mint: am impresia că starea lui se înrăutățește văzând cu ochii.

– Mă duc să-l văd.

Își scoase pelerina și urcă în fugă scara.

Camera tatălui său era cufundată în întuneric. Simonetta deschise draperiile, lăsând să intre lumina palidă a zorilor.

Privindu-l cum stătea întors, cu capul odihnindu-se pe perne, înțelese că îngrijorarea Nannei era justificată. Pielea de pe fața lui era transparentă, și lipsită de viață.

Beau Bardsley fusese întotdeauna foarte slab, dar acum avea obrajii supți și, pe sub ochii, îi apăruseră cearcăne mari; toată înfățișarea lui părea acum imaterială.

Îl privi îndelung. Apoi, cum el părea să doarmă, ea înteți focul și ieși.

Se întâlni pe culoar cu Nanna care-i ducea geanta de voiaj în cameră.

– A mai tușit la fel de mult? o întrebă ea.

– Uneori, în somn, răspunse Nanna, iar când este treaz, are niște crize de tuse teribile. Doctorul l-a ținut sub sedative și, din această cauză, nu ți-a remarcat absența.

– Trebuie să reușim să-l convingem să mănânce, zise Simonetta.

Totuși, acest lucru fu destul de greu de obținut și, în ciuda alintărilor cu care-l răsfăța, ea nu reuși să-l facă să bea decât o ceașcă de cafea. Refuza orice mâncare solidă.

– Trebuie să-ți recapeți forțele, tată.

– Sunt... obosit, îi răspundea el cu o voce foarte îndepărtată. Prea obosit ca să mai... gândesc, prea obosit ca să... mai joc.

Și cum acest cuvânt *a juca* trezea în el cine știe ce ecou, spuse pe un ton cu totul diferit:

– Să joc! Oare mă mai așteaptă cei de la teatru?

– Nu, tată. Nu astăzi, răspunse Simonetta. Este duminică.

Nu era adevărat. Dar se gândi că minciuna aceasta o să-l ajute să se relaxeze, și se simți ușurată văzându-l că își odihnește capul pe perne.

– Oare ce trebuie să joc eu... luni? o întrebă el.

– Hamlet, îi răspunse Simonetta. Toată săptămâna viitoare vei juca Hamlet, și deja nu mai este nici un loc disponibil.

Simonetta știa, și de data aceasta, că era ceea ce i-ar fi plăcut să audă.

Pe buzele lui Beau Bardsley apăru un surâs slab în timp ce-i răspundea:

– Ceea ce înseamnă... că ar trebui să poată... să plătească trupa.

– Da, bineînțeles, tată.

Nanna intră ca să facă puțină ordine în cameră și, după ce termină, spuse că urma să-i facă toaleta maestrului și să-l bărbierească. Îi zise Simonettei să se ducă să pregătească un ou bătut cu lapte.

– Adaugă și o picătură de coniac, îi spuse ea. Asta o să-i mai dea puțină putere, dacă nu vrea să mănânce.

Când Simonetta se întoarse de la bucătărie, tatăl ei tușea violent.

Poate că această tuse se datora faptului că se mișcase mai mult în timp ce Nanna îi făcea toaleta dar, oricare ar fi fost cauza, îl zguduia într-un mod îngrijorător.

Era ca un spasm de nestăpânit iar batista lui, acum, se păta abundent cu sânge. Simonetta o privi cu ochi îngroziți pe Nanna.

În sfârșit, tusea se potoli și Beau Bardsley se întinse din nou în pat, epuizat. Simonetta era speriată teribil de paloarea lui și de greutatea de a respira.

Exact în clipa aceea cineva bătu la ușă. Ea bănui că era doctorul.

Coborî în grabă să-i deschidă și, văzând-o, acesta exclamă:

– Copila mea... ce fericit sunt că te-ai întros! Dacă n-ai fi fost aici, aș fi trimis pe cineva după tine.

Înainte să intre în salonul cel mic, doctorul citi întrebarea din ochii fetei.

Cum el tăcea, după câteva clipe ea rupse tăcerea.

– Am banii, domnule doctor. Dacă apreciați că tata este în stare să călătorească, eu aș putea chiar acum să-l duc în străinătate.

Doctorul rămase tăcut, apoi spuse cu o voce calmă:

– Simonetta, eu cred că tu ai prefera să știi adevărul. Tatăl tău nu va mai călători niciodată. Draga mea, eu nu mai pot să fac nimic ca să-l salvez!

*

* *

Mult mai târziu, după ce timpul trecuse, Simonetta se întreba adeseori ce s-ar fi făcut ea fără doctorul Lesley.

La moartea tatălui său, el se ocupase de tot; ea era într-o semiconștiență și incapabilă să înțeleagă ce se petrecea, știind doar că resimțea un sentiment de pierdere și de vid insuportabil. Nu-și imaginase niciodată că, asemenea mamei sale, el va muri atât de repede. Această fragilitate a vieții o descumpănise.

Și totuși, el avusese o moarte superbă, cea pe care și-ar fi dorit-o dacă ar fi putut să aleagă.

Era în ziua întoarcerii Simonettei. Ea se așezase la căpătâiul lui, după-amiază, și se străduia să înfrunte îngrozitoarea dezvăluire a doctorului, încercând, în același timp, să creadă zadarnic că o minune i-ar mai putea salva tatăl.

Lumina flăcărilor din vatră făcea să-i pară chipul mai puțin palid și mai puțin imaterial.

Cu trăsăturile lui clar desenate și fruntea pătrată, te făcea să te gândești la o statuie grecească și fata se întreba privindu-l dacă mai exista vreun bărbat la fel de frumos ca și tatăl ei.

Dar chiar și așa cum era acum, absorbită de contemplarea frumosului chip, nu-și putea alunga din amintire farmecul ducelui și expresia privirii lui, acea expresie căreia ea nu-i putuse rezista.

Era de ajuns să se gândească la el ca să se simtă cuprisnă de un fior și să regăsească acea stranie senzație de extaz pe care o simțise când el o sărutase.

Nu regretase nici o singură clipă că nu putuse rezista și cedase acestei îmbrățișări și de a-i fi permis, pentru prima oară în viața ei, unui bărbat să-i sărute buzele.

„Oricum, chiar dacă nu-l voi mai revedea vreodată, își zicea ea, voi avea cel puțin o amintire prețioasă."

Chiar dacă voiajul în străinătate nu-și mai avea rostul, Simonetta știa că nu-l va mai revedea niciodată pe duce.

El trăia într-o lume, și ea în alta; și, fugind așa cum o făcuse, acționase în singurul mod posibil, evitând ca după perfecțiunea celui sărut, să nu cadă amândoi în platitudini și să nu treacă de la sublim la ridicol.

Simonetta trăsese cortina peste ceea ce va rămâne mereu cea mai minunată experiență a vieții sale.

La această oră, la căpătâiul tatălui său, trebuia să recunoască faptul că sentimentul pe care-l avea pentru duce nu era altul decât dragoste, aceeași dragoste care o împinsese pe mama ei să fugă cu un actor, renunțând la un logodnic bogat și distins.

Dar situația nu era aceeași. Dragostea lui Annabel Winslow, o tânără de viță nobilă, pentru un actor, era altceva decât dragostea unei fete de actor pentru un duce.

Chiar dacă el ar fi dorit – lucru de care Simonetta se îndoia – ei nu se puteau căsători niciodată. Ar fi acel gen de mezalianță ca mariajul lui Alister McCraig cu Kitty Warden.

„Îl iubesc... dar dragostea noastră nu trebuie să fie nicidoată întinată sau șubrezită", își spuse Simonetta.

În ciuda inocenței sale, înțelegea că sentimentele ducelui pentru ea erau de o altă natură decât cele pentru alte femei.

El nu era libertinul, desfrânat despre care-i vorbise tatăl său; nu, el îi oferise independența când nu-și însoțise generozitatea de nici o condiție promițându-i că nu-i va cere nimic în schimb.

Glasul lui fusese de o sinceritate absolută, și nici măcar o clipă ea nu se îndoise de el.

Poate că promisiunea făcută era greu de ținut. Poate că le-ar fi fost imposibil să fie aproape unul de altul fără să cadă pradă atracției pe care o simțeau amândoi.

Dar această promisiune fusese făcută – și asta conta – chiar dacă nimeni, și cu siguranță nu tatăl său, n-ar fi creditat-o.

„Îl cred pe duce", își repetă Simonetta, și fu cuprinsă de o arzătoare dorință de a-l vedea, de a-i vorbi.

Nu se gândise niciodată că nimic nu poate fi mai fascinant decât să-l vadă în rolul de gazdă a unui dineu sau conducându-și faetonul cu distincție și ușurință, sau acea ultimă clipă când o îmbrățișase.

„Îl iubesc! Îl iubesc!", murmură ea.

I se făcu rușine, dintr-o dată, surprinzându-se că se gândea la duce când tatăl ei era pe moarte.

Dar dragostea – își spuse ea – este ceva de necontrolat. Își aminti că mama ei îi spusese într-o zi.

„Când m-am îndrăgostit de tatăl tău, mi-am dat seama că nimic nu mai avea importanță – familie, prieteni, sau admiratori. Totul încetase să mai existe, în afara unui singur om."

Pe vremea aceea, Simonetta nu era sigură că înțelesese prea bine; dar simțea acum ceea ce vrusese să spună atunci mama sa.

Asta simțise atunci când ducele o sărutase și o smulsese parcă de pe pământ purtând-o într-un loc fermecat unde doar ei doi existau, singuri cuprinși de vraja dragostei lor.

El îi spusese că este ca o stea scânteietoare, iar când buzele lor se contopiseră, pentru ea fusese ca și cum stelele cădeau din cer pentru a li se așeza la picioare.

„Îl iubesc! Oh! Doamne, cât îl iubesc! Nu înceta ea să-și sună, conștientă de faptul că viitorul se anunța a fi sumbru și gol din moment ce ducele nu va face parte din el.

Un cărbune se rostogoli în vatră și Simonetta se ridică să ia cleștele și să-l pună în cămin.

Când se întoarse spre pat, văzu că tatăl său are ochii deschiși.

– Annabel!

Rostise acest nume cu o voce abia auzită, dar ea îl auzise.

Înaintă spre el. Își puse mâna peste mâna lui și se aplecă ușor; el însă păru că n-o vede.

– Annabel! repetă el. Oh! Annabel... draga mea!

Vocea îi vibră dintr-o dată, cu acea vibrație care mișca întotdeauna spectatorii și le dădea impresia că se adresează sufletului lor.

Simonetta își simți ochii umplându-se de lacrimi. Apoi, cu aceeași notă tulburătoare în glas, Beau Bardsley spuse:

– Annabel! Ce mult timp a trecut! Cât mi-ai lipsit, copila mea dragă, dragostea mea.

Simonetta avu impresia că, preț de o clipă, chipul lui radia fericire și că o licărire venită din altă lume îi lumina privirea.

Apoi închise ochii, pe buze îi apăru un zâmbet, și Simonetta înțelese că tatăl ei murise.

*

* *

Doctorul Lesley, din grijă față de Simonetta, hotărî că funeraliile vor fi strict intime și că decesul lui Beau Bardsley nu va fi anunțat decât ulterior publicului.

Se ocupă de toate, dădu toate dispozițiile și Simonetta cu Nanna însoțiră singure sicriul până la cimitir.

Înmormântarea avu loc într-o zi vântoasă și cu ploaie iar când sicriul fu coborât în pământ, Nanna izbucni în hohote de plâns; Simonetta însă nu plânse.

Știa că moartea tocmai îi reunise din nou pe mama și pe tatăl ei.

Trupul lui Beau Bardsley fusese pus într-un sicriu de stejar foarte simplu, ales de doctorul Lesley. Dar sufletul lui, gândi Simonetta, trebuie că era acum fericit. Fericirea, bucuria aceasta se exprimase prin lumina din ultima lui privire și prin timbrul vocii sale, în ultima sa clipă de viață.

„Pe mine m-au abandonat", gândi ea cu tristețe.

Se întoarseră acasă cu o trăsură închiriată; Nanna nu se putea opri din plâns.

În ziua aceea, nu fuseseră în stare să schimbe o vorbă. Nanna se încuiase în bucătăria ei așa cum făcea atunci când voia să fie singură, iar Simonetta se refugiase în salonașul mamei sale pentru a privi în tihnă portretul tatălui său.

Nu reușea să accepte ideea că nu-l va mai vedea niciodată, că nu-l va mai auzi întorcându-se seara și povestindu-i ce se mai întâmplase pe la teatru sau repetând vreun rol, întins pe pat, cu textul în mână.

Era conștientă că va avea de luat niște decizii în privința viitorului ei și al Nannei.

Slavă Domnului că, grație interesului ducelui pentru nepotul său, ele erau deocamdată la adăpost de grijile bănești. Dar suma aceasta nu va dura o veșnicie.

Simonetta nu-l putea alunga pe duce din gândurile ei amintindu-și tot ce-i spusese și revăzând în minte fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună.

I se întâmpla uneori să se întrebe, gândindu-se la întâlnirea lor, dacă n-ar fi fost mai fericită dacă nu s-ar fi dus la Ravenstone House. Dacă n-ar fi vrut cu orice preț să-i salveze viața tatălui său, poate că acum ar fi fost mai senină și n-ar fi avut inima frântă.

Pentru că exact asta i se întâmpla.

De câte ori auzise rostită pe scenă această frază, de fiecare dată o pufnise râsul.

Acum înțelegea că ura o realitate; suferința ei creștea pe zi ce trece și avea sentimentul că nu va mai scăpa de ea.

Cu cât își spunea mai mult că este vorba de un fapt consumat, că ar trebui să uite, cu atât dorința de a-l revedea pe duce devenea mai intensă, ajungând uneori s-o sperie.

Și, încetul cu încetul, era ispitită să-i accepte condițiile, să-i spună că era gata să facă orice numai ca să-l poată vedea din când în când.

Apoi, acest gând abia încolțit, își spunea că este primul pas spre decădere.

Nu era nici atât de proastă nici atât de neștiutoare ca să nu priceapă că motivul pentru care tatăl său dorise s-o îndepărteze de orice contact cu teatrul era libertatea moravurilor ce domnea în acest mediu.

Când auzea spunându-se că actrița căreia i se încredințase rolul principal era protejata vreunui aristocrat care finanțase producția, sau că producătorul obținuse rolul principal pentru metresa lui. Simonetta nu putea să nu înțeleagă culisele teatrului.

În ciuda precauțiilor pe care și le lua tatăl său atunci când vorbea în fața ei, bârfele și intrigile din teatru făceau parte din viața ei.

Ea era suficient de subtilă ca să pună cap la cap frânturi de conversație auzite și să afle adevărul, chiar și când părinții ei se străduiau să-l ascundă.

Ceea ce înțelegea nu prea o șoca ; aprecia doar că nu era ceva plăcut sau, cum spunea doctorul Lesley, *lipsit de bună cuviință*. și știa că, pentru ea, o asemenea viață ar fi absolut intolerabilă și contrară tuturor valorilor în care ea credea.

„Dragostea pe care mama și tata o aveau unul față de altul era ceva foarte frumos, cu un caracter aproape sacru", se gândi ea.

Era sigură, chiar dacă nu prea știa ce este, că dragostea, mai bine zis, amorul clandestin, era rău.

Și apoi, îi era greu să creadă că dagostea ei pentru duce și sentimentele lui pentru ea nu erau pure și drepte. Pentru că simțise prezența divinității atunci când ducele o purtase până la stele, iar dragostea ei pentru el era, de fapt, la fel de sfântă ca și rugăciunile ei și sentimentele cuvioase față de biserică.

„Cum se poate ca așa ceva să fie rău?" se întrebă ea.

Răspunsul îi era cunoscut. Știa că până acum nu făcuse nimic rău, dar nu trebuia să meargă mai departe.

– Ce-o să se întâmple cu noi? o întrebase ea pe Nanna la două zile după funeraliile tatălui său.

– M-am gândit mult și eu, îi răspunsese Nanna. Trebuie să vedem realitatea în față, domnișoară Simonetta. Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

– Tata era proprietarul casei.

– Știu, dar sunt impozite de plătit, reparații de făcut și... trebuie să și mâncăm.

Simonetta o privi cu niște ochi imenși, și Nanna spuse:

– M-am gândit că dacă m-aș duce să muncesc undeva, poate că am mai rezista un an sau doi.

– Și crezi că eu aș sta aici și te-aș lăsa să lucrezi pentru mine? îi replică fata. Este absurd, Nanna. Dacă trebuie să lucreze cineva, aceea sunt eu. Sunt tânără și puternică.

– Și la fel de neștiutoare ca un nou născut! exclamă Nanna pe un ton ironic destinat să pună capăt discuției. Ce crezi că ai putea face? reluă ea.

– Nu știu, răspunse Simonetta. trebuie să existe o posibilitate. Poate că până la urmă, m-aș putea dărui teatrului.

– Pentru ca tatăl și mama ta să se răsucească în mormânt? întrebă Nanna pe un ton violent. Este ultimul lucru pe care-l vei face, domnișoară Simonetta, atâta vreme cât voi trăi eu!

– Atunci, ce ne rămâne de făcut?

– O să găsim noi ceva.

Cuvintele acestea n-o puteau înșela pe Simonetta. Își dădea seama că erau cuvintele pe care le spunea o doică unui copil trist ca să-l consoleze, și în ciuda eforturilor ei, Nanna nu reușise să-i ascundă Simonettei reala ei îngrijorare.

– Acum n-am timp să mă gândesc, reluă Nanna pe un ton brusc. Am treabă; trebuie să mă duc la cumpărături. Nu mai avem pâine și vreau să cumpăr niște ouă pentru cină. Slavă Domnului că avem destui bani ca să ne hrănim câteva luni.

– Vrei să te însoțesc și eu? întrebă Simonetta.

Nanna se uită pe geam.

– Burnițează, zise ea. O să rămâi în casă, lângă foc și, peste o jumătate de oră, pui ceainicul să fiarbă și dacă o să găsesc brioșe proaspete, am să iau pentru ceai.

– Ar fi bine, îi răspunse Simonetta cu un zâmbet.

Își dădea seama că Nanna încerca s-o răsfețe. Întotdeauna îi plăcuseră la nebunie brioșele, și când era doar o fetiță asculta clopțelul vânzătorului ambulant care cobora strada cu platoul de prăjituri pe cap.

Nanna dispăru cu un coș pe braț, și Simonetta seduse și se așeză în fața focului.

Și absolut firesc, începu să se gândească la duce. Oare ce făcea el acum?

Poate că este cu vreo femeie frumoasă, își zise ea cu tristețe, o femeie elegantă și rafinată, o ființă amuzantă și care vorbește pe limba lumii în care el trăiește.

Și-i imagina glumind pe seama relațiilor lor comune și povestindu-și bârfe despre oameni celebri, relatări citite și de ea prin ziare.

Poate că se va duce să cineze la Carlton House unde se va întâlni și cu alte frumuseți, cum ar fi ducesa de Devonshire,

lady Jersey sau fascinanta doamnă Fitzherbert care, ani de-a rândul, îl ținuse prizonier al farmecului ei pe prințul de Wales.

„Eu nu fac parte din înalta societate, nu aparțin nici lumii teatrului, nu sunt nici o fată de oraș sau de țară. De fapt, eu nu sunt de nicăieri !" se gândi Simonetta cu disperare.

I se părea ciudat că toate ziarele de alaltăieri consacraseră coloane întregi morții lui Beau Bardsley, dar nici unul nu pomenise nimic de sexistența ei.

În schimb, toate readuseseră în memoria cititorilor fuga tatălui său cu Annabel Winslow.

Aparent, uitaseră cu toții – dacă știuseră cumva vreodată – că frumosul actor și încântătoarea lui soție aveau un copil.

Doctorul Lesley îi adusese toate ziarele pentru ca ea să poată citi toate omagiile care-i fuseseră aduse tatălui ei.

Un articol lung din *Times* și un altul din *Post* ridicau problema situației financiare a teatrului și a viitorului său, acum că actorul care umplea sala dispăruse.

Un ziarist scria: *Este limpede că trebuie luate măsuri, dar direcția nu pare să aibă nici cea mai mică idee despre ce trebuie făcut.*

*
* *

Ziarele redaseră și mai multe portrete ale lui Beau Bardsley în marile roluri făcute de el, dar, după ce citise totul, Simonetta consideră că erau departe de a fi spus totul despre el.

Nimeni nu pomenise despre generozitatea lui și bunătatea cu care-și trata colegii, și nici un ziarist nu arăta să fi înțeles că el își axase întreaga viață către căminul său, către soția și fiica lui.

– Te-am protejat împotriva indiscreției ziariștilor așa cum ar fi dorit tatăl tău, îi spusese doctorul Lesley, Simonettei.

Dar tocmai din cauza anonimatului în care fusese lăsată, avea impresia că murise și ea.

Acest cămin care, o vreme, adăpostise trei ființe fericite, unite printr-o afecțiune reciprocă, nu mai era acum decât un loc fără suflet, o cochilie goală.

Tocmai își aminti că era timpul să pună ceainicul pe foc când auzi o bătaie în ușă.

Gândindu-se că poate Nanna își uitase cheia, se ridică și alergă să deschidă.

I se tăie răsuflarea. În fața ei nu era Nanna cu rochia ei neagră și cu bonetă... ci ducele.

Bărbatul pe care-l văzu era poate și mai strălucitor ca imaginea pe care ea o păstrase despre el, cu cravată albă scrobită, gulerul cu colțuri ascuțite, pălăria pusă pe o parte peste părul lui brunet.

În timp ce se priveau, Simonetta avea impresia că traversase pământul în zbor pentru a se întâlni cu persoana care o aștepta la antipozi, și simți un ciudat sentiment de siguranță și protecție. Era ca o întoarcere acasă...

– Simonetta ! exclamă ducele.

Numele ei nu avusese niciodată o sonoritate atât de dulce pronunțat de această voce profundă. Apoi, ca și cum tulburarea lui o dată trecută ducele își regăsea întreaga curtoazie, își ridică pălăria.

– Pot să intru? întrebă el. Am multe lucruri să-ți spun.

Ea deschise larg ușa și el intră în holul care părea cam strâmt pentru el.

Simonetta închise ușa și, fără un cuvânt, îl conduse în micul salon.

Ducele ridică privirea către portretul lui Beau Bardsley atârnat deasupra șemineului.

– Totul este limpede. Acum înțeleg! Dumneata ești fiica lui Beau Bardsley. Dar habar n-aveam că are una!

– Tata s-a ferit întotdeauna... ca eu să fiu amestecată... mai mult sau mai puțin... în lumea teatrului, răspunse Simonetta, întrebându-se de ce vocea ei are un timbru atât de ciudat.

– Avea foarte mare dreptate, spuse ducele, și totuși ți-a permis să joci acest rol...

– Tata era... inconștient și nu știa că eu am plecat de acasă. Aveam nevoie de acești bani ca să-l duc în străinătate. Speram că... o schimbare de climă îl va salva.

– Ți-am cerut să ai încredere în mine.

– N-am îndrăznit, răspunse Simonetta. Tata ar fi fost atât de... furios; eu voiam să-i ascund totul... până când își va fi recăpătat sănătatea.

– Înțeleg, spuse ducele. Putem să luăm loc? Am atâtea să-ți spun, Simonetta.

– Desigur. O rog pe Excelența Voastră să-mi scuze neatenția. Nu mă așteptm să vă văd.

– Știu, răspunse el. Cum ai putut să te porți cu atâta cruzime plecând din casă așa cum ai făcut-o, înainte să se fi trezit cineva? Când mi s-a spus că ai plecat, am refuzat să cred!

Simonetta nu răspunse. Dar văzându-i obrajii îmbujorându-se, el înțelese la ce se gândea ea.

– Eram ferm hotărât să te găsesc, spuse el după câteva clipe. M-am dus la teatru și mi s-a spus că Beau Bardsley ese bolnav. Am crezut că este vorba despre o indispoziție trecătoare. M-am întors a doua zi și în ziua următoare până când am aflat despre moartea lui din ziare.

– Cum ați reușit să găsiți această casă? întrebă Simonetta.

Ducele zâmbi.

– Nu era să mă declar învins, răspunse el, și mamintit că m-ai rugat să virez banii pe care-i datoram lui Beau Bardsley la *Contts Bank*. Restul este simplu: ei mi-au dat adresa.

– Nu m-am gândit la asta.

– Știam, răspunse ducele. Și acum că te-am regăsit, n-am să-ți dau voie să mai dispari.

Ea tăcu și ducele reluă cu o voce tandră:

– Sunt profund îndurerat de moartea tatălui dumitale. Dispariția lui va lăsa un gol teribil. A fost un actor excepțional. Nimeni nu putea să joace ca el, să fie atât de irezistibil de frumos.

Ridică privirea spre portretul actorului, și adăugă:

– Este adevărat că există o oarecare asemănare între voi. Dacă aș fi fost mai intuitiv, ar fi trebuit să remarce asta mai devreme.

Își plimbă apoi privirea prin încăpere.

– Așadar, aici s-a desfășurat partea secretă și privată a vieții lui Beau Bardsley și în care nu lăsa pe nimeni să pătrundă. Dar acum, cunoscându-te, înțeleg de ce te-a protejat așa cum a făcut-o. A fost înțelept să încerce să te ferească de unele contacte.

Simonetta se așezase în fața lui și, după cum își ținea mâinile strânse una înalta, el bănui că este foarte încordată.

– N-aș vrea să fac nimic care să te supere sau să te tulbure, zise el calm. Dar Simonetta, am nevoie de ajutorul dumitale din nou.

– De ajutorul meu? întrebă ea.

– Presupun că ar fi trebuit să ne așteptăm ca mica noastră scenetă să nu se termine atât de vesel și atât de ușor.

– S-a... întâmplat ceva rău?

– Nu chiar, răspunse ducele. Dar bătrânul McCraig care a ajuns fără probleme la reședința contelui de Glencairn, lângă Leicester, s-a îmbolnăvit brusc.

– Oh, nu! exclamă Simonetta. Îmi pare atât de rău!

– După câte am înțeles, nu-i nimic grav, o liniști ducele. Doar o mare oboseală. Ceea ce este normal pentru un om de optzeci de ani, după o călătorie atât de lungă.

– Da, bineînțeles, murmură Simonetta.

– A hotărât, totuși, să-și pună afacerile în ordine înainte să se întoarcă în Scoția. Altfel spus, va pune la punct problema sumei pe care i-a promis-o lui Alister și, de asemenea, își va face un nou testament. Dar, înainte de asta, dorește să vă revadă pe amândoi.

Simonetta se crispă.

– Să mă vadă?

– Este de înțeles, zise ducele zâmbind. La urma urmei, este vorba despre o sumă destul de considerabilă, și eu cred că el vrea să-l facă pe Alister să înțeleagă în ce mod ar dori să-l vadă cheltuind acești bani.

– Dar de ce ar vrea... să fiu și eu de față? întrebă ea.

– Asta este numai vina dumitale, spuse ducele zâmbind. L-ai cucerit, Simonetta. I-a plăcut foarte mult compania dumitale; așa că nu poți să-l blamezi că vrea să te vadă. Și eu sunt în aceeași situație!

Fata își întoarse privirea spre foc.

– Nu se poate! zise ea după câteva clipe.

– De ce? întrebă ducele.

Simonetta căuta un motiv care să pară plauzibil.

Nu-l mai putea invoca pe tatăl ei căruia ar fi trebuit să-i ascundă deplasarea.

Dar în spatele stânjenelii pe care i-o inspira ideea de a-l înșela din nou pe bătrân, exista și o emoție irezistibilă la gândul că – dacă va accepta – îl va mai putea vedea pe duce măcar pentru o vreme.

– Când am venit aici, în speranța că poate cineva din casa lui Beau Bardsley ar fi avut o idee despre locul unde te-ai fi aflat, mă gândeam să-ți sugerez să călătorim împreună spre Leichester, în trăsura mea, și Alister într-a lui.

Simonetta îl ascultă fără să-i răspundă și el reluă pe un ton persuasiv:

– Firește, dacă preferi o caleașcă închisă, voi înțelege; dar în ceea ce mă privește, am oroare de așa ceva într-o călătorie lungă.

– Da, bineînțeles, mi-ar face mare plăcere să... călătoresc cu dumneavoastră, spuse Simonetta cu o voce slabă, dar...

– Ce te deranjează? întrebă ducele.

– Nu știu, răspunse ea. Mi se pare... un lucru rău să... continuăm... acest joc al minciunii.

– Când eram mic, spuse ducele, doica mea repeta mereu că o minciună duce la alta.

Simonetta zâmbi fără să răspundă.

– Sunt sigur că și doica dumitale îți spunea la fel, remarcă ducele.

– Ea îmi spune adeseori asta, răspunse Simonetta. Dar bătrânul McCraig este un om atât de bun și atât de amabil.

– Când vrea, poate să fie dur și aspru, zise ducele. Te rog să mă crezi că a trebuit o mare doză de putere de convingere ca să-l facem să admită că, în calitatea lui de viitor șef de clan, Alister avea dreptul la o oarecare considerație.

Tăcu, apoi reluă pe un ton mai calm:

– Sunt sigur că dacă dumneata n-ai fi fost acolo, el n-ar fi fost cu siguranță atât generos.

Simonetta oftă.

– Aș dori atât de mult ca să-i spuneți adevărul.

– Este imposibil, absolut imposibil, spuse ducele cu fermitate. S-ar considera înșelat și insultat, ceea ce un scoțian nu tolerează niciodată!

Simonetta rămase tăcută o clipă, apoi întrebă:

– N-ați putea... să vă lipsiți de mine?

– Cred că este imposibil, răspunse ducele. Ai puea să-mi spui de ce te dezgustă atât ceea ce-ți cer să faci? Cred că nu te îndoiești de faptul că mă voi purta așa cum îți dorești?

Văzu obrajii fetei colorându-se și adăugă repede:

– I-am promis tatălui dumitale că nu voi face nimic ce te-ar puea șoca, și-ți jur că, acum, acesta este ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Mă crezi? întrebă el cu o voce caldă.

– Vă cred, răspunse Simonetta.

– Atunci, ce te neliniștește? întrebă ducele. Dacă nu te temi de mine, de ce ești atât de speriată?

– Mă gândeam la... mine, răspunse Simonetta cu o voce scăzută. Credeam că... n-am să vă mai revăd vreodată... și-mi

spusesem că... va trebui să uit... tot ceea ce s-a întâmplat... și acum dumneavoastră sunteți aici.

– Ai crezut cu adevărat că te voi lăsa să ieși din viața mea? întrebă ducele. Eram hotărât să te revăd, Simonetta, să te găsesc oriunde te-ai fi ascuns.

– Dar... dar... de ce?

– Pentru că între noi doi s-a produs ceva... ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum, răspunse el. Deocamdată, îmi este imposibil să-mi explic ce reprezinți dumneata pentru mine, dar știu că nu pot să te pierd.

Oftă adânc, apoi adăugă:

– Este ca și cum aș fi găsit o comoară rară. În asemenea situație, știi că ești în posesia a ceva foarte prețios și extraordinar. Ești conștient că este vorba despre o comoară, dar mai sunt atâtea lucruri de aflat despre ea, înainte să-i cunoști nu numai valoarea reală, dar și povestea existenței sale însăși.

Se aplecă ușor spre ea.

– Asta simt eu față de dumneata, Simonetta. Ești unică. O ființă venită la mine dintr-o altă lume!

Vocea lui era plină de sinceritate dar și de pasiune. Apoi privirile li se întâlniră și în clipa aceea toate cuvintele fură de prisos.

– Și eu... simt același lucru, murmură Simonetta.

– Draga mea! Daga mea! exclamă ducele.

În clipa când întinse brațele spre ea, ușa salonului se deschise și Nanna intră.

Capitolul 5

Pentru Simonetta, așezată alături de duce în trăsura care tocmai ieșise din Londra, totul părea ireal. Nu-i venea să creadă că va călători într-adevăr împreună cu el până în Leicester.

Orice aventură avea o latură excitantă pe care ea n-o cunoscuse până acum.

Mai întâi, călătorea cu ducele, în trăsura lui galbenă cu negru, cu un valet în spate îmbrăcat în livreaua în culorile casei Ravenstone la fel și cei patru însoțitori călare, cu perucile lor albe și cascheta de catifea neagră cu vizieră.

Alister îi urma în propriul lui faeton; cei patru cai ai atelajului său n-aveau nicidecum frumusețea celor ai ducelui.

În spatele lor venea caleașca de voiaj în care călătorea Nanna, cu spatele foarte drept și cu un aer dezaprobator.

Fusese cât pe ce să-i împiedice voiajul Simonettei.

Când se întorsese de la cumpărături și intrase în salon, cu o înfățișare severă, ducele se ridicase.

– Acum am să plec, îi spusese el Simonettei. Trebuie să-l anunț pe Alister că te-am găsit și trebuie să aranjez lucrurile pentru mâine. Am să trec pe aici puțin mai târziu după-amiază ca să-ți spun ce am planificat.

De îndată ce ducele plecă, Simonetta trebui să facă față unei furtuni de proteste.

Sperase că, înaintea plecării spre Ravenstone House, Nanna nu va afla de existența ducelui.

Se înșelase. De îndată ce ușa se închisese în urma lui, primele cuvinte ale Nannei fură acelea prin care-i spunea că nu numai că auzise vorbindu-se despre el, dar știa foarte multe lucruri ce se spuneau pe seama lui.

– Ce caută individul acesta aici? întrebă ea cu furie. Dacă trăia tatăl tău, n-ar fi îndrăznit să calce pragul acestei case.

– Este ducele de Ravenstone, Nanna, răspunse Simonetta.

– Știu foarte bine cine este, spuse Nanna. Valetul lui mi-a spus al cui este faetonul din fața ușii. Îți interzic să mai vorbești cu el! Mă auzi, Simonetta? N-ai nimic de-a face cu unul ca el!

– Este imposibil, Nanna.

– Și de ce mă rog ar fi imposibil?

Vorbind cu multe ezitări, pentru că-și alegea cu grijă cuvintele, Simonetta îi mărturisi că ducele era acela care-i plătise cinci sute de guinee ca să-și joace rolul, acela de soție a nepotului său. Și tot anii lui erau cei virați la banca Contts pe numele lui Beau Bardsley.

– Vei returna imediat această sumă! spuse Nanna. Banii lui sunt necurați și nici o persoană cinstită nu s-ar atinge de ei!

– N-ar fi prea de dorit să murim de foame! răspunse Simonetta.

– Nu te poți atinge de cărbuni fără să te murdărești, replică Nanna. Nu voi fi în stare să înghit nici un dumicat dacă aș ști că tot ceea ce mănânc este plătit de un duce care și-a dezonorat numele și familia!

Simonetta nu răspunse și Nanna continuă:

– L-am auzit adeseori pe tatăl tău vorbind despre el. Este un desfrânat, nu este o persoană c care tu să stai de vorbă. Nici măcar n-ar fi trebuit să auzi despre el!

– Acum este prea târziu pentru toate astea, zise Simonetta, resemnată. Îl cunosc, Nanna, și trebuie să-l ajut.

– Niciodată!

– Excelența Sa a fost întotdeauna foarte amabil, corect și plin de considerație față de mine.

– Și ce spunea când am intrat eu în salon? întrebă Nanna. Îți vorbea cum nici un gentleman demn de acest nume n-ar îndrăzni să-i vorbească unei lady fără nimeni în preajmă, unei fete care nu știe nimic despre urâțenia lumii și este ca un pisoi nou născut.

Nanna continuă să tune și să fulgere până în clipa când sfârși a spune:

– N-ai să te duci la Leichester cu ducele, și gata! Ceea ce vei face va fi să te duci la binicii tăi!

– Binicii mei? exclamă Simonetta în culmea surprinderii.

– M-am gândit foarte serios, zise Nanna, și nu văd altă soluție decât să te întorci în sânul familiei.

– Vrei să spui la părinții tatei sau ai mamei?

– Mi se pare că bunicul tău dinspre tată este mort, răspunse Nanna. Dar sir Harvey Winslow, bunicul din partea mamei, mai trăia încă în urmă cu doi ani. Știu pentru că i-am văzut numele într-un ziar.

– Dar a afirmat că, în viața lui nu va mai vorbi cu mama după ce ea a fugit cu tata. Ea mi-a spus.

– Sunt lucruri care se spun la furie, răspunse Nanna. Și, dacă nu cumva s-a mai schimbat o dată cu trecerea anilor, doamna contesă n-a încetat nici o clipă să-și iubească fiica, și te va iubi și pe tine.

– Dacă nu și-au dorit să-și vadă fiica, pe mine cu atât mai mult nu vor avea chef să mă vadă.

– Poate că nici nu știu că exiști și, când vor afla, sunt sigură că vor fi fericiți să-și primească nepoata.

– Este inutil să vorbim despre asta, Nanna! Nu vreau să mă târăsc în fața lor, să mă umilesc!

– Voi încerca să iau legătura cu ei, zise Nanna, și nimic din ceea ce ai putea să spui sau să faci nu mă va opri. Știu că aceasta este singura soluție. Orice este mai bine decât să ai și cea mai mică legătură cu acest demon.

– Dar ce anume a făcut ducele de te-a șocat în asemenea măsură?

– Am auzit despre el lucruri îngrozitoare... de ani de zile. Tatăl tău și mama ta îl judecau adesea, și într-un mod sever, și mi-au spus și mie despre purtarea lui față de acea biată domnișoară Minnie Graham.

– Era una dintre partenerele de scenă ale tatei. Juca adeseori cu ea, spuse Simonetta un pic tulburată.

– O ființă drăgălașă pe care a sedus-o ca pe multe altele înaintea ei, și pe care a nenorocit-o.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Simonetta cu o voce slabă.

– Când s-a plictisit de ea, biata fată și-a găsit un alt protector, zise Nanna pe un ton disprețuitor. Juca roluri importante la Birmingham când l-am auzit pe tatăl tău vorbind ultima oară despre ea.

Rosti aceste cuvinte într-un fel zeflemitor care, la ea, era un mod de a-și exprima dezgustul.

– Orice ar fi făcut sau nu ducele în trecut, eu trebuie să plec cu el mâine, spuse Simonetta. Nu pot să-mi iau cuvântul înapoi, după cum nu pot să risc să-l ruinez pe Alister McCraig sau să-l tulbur pe bunicul său.

– N-ai nici un motiv să te lași amestecată în asemenea complicații! strigă Nanna furioasă. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre o uneltire atât de vicleană, și nu știu ce-ar zice mama ta despre asta!

– Trebuie să merg, Nanna.

– Voi vorbi cu Excelența Sa când va veni, spuse Nanna cu un aer sinistru.

Doar atât reuși Simonetta să obțină de la ea.

Ducele avea însă și el ideile lui.

Nanna îl invită în sufragerie și rămaseră acolo mult timp. Simonetta aștepta în salonul cel mic, neliniștită, rezultatul acestei întrevederi.

Ce-o fi zicând ducele auzind cum este admonestat de o servitoare?

Dacă se va simți ofensat, va putea foarte bine să plece din casă fără să-și ia la revedere. Fata era pur și simplu sfâșiată de situația prin care trecea. Înțelegea foarte bine simțămintele Nannei și, în reachizitoriul pe care ea îl făcea ducelui, Simonetta regăsea exact cuvintele și judecata tatălui său.

Dar cum putea ea s-o facă pe Nanna sau pe oricine altcineva să înțeleagă că purtarea ducelui față de ea fusese total diferită? Cum să le spună că între ei exista ceva ce părea să contrazică toată proasta reputație pe care i-o făcuseră oamenii?

Își spusese atunci că poate se înșela.

La urma urmei, ce știa ea despre bărbați, despre oricare bărbat, și în mod deosebit despre un bărbat de importanța socială a ducelui?

Poate că exista o lege pentru aristocrație și o alta pentru oamenii de rând?

Îi era atât de greu să afle unde este adevărul, să fie obiectivă. Era obligată să recunoască faptul că purtarea ducelui se poate să fi fost condamnabilă în unele împrejurări, altfel n-ar fi ajuns până la urechile mamei sale sau ale ei ecourile despre reputația lui.

Dar oricum ar fi, Simonetta considera că este obligată moralmente să termine ceea ce ducele numise *șarada* lor și la care ea luase parte pentru a-l ajuta pe Alister McCraig.

În prezent acesta era într-o situație delicată, pentru că dacă bunicul său își dădea seama că el se căsătorise cu genul de actriță de care se temea, ar fi mult mai rău decât dacă ar fi aflat adevărul de la început.

„Nu pot să mă eschivez! Trebuie să merg!" își repeta Simonetta întrebându-se în același timp cât vor mai sta în sufragerie ducele și cu Nanna.

Deodată ușa salonului se deschise și ducele intră.

Simonetta își dădu seama că el nu închisese ușa în urma lui și că Nanna aștepta în hol.

– Totul s-a aranjat, spuse el. Am făcut doar o mică schimbare în planurile noastre.

– Ced fel de schimbare? întrebă Simonetta, vizibil neliniștită.

– Cum eu nu mă înțeleg prea bine cu contele Glencairn, am trimis un valet la Leicester ca să-i spună bătrânului că-l rog să-mi facă onoarea să fie invitatul meu în propria mea casă, aflată la doar câțiva kilometri de locul unde se află acum, și cred că ne vom simți cu toții mai în largul nostru dacă nu sunt și străini de față.

– Vă înțeleg punctul de vedere, spuse Simonetta amintindu-și că trebuia să joace în continuare rolul soției lui Alister.

– Așadar, totul este aranjat, repetă ducele, și voi trece să te iau pe la ora nouă și jumătate, dacă crezi că vei putea fi gata la ora aceea.

– Voi fi, promise fata, cu ochii strălucind de emoție.

Nanna nu reușise deci s-o împiedice să plece cu contele...

*

* *

Nu avuseseră ocazia să aibă o discuție privată, și doar când fu singură cu el în faeton, întrebă:

– Nu sunteți... supărat?

– Supărat? De ce aș fi?

– Mă temeam că Nanna va fi nepoliticoasă cu dumneavoastră, ieri, și că veți fi enervat.

Ducele zâmbi.

– N-a fost deloc nepoliticoasă, ci doar foarte fermă, așa cum sunt întotdeauna doicile. N-am fost deloc enervat; aveam doar impresia că mă aflu în fața propriei mele doici și că sunt pedepsit pentru cine știe ce năzbâtie extrem de supărătoare.

– De asta mă temeam, zise Simonetta încet.

– Asta și meritam, spuse el, și este adevărat că dumneata n-ar fi trebuit să participi la ceea ce doica numește *uneltiri scandaloase.*

Simonetta nu se putu abține să izbucnească în râs.

– Nanna a fost extrem de șocată. Nu mi-a permis niciodată să mint.

– Și are dreptate.

Simonetta avu impresia că el îi ascundea ceva și-l privi, temătoare.

Era ca și cum între ei se ridicase o barieră fără ca ea să înțeleagă cauza și, oricum, îi era imposibil să-și exprime temerea.

Ducele era fermecător, amabil, cu o oarecare rezervă totuși. Dar în timp ce luau prânzul împreună în salonul privat al unui han, el o privi cu o expresie care o intimidă.

Alister plecase înaintea lor ca să se întâlnească cu un prieten la Northampton, și Simonetta se temuse ca Nanna să nu insiste să li se alăture. Dar, fără să facă nici cea mai mică obiecție, prânzi cu valetul în sala de mese a călătorilor.

Călătoriseră faorte repede, parcurgând o lungă distanță, și Simonettei îi era foame.

De la moartea tatălui său, era pentru prima oară când se simțea fericită. Era ca și cum vălul de tristețe care o învăluise se ridicase dintr-o dată, lăsând să apară soarele.

Nu sperase niciodată că-l va mai revedea pe duce și iată, acum, era aici în fața lui. Îi auzea vocea, și prezența lui alături de ea îi dădea un sentiment minunat de fericire care creștea cu fiecare ceas.

Ea își scosese pelerina de voiaj, a cărei glugă căptușită cu blană îi încadra chipul, și acum părul blond se detașa pe fondul panourilor de stejar care acopereau pereții hanului.

După ce terminară masa și servitorii lor se retraseră, ea ridică spre el niște ochi mari albaștri ca niciodată și-l privi spunând aproape în șoaptă :

– Credeam că... n-am să vă mai revăd niciodată.

– Era hotărârea dumitale... nu a mea.

– Știam... ce furios va fi tata, dar era singura șansă de a-l putea duce în Italia.

Așteptă ca ducele să se folosească de acest subiect pentru a-și reaminti cât de insuportabilă îi fusese ideea de a o pierde ; dar nu se întâmplă nimic de felul acesta și, spre marea ei surprindere, el se ridică de la masă spunând :

– Dacă ai terminat, cred că putem porni la drum.

I se păru că discerne în glasul lui o notă un pic aspră și, cu teamă, găsi că este ciudat modul în care privirea lui părea s-o evite.

– Ce este? întebă ea.

– De ce crezi că este ceva? replică el.

– Nu știu... dar nu mai sunteți același. Poate că v-a supărat Nanna? Vă rog... iertați-o, n-o ascultați. Eu n-am crezut niciodată... ce mi-a spus despre dumneavoastră.

– N-ai crezut-o? repetă încet ducele. Și ce anume ți s-a spus despre mine?

Simonetta făcu un mic gest cu mâna ca și cum nu-i plăcea să discute acest subiect.

– Oh, nimic prea favorabil. Tata nu era de acord cu unele lucruri... pe care... le făceați.

Ducele se îndreptă spre șemineu, cu spatele spre Simonetta, și privi bușteni aprinși.

– Tatăl dumitale avea perfectă dreptate, spuse el, și tot ce ai auzit despre mine este purul adevăr. Dar vino, mai avem un drum lung de făcut înainte să se înnopteze.

Simonetta își puse pelerina și-l urmă pe duce până la trăsura care-i aștepta.

Caii fuseseră schimbați cu alții odihniți care aparțineau tot ducelui, și Simonetta află că aceștia erau ținuți întotdeauna pregătiți pe drumul spre Leicester.

Nanna aștepta și ea, ca s-o vadă pe Simonetta urcată în trăsură.

– Dacă se face frig sau începe să plouă, îi spuse ea fetei, vei călători împreună cu mine. Nu vreau să te văd răcind.

– Mă simt foarte bine, Nanna. Îți mulțumesc și, oricum, trăsura are și o capotă pe care o putem ridica dacă se face frig.

Din diverse motive, ea ar fi preferat ca Nanna să n-o însoțească, dar își dădea seama că, în această privință, doica ei trebuie să fi fost intransigentă cu ducele; iar lui, de fapt, i s-a părut absolut corect ca o tânără lady să voiajeze cu însoțitoarea ei.

„Dar eu nu sunt o lady, se gândi cu tristețe Simonetta. Sunt doar fata unui actor care joacă ea însăși un rol, și sunt mai nefericită ca niciodată pentru că sunt îndrăgostită de cine n-ar trebui."

În momentul acesta însă era nefericită din cauza schimbării de atitudine a ducelui față de ea, și de asemenea pentru că simțea din ce în ce mai clar că între ei se înălțase o barieră.

Și totuși, era de-ajuns ca el să-i zâmbească sau să-i vorbească cu vocea lui caldă pentru ca inima să i se topească și să i se pară că aude ciocârlii cântând pe deasupra capetelor lor.

„Îl iubesc!" își repeta neîncetat în timp ce trăsura înainta.

Inima îi bătea nebunește și era tulburată de fiecare dată când umărul ei atingea brațul ducelui, de fiecare dată când el întorcea capul spre ea și privirile li se întâlneau.

Atunci i se părea că purtarea și cuvintele lui nu mai aveau nici o importanță.

Ceea ce simțeau unul pentru altul nu dispăruse, era mereu aici; și deși se străduia din răsputeri să-și controleze cuvintele și atitudinea, privirea ducelui nu reușea să-i ascundă sentimentele.

– Cât timp vom rămâne în casa dumneavoastră de la țară? întrebă Simonetta.

Se străduia să vorbească firesc și să nu-și trădeze neliniștea.

– Cred că bătrânul nu va mai întârzia prea mult, o dată testamentul redactat, răspunse ducele. Este bătrân și dorește să-și petreacă împreună cu clanul său cea mai mare parte a timpului care i-a mai rămas de trăit.

– Este chiar grav bolnav?

– Nu cred că-i chia așa de grav. Dar, în mod sigur, este foarte obosit după o călătorie atât de lungă. Dar cu siguranță că Alister a beneficiat de asta.

– Când ne vom întâlni cu Alister McCraig? întrebă Simonetta.

– Trebuie să ne întâlnim dincolo de Northampton, răspuns ducele.

Într-adevăr, la câțiva kilometri depărtare, îl văzură așteptându-i în trăsura lui, oprită la răscruce.

Fără să încetinească, ducele îi făcu semn cu mâna trecând pe lângă el și Alister îi urmă.

– Întotdeauna călătoriți cu o asemenea pompă? întrebă Simonetta, privindu-i pe valeții călare și găsindu-i foarte eleganți și impresionanți.

– Îmi place să mă simt în siguranță și să n-am a mă teme de hoții de drumul mare și, în afară de asta, îmi place confortul, îi

răspunse ducele. Dacă se întâmplă să avem cine știe ce necazuri cu trăsura care să ne oblige să poposim în vreun han nenorocit, unul dintre servitorii mei gătește admirabil, și cu toții câți sunt ar fi în stare să-mi asigure un serviciu ireproșabil.

– Presupun că acesta este modul de viață normal al unei persoane de rangul dumneavoastră, remarcă Simonetta, gândindu-se cu regret că ei nu avuseseră niciodată posibilitatea să aibă mai mult de o servitoare care s-o ajute pe Nanna.

– Nu este o virtute deosebită în a-ți dori confortul, spuse ducele; la fel ca și banii însă el face viața mai ușoară. Datorită dumitale, Alister va putea trăi de acum încolo într-un confort la care nu putea spera vreodată.

– Cred că faceți bine să vă interesați de el în așa măsură?

– N-ar trebui să-mi atribui calități pe care nu le am, replică ducle. Eu port toată responsabilitatea pentru ceea ce era să i se întâmple lui Alister... vreau să zic riscul de a fi dezmoștenit.

– Cum este cu putință?

– Eu i-am prezentat-o pe Kitty Warden!

– Dar nu vă așteptați ca el să se căsătorească cu ea?

– Dumnezeule, nu!

Urmă o clipă de tăcere, apoi Simonetta spuse cu o voce scăzută:

– V-ați gândit că ar fi putut... să-i placă să și-o facă... metresă?

Ducele ezită înainte să spună pe un ton iritat:

– Te rog să nu vorbești într-un asemenea mod – care nu ți se potrivește – și despre subiecte pe care n-ai de unde să le cunoști.

Simonetta îl privi surprinsă, și el continuă:

– Doica dumitale are dreptate. *Uneltirea* la care participi în acest moment nu poate avea asupra dumitale decât o influență nefastă, și sunt nerăbdător să nu te mai știu amestecată!

Își încheie fraza cu buzele strânse și, pentru prima oară de la plecarea din Londra, își biciui caii, nerăbdător parcă să termine cât mai repede această călătorie.

Simonetta se refugie în tăcere. I se părea că nu mai era nimic de spus, că nu va reuși niciodată să-l facă să înțeleagă cât de singură se simțea.

Spre sfârșitul după-amiezii ajunseră la Melton Paddocks, casa ducelui. Era înălțată la capătul unei străzi perfect dreaptă și, astfel, Simonetta avu tot răgazul s-o descopere de departe; nu i se păru prea atrăgătoare.

Partea centrală, de trei etaje, era flancată de câte o aripă de fiecare parte. Aripile, doar de două etaje, dădeau impresia că se împreunau ca niște brațe.

Se gândi că probabil fuseseră adăugate clădirii centrale care data de pe vremea domniei reginei Anne. Urma să afle mai târziu că nu se înșelase.

Casa nu i se păru primitoare; dar impresia aceasta se risipi repede când, după ce se opri trăsura, servitorii în livrea alergară să-i întâmpine, și când îl văzură pe bătrânul McCraig venind spre ei.

– Sper, sir, că nu sunteți aici de prea multă vreme, spuse ducele întinzându-i o mână bătrânului gentleman.

– Nu. Am sosit de vreo jumătate de oră, răspunse bătrânul.

Intrară cu toții într-o încăpere imensă, mobilată, după părerea Simonettei, într-un mod foarte masculin.

Exista aici un divan lung învelit în piele precum și fotolii asemănătoare; pereții erau decorați cu picturi reprezentând câini și cai.

– Mă bucur să te revăd, draga mea, îi spuse el Simonettei.

– Mi-a părut rău, sir, să aud că ați fost bolnav.

– N-am fost bolnav, răspunse el sec ca și cum ideea unei slăbiciuni fizice îi era insuportabilă. Doar un pic obosit și un mic necaz cu inima.

– Cu inima? întrebă ea repede.

– O ușoară durere trecătoare, spuse bătrânul pe un ton lejer. Dar voiam să vă mai văd, pe tine și pe Alister, înainte să ajung în nord.

– Și eu sunt încântată să vă revăd, răspunse Simonetta zâmbind.

El o lovi ușor, afectuos pe umăr. Apoi ducele i-l prezentă Simonettei pe administratorul său – un anume domn Reznolds – care avea grijă de casă și de domeniu.

– Sper că totul va fi precum dorește Excelența Voastră, îl auzi spunând Simonetta. N-am avut prea mult timp să pregătim casa.

– Ți-am mai spus și cu alte ocazii, îi tăie vorba sec ducele, că n-am de gând să-mi anunț servitorii că vin atunci când am chef să stau în propria-mi casă!

O guvernantă aștepta s-o conducă pe Simonetta la etaj. Era o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată în negru, și când îi arătă camera, Simonetta o găsi aici pe Nanna.

– Nu ești prea obosită, Nanna, de călătoria aceasta atât de lungă?

– Nu, eu îmi făceam griji pentru tine, știindu-te în trăsura aceea deschisă când ar fi trebuit să stai lângă mine la căldură.

– Nu mi-a fost frig, răspunse Simonetta, și mie îm place aerul proaspăt.

Dar Nanna n-avea deloc chef de vorbă.

Îi ceru Simonettei să se odihnească înainte de cină și, cum de fapt era chiar obosită, mai mult decât ar fi vrut să recunoască, adormi imediat.

Când se trezi văzu că valiza îi fusese desfăcută, că o baie era pregătită și că una dintre cele mai frumoase rochii era întinsă pe pat.

– Sper că te-a ajutat cineva să faci toate astea, Nanna, spuse Simonetta dându-și seama că toate acestea fuseseră făcute în timp ce ea dormea.

– N-a fost nici un ajutor de nicăieri, spuse Nanna strâmbând din nas. Dar nu-i de mirare într-o casă ca asta, domnișoară Simonetta! Am simțit eu!

– De ce spui asta?

– Un stăpân rău nu poate avea decât servitori proști! aruncă Nanna pe un ton tăios.

Simonetta se mulțumi să ofteze. Nu se mai simțea în stare să asculte din nou povestea ducelui și era pe deplin conștientă că Nanna, făcând această călătorie, era ferm hotărâtă să găsească la orice problemă un cusur.

– Presupun că personalul n-a apreciat prea mult să ne vadă sosind fără să fi fost anunțați cu suficient timp înainte. Știi bine că este greu să pregătești totul atât de repede, spuse Simonetta.

– Dacă vrei părerea mea, află că menajera este prea bătrână pentru postul ei! lansă Nanna.

Nu încetă să bombăne în timp ce Simonetta își făcu baie și se îmbrăcă. Dar coborând scara, fata uită de proasta dispoziție a Nannei și radia de bucurie la gândul că-l va vedea pe duce și va fi lângă el.

Sperase că-l va găsi singur în salon și că va putea să-i vorbească înainte să vină și ceilalți. Dar Alister era deja împreună cu el și curând apăru și bătrânul McCraig.

– Am aranjat ca, după cină, să vină avocatul din Glencairn. Sper, Ravenstone, că acest lucru n-o să te deranjeze prea mult.

– Nicidecum, sir, răspunse ducele.

– Azi dimineață, i-am trimis o mică schiță a intențiilor mele, rugându-l să formuleze totul într-un limbaj legal. Iar eu nu voi mai avea decât de semnat documentele. Îmi vei face un serviciu fiind martorul meu la semnarea actului?

– Vă stau la dispoziție, zise ducele.

Bătrânul McCraig o privi pe Simonetta.

– Cred, draga mea, îi spuse el, că dispozițiile pe care le-am luat îți vor face plăcere!

— Sunt sigură.

– Ție personal, îți las bijuteriile soției mele. Safirele acelea sunt absolut unice și vei vedea că-ți vor pune în valoare frumusețea. Și celelalte bijuterii îți vor veni de minune.

– Dar... vă rog... eu nu pot să... începu Simonetta, neliniștită.

Întâlni însă privirea severă a ducelui și cuvintele îi încremeniră pe buze.

Știa că bătrânului i s-ar fi părut foarte ciudat ca ea să refuze bijuteriile pe care i le oferea.

Își aminti însă imediat că bijuteriile vor fi lăsate moștenire pe numele de Katherine McCraig, adevărata soție a lui Alister.

– Sunteți atât de amabil, sir, reuși ea să bâiguie.

– Ești persoana căreia îmi face cea mai mare plăcere să le ofer.

Simonetta își ținu răsuflarea.

Prefăcătoria și înșelătoria la care era complice îi era mai penibilă decât își imaginase, și fu ușurată când veni momentul să treacă în sufragerie unde prezența servitorilor orientă discuția spre alte subiecte.

Avocatul, care i se păru Simonettei a fi însăși caricatura profesiunii sale, sosi cu o servietă neagră plină cu documente și mai multe pene de scris.

Se așezară cu toții în jurul unei mese în sufrageria pentru micul dejun și, pe un ton sec, avocatul citi documentul lung pregătit de el la instrucțiunile date de clientul său.

În ciuda unei interminabile vorbării, dispozițiile privind banii erau limpezi și fără ambiguități.

Alister primea o mie de lire pentru folosință imediată și, la moartea bătrânului, moștenea întreaga lui avere.

Totul reprezenta o sumă considerabilă și Simonettei i se păru că, după citirea testamentului, Alister McCraig se ținea mai drept și parcă avea dintr-o dată o mândrie și o demnitate cu totul nouă.

Ducele îi mărturisise Simonettei că tatăl lui Alister se certase cu bătrânul McCraig; după ce aflase acest lucru, i se păruse nedrept ca fiul să sufere în urma unui dezacord în care nu fusese implicat.

Cearta aceea îl lăsase nu numai aproape sărac, dar poate că și cu un sentiment de inferioritate.

Cine știe dacă nu cumva acesta era motivul pentru care se căsătorise cu Kitty Warden? Simonetta simțea că această căsătorie era ca o înfruntare, ca o dorință de a se afirma.

Era sigură că Alister McCraig, în ciuda faptului că părea mai șters și neînsemnat, era în fond un băiat fermecător.

Vocea ursuză a avocatului părea să le mai răsune încă în urechi mult timp după plecarea acestuia.

Ducele, vrând să celebreze ceea ce el considera a fi un eveniment, comandă șampanie, și cu toții îi urară drum bun bătrânului gentleman.

– Trebuie neapărat să veniți la primăvară să mă vedeți, spuse acesta. Dacă ar fi fost cu putință, v-aș fi luat cu mine chiar astăzi.

Alister se pregătea să protesteze, dar bătrânul reluă:

– Știu că acum aveți alte angajamente dar, la primăvară nu voi mai acepta nici o scuză.

– Vom face o sărbătoare din acea vizită, spuse Alister.

– Și eu, răspunse bătrânul, cu privirea ațintită spre Simonetta.

Ea îi zâmbi, sperând că nu va mai fi nevoită să-l mintă vreodată; fiecare cuvânt destinat să-l înșele, părea să-i stea în gât.

Nu era încă prea târziu, seara, dar bătrânul vru să se retragă, și chiar dacă Simonetta spera să găsească o scuză ca să mai întârzie puțin și să poată vorbi singură cu ducele, se ridicară cu toții și se îndreptară spre hol, părând s-o aștepte să urce împreună cu McCraig la etaj.

Poate că era doar imaginația ei, dar avu impresia că ducele n-o privise când se înclinase ca să-i răspundă la reverență.

Și intrând în camera ei, o găsi pe Nanna care o aștepta.

– Ar fi trebuit să te culci, Nanna! exclamă ea. Probabil că ești obosită, și știi foarte bine că sunt în stare să mă bag în pat și singură!

– Dacă în casa asta există servitori care nu știu cum să se poarte, ei bine eu știu! răspunse Nanna.

– Dar ce ai de ești atât de supărată?

– Ți-am mai spus că aceasta este o casă necurată, și am dreptate, replică Nanna. Servitorii bărbați beau prea mult acolo jos, la oficiu. Este dezgustător, îți spun eu! Iată ce cred. Iar servitoarele, după câte am auzit, nu sunt ceea ce ar trebui să fie.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt lucruri pe care ar trebui să ți le spun, dar este preferabil să știi în ce casă te afli.

Simonetta înțelese că acuzațiile Nannei nu erau decât un atac ocolit împotriva ducelui; dar știind că orice obiecții ar avea ea, Nanna va avea cu siguranță ultimul cuvânt, întrebă pe un ton obosit:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nu-mi vine să cred, domnișoară Simonetta, răspunse Nanna, dar la etajul de deasupra se află un nou născut adus pe lume clandestin.

– Un nou născut? repetă fata. De unde știi?

– Mi-a spus prima cameristă. Asta nu înseamnă că eu o aprob că trăncănește astfel. Cu siguranță că n-ar fi fost angajată în casele unde eu am lucrat.

– Ce ți-a spus? întrebă ea.

– Că una dintre fetele de la bucătărie, care este aproape un copil, a adus pe lume un bebeluș acum trei zile.

– Aici, în casă?

– La etajul de deasupra noastră, cum ți-am spus.

– Și se știe cine este tatăl?

Simonettei aproape că-i era frică să audă răspunsul.

– Aparent, unul dintre lachei, răspunse Nanna. Un bărbat însurat și tată a trei copii. Ceea ce înseamnă că fata nu se poate aștepta la nici un ajutor din partea lui.

– Biata fată! murmură Simonetta.

– Da, este trist într-adevăr! exclamă Nanna. Și la ce altceva te-ai putea aștepta având exemplul celor cu mai multă experiență?

Nu era nevoie ca Simonetta să întrebe la cine făcea aluzie, știind că Nanna era hotărâtă să spună tot ce are pe suflet.

– Când ducele vine la vânătoare, în casa aceasta se petrec lucruri pe care n-aș îndrăzni să le repet de teamă să nu-ți murdăresc urechile. Mi-au spus și mie, acolo jos; mi s-a povestit ce fel de partide se organizează și, crede-mă, are de ce să i se ridice părul în cap oricărei persoane cuviincioase!

– Nanna, eu cred că asta nu ne privește pentru nimic în lume.

– N-ar trebui, firește! răspunse Nanna. Așa cum am mai spus însă, așa stăpân, așa servitori, pentru că se găsesc întotdeauna proști care să-i urmeze pe cei ce dau un exemplu rău.

Simonetta înțelese că orice discuție era inutilă.

Când, continuând să bombăne, Nanna ieși în sfârșit din camera ei, Simonetta nu se putu abține să se gândească cu compasiune la biata fată care, în camera de deasupra, dăduse naștere unui copil ce nu va fi recunoscut.

Poate că fusese îndrăgostită nebunește de bărbatul căruia i se dăruise? Se gândise oare că singurul lucru care conta era ce anume simțeau unul față de altul?

Și, fiind foarte tânără, poate că ignorase consecințele actului său?

Își aminti că-i spusese ducelui că acele cercuri făcute de o piatră aruncată în apă se întind la nesfârșit.

Oare într-adevăr exemplul dat de duce era răspunzător de faptul că fata aceasta de la bucătărie a adus pe lume un copil nelegitim?

Un lucru duce la un altul și oamenii pot fi atât de ușor loviți sau chiar distinși de o acțiune necugetată.

Simonetta își aminti că uitase să-și spună rugăciunea și, cum continua să fie tulburată de ciudata barieră ridicată între ea și duce, se rugă cu ardoare.

„Dă Doamne să fie fericit! Fă să se elibereze de tot ce este rău în el și, te rog, nu-l pedepsi, oricare ar fi păcatele pe care le-a făcut! Nu lăsa ca acestea să aibă consecințe ce ar putea fi nefaste!"

Se rugă din tot sufletul, gândindu-se că nimic n-o putea împiedica să-l iubească.

Orice s-ar întâmpla în viitor, ea îl va iubi și va continua să-l iubească toată viața ei.

Dragostea acesta – avea convingerea de nezdruncinat – era dintre acelea care înfruntă timpul și de care nu te eliberezi niciodată.

Această certitudine o avusese deja, chiar și când credea că nu-l va mai revedea pe duce vreodată, și iată că-i fusese dat să mai trăiască o zi în preajma lui.

Când el o regăsise, îi spusese că n-o va mai lăsa să dispară vreodată din viața lui, dar acum ea avea dureroasa impresie că în el se schimbase ceva.

Nu putea să sună ce anume. O știa pur și simplu, din instinct, după cum știa că întreaga ei ființă tânjea după el.

Visa să fie mereu aproape de el, așa cum fusese în acea clipă minunată, la Ravenstone House, când el o strânsese în brațe.

În clipa aceea se contopiseră într-o singură ființă și ea se gândea acum cu profundă tristețe că poate niciodată nu va mai avea parte de acel sentiment de vrajă pe care el o făcuse să-l trăiască.

„Îl iubesc", murmură ea cu fața ascunsă în pernă.

Apoi, absolut irezistibil, își recunoscu dorința; și chiar dacă știa că aceasta era o rugăciune pe care n-ar fi trebuit s-o formuleze în sufletul său, spuse cu voce tare:

– Dă Doamne să mă iubească și el și să vrea să se căsătorească cu mine!

*
* *

Ziua fusese obositoare și Simonetta adormi imediat.

Se trezi brusc cu senzația că simte sub ea mersul roților, legănatul blând al trăsurii, și cu impresia că aude zornăitul hamurilor.

Deschise ochii și-și aminti unde este.

În șemineu, bușteni nu mai ardeau, dar jarul încă aprins îi permitea să vadă conturul patului proiectat în lumină.

Totul i se părea tihnit, dar avea totuși impresia că o deranjase ceva.

„Este doar imaginația mea" își zise ea, și totuși se surprinse ascultând. Ce se aștepta să audă? Habar n-avea. Ciuli totuși urechea.

Se auzeau parcă doar bătăile inimii ei.

„Trebuie să adorm la loc", se gândi ea.

Chiar dacă bătrânul McCraig pleca spre Scoția a doua zi, ducele promisese, la cină, că îi va duce pe ea și pe Alister să le arate caii. Asta însemna că nu se vor întoarce la Londra decât în ziua următoare.

Gândul acesta o umplu de bucurie. Va putea în sfârșit să-i vorbească. Erau atâtea lucruri pe care ea voia să le știe și să le afle de la el.

Simonetta era o bună călăreață. Mama sa, care ea însăși călărea remarcabil, insistase s-o învețe.

Când își permiteau din punct de vedere financiar, închirau doi cai excelenți și se plimbau prin Hyde Park și uneori se aventurau în afara orașului galopând în câmpia întinsă.

Simonetta își spunea că i-ar fi plăcut ca ducele s-o vadă călare, pentru că era sigură că o va admira.

Dar nici în visele ei cele mai extravagante, n-a îndrăznit să-și imagineze că va putea într-o zi să călărească un animal care să fi semănat cât de cât cu caii pe care-i avea ducele.

– Aveți și cai de curse? îl întrebase ea la cină.

– Am câțiva la antrenament, îi răspunsese el, dar ador mai ales cursa cu obstacole. Îmi place să-mi călăresc proprii cai. Să fac eu însumi diverse lucruri decât să-i privesc pe alții făcându-le în locul meu.

Alister râsese cu poftă.

– De aceea nu te văd niciodată la un meci de box, unchiule Yvell. Cred că de fapt, ești un bun boxer.

– Mă duc uneori să boxez la sală, răspunsese ducele.

– Și, de asemnea, faci și scrimă, continuase Alister. Dacă n-ai grijă, te vor califica la campionat!

– Îmi sunt rezervate alte titluri mai potrivite, răspunsese cu cinism ducele.

Apoi, ca și cum și-ar fi amintit dintr-o dată că ar fi o greșeală să dezvăluie în fața bătrânului diverse lucruri privind reputația ducelui, Alister schimbase subiectul.

Dar amărăciunea din glasul ducelui nu-i scăpase Simonettei; și cum îl iubea, ar fi vrut să spună ceva ce l-ar fi făcut să zâmbească și să uite gândurile care-l frământau.

„Cum se poate ca el să fie așa cum se spune despre el că este? se întrebă ea. eu nu cred. Nu cred un cuvânt din ceea ce se spune."

Ardea de dorința de a striga întregii lumi încrederea ei în el. Voia să-l apere împotriva dușmanilor. Voia să-l țină în brațe și să-l protejeze ca pe un copil chinuit.

„Presupun că aceasta este dragostea, gândi ea. Dragostea care mă face să-mi doresc nu numai extazul pasiunii lui, ci și dorința de a-l proteja, de a avea grijă de el și de a-l salva de tot ceea ce i-ar putea face rău."

Era întinsă în pat în întuneric, sperând că rugăciunile și gândurile ei îl vor ajuta. Deodată, fu conștientă de ceva ciudat.

Nu era zgomotul care o făcuse mai întâi să ciulească urechea, era un miros pe care-l simțea.

Mai așteptă câteva clipe ca să se asigure că nu se înșelase; da, era fum.

Sări din pat și-și luă capotul călduros pe care Nanna i-l pusese la îndemână pe un scaun de lângă pat. Acesta era din catifea turcoaz căptușit cu satin gros. Și-l puse, apoi intră cu picioarele în cizmulițele argintii căptușite cu blană pe care le purta întotdeauna când se făcea frig.

În timp ce-și încheia capotul, trase violent de sonerie de vreo două-trei ori.

„Trebuie să fie foarte târziu, gândi ea, dar cu siguranță că soneria se va auzi la etaj și una dintre cameriste va veni."

Trebuia cu orice preț să trezească pe cineva pentru că mirosul de fum se accentua din ce în ce.

Tocmai se întorcea spre ușă să iasă când auzi un clopot bătând și un strigăt, îndepărtat mai întâi, apoi apropiindu-se: „Foc! Foc!.

Capitolul 6

Se pregătea să iasă când ușa se deschise brusc și ducele apăru în prag.

Văzând-o pe Simonetta în picioare, spuse cu o voce calmă:

– Casa este în flăcări. Coboară în grădină.

Fără să mai aștepte răspuns, se repezi în fugă pe culoar; ea își dădu seama că se duce să-l anunțe pe bătrânul McCraig.

Remarcase, când îl văzuse, că el era tot în ținută de seară; așadar nu era chiar atât de târziu pe cât crezuse ea, din moment ce el încă nu se culcase.

Înaintă un pic pe palier și, privind peste balustradă, văzu că în hol domnește o teribilă agitație și că servitorii scoteau din salon mobilierul și tablourile.

Alister, tot în ținută de seară, dirija operațiunile de salvare.

Simonetta se pregătea să coboare scara când auzi voci de femei urlând de panică, în timp ce alți numeroși servitori coborau în fugă de la etajul superior.

Femeile, vizibil trezite din somn de alarmă, își aruncaseră peste cămașa de noapte șaluri și cuverturi iar servitorii încă în livrea le împingeau ca să le facă să coboare mai repede.

– Haideți, repede! Trebuie să ieșim de aici! striga unul dintre bărbați cu brutalitate.

Simonetta își aminti de ceea ce-i spusese Nanna și se gândi că alcoolul făcea din el o adevărată brută. Se lipi de perete ca să-i lase să treacă. Văzu atunci un lacheu ducând în brațe o femeie ce se zbătea și striga cu o voce epuizată :

– Copilul... meu! Copilașul... meu!

Nimeni nu părea s-o audă sau să-i dea atenție; dar strigătele ei disperate ajungeau până la Simonetta dominând zarva generală.

„Au abandonat copilul", își zicea ea.

Chiar dacă fumul începea să-i înțepe ochii, el nu era prea dens. Ridicând capul și privind în susul scării, văzu că focul nu cuprinsese încă etajul – chiar dacă se simțea că este aproape.

Impulsiv, fără să se gândească vreo clipă la pericolul care o pândea, Simonetta urcă scara în fugă sperând să găsească copilul.

Înainte chiar să ajungă pe palierul de sus, auzi plânsetele lui și, cum o lampă cu petrol se afla la ușa camerei, îi fu ușor să-l găsească.

Îl găsi pe pat și înțelese că, în graba lor de a salva mama, servitorii uitaseră că bebelușul era lângă ea.

Era o ființă minusculă care-i dădu Simonettei impresia că face un zgomot disproporționat cu talia lui. Era învelit într-un șal; smulgând o cuvertură de pe pat, Simonetta îl înfășură în ea. Cu micul ei pachet în brațe, începu să coboare scara.

Nu mergea prea repede pentru că era stânjenită de capotul ei lung, pe care din cauza prețioasei ei poveri din brațe, nu și-l putea ridica.

Când în sfârșit ajunse pe palierul inferior, fumul se îngroșase considerabil și când încercă să traverseze perdeaua groasă de fum, văzu că scara ce ducea în hol era deja pradă flăcărilor.

Pentru prima oară, Simonetta înțelese în ce pericol era.

Alerga acum de-a lungul coridorului, având speranșa că trebuia să existe o altă scară ce ducea la parter.

Fumul devenea din ce în ce mai gros, dar, pe pipăite, ea reuși să înainteze și simți dintr-o dată un val de aer proaspăt pe față.

Puțin după aceea, zări în fața ei o fereastră rămasă deschisă.

„Cred că am trecut de scară", își zise ea.

Privi pe fereastră și văzu că aceasta dădea spre un acoperiș plat; își dădu seama că fereastra se deschidea spre una din aripile laterale pe care le remarcase la venirea aici.

Singurul lucru ce-i rămăsese de făcut era să iasă pe fereastră, ceea ce și făcu dar cu multă precauție din cauza copilașului.

Acesta nu mai țipa, doar scândea de parcă i-ar fi foame.

Pentru Simonetta nu prezenta nici o dificultate mersul pe acoperiș și înaintă spre parapet realizând că lumina care o ajutase să se orienteze nu era alta decât dea a flăcărilor care devastau încăperile de la parter în partea centrală a casei.

Grinzile trosneau îngrozitor în timp ce ea ajunse la parapetul nu prea înalt.

Privi în jos spre grădină și văzu oamenii adunați pe peluză.

O văzură și ei, și deși nu era cu putință să-i audă ce spuneau, țipetele lor ajunseră până la ea și le văzu mâinile ridicate spre ea.

Flăcările degajau o căldură aproape insuportabilă ; Simonetta avansă de-a lungul clădirii.

„Acum că m-au văzut, își zise ea, ar trebui să le fie ușor să găsească o scară mare care să mă ajute să cobor în grădină.

Se întoarse puțin, și scoase un strigăt de groază când văzu că acum întreaga casă era pradă flăcărilor.

Putea să vadă țâșnind din ferestrele de jos flăcări lungi purpurii, și fumul se înălța deasupra acoperișului într-un nor gros și negru.

„Este un noroc, gândi ea, că am putut salva copilul. N-ar fi supraviețuit".

Privi în jos prin pânza de fum și văzu trei bărbați alergând în direcția ei și ducând ceea ce ea crezu că este o scară.

În același timp, spre groaza ei, și dădu seama că nu numai corpul principal al casei era pradă flăcărilor, dar acestea începeau să cuprindă și aripa unde se afla ea.

„Probabil că a luat foc și aripa asta", se gândi ea. Simți că o cuprinde frica, asemenea acestor limbi de foc ce devorau casa.

Privi din nou peste parapet. Fumul n-o lăsa să vadă mare lucru, dar i se păru că nu se zărea nici un salvator.

Iarăși privi flăcările din spatele ei, și inima îi tresări când prin perdeaua de fum, zări o siluetă venind spre ea prin fereastra deschisă ; știa cine era.

Ducele alerga și ea observă că avea cravata albă puțin arsă și fața murdară de urme de funingine.

– De ce n-ai făcut ce ți-am spus... începu el, și deodată văzu bebelușul din brațele ei.

– Uitaseră copilul, răspunse ea reflex.

Dar inima îi tresălta de bucurie. El venise s-o salveze și acum nu-i mai era frică.

Ducele o privi adânc în ochi, apoi o cuprinse cu brațele, strângând-o cu putere având grijă însă să nu-i facă niciun rău copilașului.

– Cum ai putut să faci ceva atât de curajos ? întrebă el. Este adevărat că am auzit o femeie țipând că și-a pierdut copilul, dar nu mi-am dat seama că incidentul se petrece în casă.

– Acum este în siguranță... spuse ea, ușor confuză.

Îi venea greu să vorbească pentru că în brațele lui fiind, nu mai conta nimic altceva decât faptul că erau din nou împreună și că între ei nu se mai înălța nici o barieră.

Simți buzele ducelui pe fruntea ei fierbinte ; apoi îl auzi, în timp ce se îndrepta spre parapet, strigând :

– Repede! Aduceți repede scara!

Simonetta vedea flăcările întețindu-se, la doar câțiva metri de ei deja.

Cu siguranță că ducele își dăduse seama de pericol și el, pentru că se întoarse și începu să-și scoată haina.

– N-o să fie prea ușor, spuse el, din cauza bebelușului, dar vreau să faci exact ceea ce-ți voi spune și fără să-ți fie frică.

– Sunteți cu mine... murmură ea, și asta este tot ce... contează.

El își scoase haina și o puse pe Simonetta s-o îmbrace pe mâneci care, bineînțeles, îi erau mult mai lungi; apoi ridică haina și-i acoperi complet capul și umerii. Protejă apoi fața copilului cu șalul și-i spuse Simonettei:

– Ține capul aplecat și nu privi în sus sub nici o formă. Ai încredere în mine și lasă-mă să te conduc.

În timp ce vorbea, o luă în brațe și puse piciorul pe prima treaptă a scării.

O ținea strâns lipită de el ca să-i poată proteja spatele; cu un braț îi cuprinse talia și cu celălalt se ținea de scară. Simonetta avea capul plecat și nu putea să vadă absolut nimic.

Coborâră încet, foarte încet, și Simonetta putu să audă acum vuietul flăcărilor și zgomotul zidăriei care se prăbușea. Ea știa că dacă ducele n-ar fi ținut-o în brațe, i-ar fi fost o frică insurmontabilă.

Pas cu pas, treaptă cu treaptă, se apropiau de sol, când deodată ducele își lăsă povara și alte mâini o ajutară să coboare ; cineva îi luă copilașul din brațe.

Încercă să arune haina care-i acoperea fața dar se trezi purtată departe de vuietul focului și când, în sfârșit, reuși să vadă ce se petrecea, fu orbită de lumina incendiului.

Flăcările, care nu se mai punea problema să fie controlate, se ridicau din ce în ce mai sus, și curând văzu scara pe care o folosiseră prăbușindu-se, în același timp cu acoperișul casei.

Prin perdeaua de fum care-i înconjura văzu fața lui Alister și înțelese că el o ducea în brațe.

– Ducele... murmură ea. Unde este... ducele?

– Nu-ți face griji... totul o să fie bine, răspunse Alister. Vei fi în siguranță acolo unde te duc.

– Este cumva... rănit... ducele? insistă Simonetta.

– Tocmai s-a făcut o brancardă ca să-l transporte. Va veni și el curând.

Simonetta trebui să se mulțumească cu acestă informație, dar în timp ce traversa grădina, era obsedată de imaginea flăcărilor care mistuiau scara.

Ea nu putea să nu-și dea seama că acoperind-o cu haina lui ca să coboare, de fapt o protejase cu propriul său corp.

Alister o puse jos pe podeaua unei mici încăperi mobilată cu gust.

– Iat-o pe prima dumitale *chiriașă,* doamnă Sannders, îi spuse Alister unei persoane între două vârste, îmbrăcată într-o cochetă rochie de casă din flanel roșu.

– Voi avea grijă de ea, domnule McCraig, răspunse femeia.

– Și Excelența Sa va fi adusă aici, doamnă Sannders. Se pare că a fost ars destul de serios, și vom avea nevoie pentru el de cea mai bună cameră a dumitale.

– Este pregătită, sir, răspunse doamna Sannders. De îndată ce am aflat despre incendiu, soțul meu s-a gândit imediat că veți avea nevoie să folosiți casa.

– Va trebui să adăpostim mulți oameni, spuse Alister, dar dacă dumneata te vei ocupa cu grijă de Excelența Sa și de această domnișoară, n-am să-ți mai cer nimic altceva.

– Știți bine, sir, că voi face tot ce-ni va sta în putință, răspunse doamna Sannders.

Alister se întoarse spre Simonetta și-o întrebă :

– Cum te simți?

– Foarte bine, răspunse ea, dar... vă rog... încercați să aflați ce s-a întâmplat cu ducele!

În aceeași clipă, auzi zgomot depași și după câteva clipe, văzu patru oameni ducând o bucată de gard îngust pe care-l întinseseră pe duce.

Simonetta îl privi și scoase un strigăt îngrozit.

Îl întinseseră cu fața în jos ; spatele îi era complet gol. Câteva fâșii din cămașa lui fină de batist atârnau în jurul gâtului și a mâinilor. Spatele îi era carne vie.

– Duceți-l pe Excelența Sa la etaj! ordonă Alister.

Cu un imens efort oamenii reușiră să se strecoare pe scara îngustă și ajunseră pe palier unde îi aștepta doamna Sannders ca să le deschidă ușa.

– Trebuie chemat urgent un doctor, spuse Simonetta.

– Știu, răspunse Alister. Dar acesta locuiește la vreo zece kilometri de aici și, în afară de asta, mi s-a spus că refuză să se deplaseze noaptea.

Pentru prima oară, Simonetta fu cuprinsă de panică. Gravitatea arsurilor ducelui sărea în ochi, nu-și putea ascunde adevărul. Dar îngrijorarea ei se mai potoli când o văzu venind pe Nanna.

O întâmpină cu mâinile întinse.

– Oh, Nanna! Excleența Sa are niște arsuri groaznice. Ce-am putea face pentru el?

Era ca un copil care cerea ajutor, și Nanna fu emoționată.

– Ne vom ocupa de el domnișoară Simonetta. Nu-ți face griji, îl vom ajuta.

Ea urcă scara și Simonetta o urmă.

Ajunsă sus, Simonetta îl auzi pe Alister:

– Mă întorc de îndată ce pot.

Câteva minute mai târziu, plecară și oamenii care-l transportaseră pe duce.

Îl întinseseră în mijlocul unui pat imens, atât de mare încât părea să ocupe toată încăperea.

Doamna Sannders îi examina spatele cu îngrijorare.

La lumina lumânărilor pe care le aprinsese, aspectul său era și mai înspăimântător decât păruse în lumina slabă din hol.

– Excelența Sa nu va supraviețui, spuse ea după ce-i privi îndelung arsurile. Nu poate face nimic în fața unor plăgi atât de profunde.

– Trebuie totuși făcut ceva! exclamă cu sălbăticie Simonetta. Nanna, îți mai amintești ce a folosit mama când ți-a tratat piciorul după ce te-ai opărit?

– Cu miere, răspunse Nanna. Dar era doar o arsură mică. Nici nu se compară cu asta!

– Mama spunea întotdeauna că mierea este bună la arsuri, și la orice rană! insistă Simonetta. În primul rând, calmează durerile.

– Așa este, recunoscu Nanna. Dacă Excelența Sa își recapătă conștiența, durerea va fi insuportabilă.

– Dacă...? făcu Simonetta în șoaptă.

Apoi, întorcându-se spre doamna Sannders, întrebă :

– Aveți miere în casă?

– Nu asta ne lipsește, domnișoară. Avem destulă pentru că avem propria stupină și cămara este plină cu recolta de anul acesta.

– Atunci, aduceți-o, vă rog.

– Și mai aduceți câteva cearșafuri vechi, adăugă Nanna. Sunt sigură că Excelența Sa va plăti tot ce va strica.

– Nu-mi fac griji din cauza asta. Tot ce am vă stă la dispoziție, răspunse cu generozitate doamna Sannders.

Cele două femei ieșiră din cameră și Simonetta rămase singură alături de duce.

Părea imposibil ca un om să poată supraviețui unor arsuri atât de îngrozitoare; acum vedea cât trebuie să fi suferit el pentru a o salva protejând-o cu propriul lui corp.

– Cum a putut să facă asta... pentru mine, se întreba ea simțind cum ochii i se umplu de lacrimi.

Și le șterse însă repede și, toată ora următaore, o ajută pe Nanna să-i acopere tot spatele ducelui cu un strat gros de miere.

O întindeau direct pe pielea arsă, apoi îl înfășurau în bucăți din cearșafurile pe care doamna Sannders le sfâșia.

Trebuiau de asemenea bandajate brațele și picioarele pentru că arseseră și ciorapii lui de mătase și rănile erau și aici carne vie.

Îl întoarseră cu fața-n sus și remarcară faptul că doar fața și mâinile îi fuseseră ferite de arsuri, și pantalonul din satin gros îl protejase de la talie până la genunchi.

– Mi-a dat mie... haina lui, spuse Simonetta cu o voce emoționată după ce aproape terminaseră să-l îngrijească.

– Știu, draga mea, am văzut ce-a făcut, răspunse Nanna. Este un om de treabă, orice s-ar spune despre el.

Înfășurat în atâtea bandaje, ducele semăna cu o mumie. Nanna o expedie pe Simonetta din cameră în timp ce ajutată de doamna Sannders, îi tăia pantalonul ducelui, i-l scoase și-l acoperi cu cearșaful.

Abia atunci simți Simonetta consecințele încercării prin care trecuse. Când Nanna ieși, o găsi așezată pe jos pe palier, adormită profund.

Când o duseră în pat într-o cămăruță din spatele casei, ea nici măcar nu deschise ochii.

*
* *

Încă mai dormea dimineață când Nanna veni s-o trezească, cu aerul ei obișnuit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei sa' ată ca prin minune de la incendiu.

Cu ochii abia deschiși, S' onetta o întrebă :

– Cum se simte Excelența Sa?

– Încă nu și-a recăpătat cunoștința, răspunse Nanna. Și cum domnul Alister ne-a spus că așteaptă doctorul să vină în cursul dimineții, m-am gândit că poate vrei să fii de față ca să-i spui că nu mai avem nevoie de nici un ajutor pentru a-l îngriji pe duce.

Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată, Simonetta ar fi zâmbit. Știa ce gândește Nanna despre doctori, în afară de doctorul Lesley, firește, și mai știa câtă încredere avea ea în remediile pe care mama ei le prepara atâția ani.

Își dădea seama de asemenea că dacă Nanna îl lua pe duce sub protecția ei, Simonetta, va fi mult mai liberă să rămână la căpătâiul lui și să-l vegheze, așa cum avea de gând să facă.

Totuși, întrebarea, marea întrebare, era să știe ce se va întâmpla cu ducele.

– Va trăi, Nanna? întrebă ea. Vom fi în stare să-l... salvăm?

– Îl vom salva, cu ajutorul lui Dumnezeu, îi răspunse Nanna.

* * *

Zilele care urmară păreau să treacă asemeni unui vis. Simonetta trăia într-o asemenea stare de neliniște și de teamă încât uita să mai mănânce și să mai bea.

Apoi, când ducele își recăpătă cunoștința, Nanna îi dădu să bea o poțiune cu ierburi pe care i-o pregătise, el adormi la loc.

– O să aibă tot timpul să-și dea seama ce s-a întâmplat. Și cu cât va fi mai târziu cu atât va fi mai bine, îi spuse ea Simonettei când aceasta o întrebă. Fac ceea ce ar fi făcut și mama ta. Experiența va dovedi că am avut dreptate.

Simonetta nu se îndoia de asta ; dar deși avea totală încredere în îngrijirile și priceperea Nannei, nu putea să-și potolească îngrijorarea pentru omul pe care-l iubea, omul care-i salvase viața.

La zece zile după incendiu, Alister ceru să discute cu ea. Simonetta plecă de la căpătâiul ducelui și se întâlni cu Alister în cămăruța în care acesta o aștepta.

El venise în fiecare zi aici, acceptând să-și asume responsabilitățile situației, și Simonetta află că fusese foarte ocupat preluând toate sarcinile unchiului său.

Simonetta fu surprinsă să descopere cât era de eficient. Acum i se părea că este un cu totul alt om.

După prima noapte de la catastrofă, află de la Nanna că fuseseră adăpostiți toți oamenii în căsuțele de la fermă, și că un număr important de tablouri și mobile de valoare fuseseră salvat.

Chiar și rochiile ei, care fuseseră puse într-un șifonier solid, aproape că nu avuseseră de suferit și erau în stare bună.

Totuși, în partea principală a casei, cele mai multe încăperi suferiseră pagube importante, iar din aripa prin care ea scăpase, nu mai rămăseseră decât câțiva pereți.

Focul începuse, află Simonetta, în oficiu unde un servitor, mai beat decât de obicei, răsturnase o lampă cu petrol. În clipa aceea, nici unul dintre tovarășii lui, nu era destul de treaz ca să stăpânească focul înainte ca acesta să ia proporții periculoase.

– Domnul McCraig l-a concediat pe domnul Reynolds... și a făcut bine, îi spuse Nanna.

– L-a concedita pe domnul Reynolds? repetă Simonetta.

– A fost vina lui. Nu mai avea nici o autoritate asupra personalului, tolera prea multă indisciplină.

La trei zile după incendiu, Simonetta află că Graham ajunsese la Londra ca să vegheze la bunul mers al casei de acolo.

Harris, valetul ducelui, era oricând aici în caz că ar avea nevoie de el și, oricum, își manifestă prezența înbunătățindu-le meniul.

Începură să apară câteva mâncăruri mai rafinate care cu siguranță că depășeau capacitățile culinare ale doamnei Sannders.

De fapt, valetul, despre care ducele spusese că este un excelent bucătar, domnea în prezent peste mica bucătărie.

Bucătarul șef, ca și cei mai mulți dintre servitorii angajați la Melton Paddocks, fuseseră concediați.

– Asta trebuia, o curățenie bună, spuse Nanna cu un aer de reală satisfacție.

Simonetta se întâlni cu Alister în micul salon. După expresia feței lui, înțelese că avea să-i comunice ceva grav.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

– Știu că vei suferi mult, Simonetta, răspunse el, dar bunicul meu a murit noaptea trecută.

– Oh, nu! exclamă ea consternată.

– După cum știi, a avut o mică criză cardiacă după ce a fost salvat din incendiu, îi explică Alister. Dădea impresia că se reface, și plănuise să se întoarcă la clanul lui într-o zi sau două. Dar a avut probabil un nou atac peste noapte pentru că, venind dimineață să-l trezească, valetul său l-a găsit mort.

– Sunt atât de... îndurerată.

– Și eu, spuse Alister absolut sincer.

Ezită o clipă înainte să continue :

– Înțelegi cred că eu trebuie să-i duc trupul acasă. I-ar fi fost insuportabil gândul de a fi înmormântat în altă parte decât printre cei din clanul lui.

– Desigur, murmură Simonetta.

– Căpitanul Graham se va ocupa de toate problemele casei, continuă Alister, dar vreau să te rog un lucru.

– Firește. Ce anume?

Alister părea că își caută cuvintele, apoi spuse brusc :

– După ce totul se va sfârși... vrei să te căsătorești cu mine, Simonetta?

Ea îl privi uluită, crezând că înțelesese greșit.

– Să mă căsătoresc...? Dar credeam că...

– Și eu credeam la fel, răspunse el. Știam că Kitty mai fusese măritată, dar mi-a spus că soțul ei murise în închisoare. Era inexact.

Simonetta nu era în stare să spună nimic, așa că el continuă:

– Când el a citit în ziare ce se întâmplase, cu incendiul și tot restul, și a aflat că eu eram moștenitorul bunicului meu, omul a venit să mă vadă și să-mi ceară douăzeci de mii de guinee ca să dispară și să renunțe la toate drepturile asupra soției sale.

– Și... ce i-ai răspuns? reuși să întrebe Simonetta.

– I-am spus că voi depune douăzeci de mii de guinee în contul lui Kitty care va fi liberă, dacă dorește, să-și reia viața alături de el.

– Așadar... acum ești liber?

– Da! afirmă el cu o oarecare ușurare. Și știu că bunicul avea dreptate când spunea că nu poți visa o femeie mai perfectă ca tine în rolul soției unui șef de clan.

Făcu o pauză, apoi adăugă stânjenit un pic:

– Și apoi... m-am îndrăgostit de tine, Simonetta.

– Mă simt onorată de aceste cuvinte atât de măgulitoare și amabile pe care bunicul tău le-a spus despre mine, răspunse Simonetta cu blândețe, și sunt mișcată că ești de acord cu părerea lui. Dar știu că o să mă înțelegi dacă îți spun că nu m-aș putea căsători cu un bărbat pe care... nu-l iubesc.

– Și dacă aștept... ca să ne putem cunoaște mai bine, crezi că aș avea o șansă?

– Mă tem... că nu!

– Iubești pe altcineva?

Urmă un moment de tăcere apoi, cu o voce abia auzită, Alister întrebă:

– Este vorba despre... unchiul Yvell, nu-i așa?

– Da.

– Draga mea, el o să te facă să suferi. Îți va frânge inima. Iar gândul că vei fi nefericită îmi este insuportabil, spuse Alister pledându-și cauza.

– Nu pot să fac nimic în privința asta, murmură ea.

Alister se apropie de ea, îi luă mâna și o duse la buze.

– M-ai învățat atât de multe lucruri, spus el. Și dacă, mai târziu, voi deveni cineva, dacă am să mă port într-un fel sau altul, demn de a merge pe urmele bunicului meu, numai ție îți revine meritul.

– Mulțumesc, spuse Simonetta.

El îi sărută mâna și se retrase.

*
*

După ce Alister plecă, ea se duse să-și reia locul la căpătâiul ducelui.

Acesta dormea, dar părea evident mai bine.

Impresionanta paloare a chipului său dispăruse și era foarte frumos. Imensa dragoste pe care ea i-o purta îi tăia respirația.

Își spuse că și el trebuie s-o fi iubit un pic. Dacă n-ar fi fost împins de dragoste, care bărbat și-ar fi asumat asemenea riscuri și ar fi acceptat atâta suferință ca s-o salveze?

Și totuși, nu-și putea alunga îndoiala din minte.

Era destul de paradoxal să se gândească la faptul că Alister fusese cel care o ceruse de soție când, în adâncul inimii ei, deși știa că lucrul acesta este imposibil, dorise să audă aceste cuvinte rostite de duce.

Nu-și dădu seama că Nanna intrase în încăpere și tresări auzind-o spunând cu voce scăzută:

– Nu mai fi atât de îngrijorată, copila mea. Azi-dimineață, când făceam patul, i-am privit brațele Excelenței Sale. Începe să se formeze încet pielea cea nouă. Este atât de netedă și suplă ca aceea a unui bebeluș.

– Oh! Este adevărat, Nanna?

– Te-aș minți eu? Mierea face minuni... ceea ce spunea întotdeauna mama ta.

– Este... incredibil!

– Oh, tu ești mereu neîncrezătoare! exclamă Nanna pe un ton un pic ironic.

Dar, de fapt, Simonetta ar fi vrut să cadă în genunchi și să mulțumească lui Dumnezeu pentru această minune.

*
* *

Ducelui îi mergea din ce în ce mai bine cu fiecare zi și Simonetta avea impresia că nu-i mai ajunge timpul.

Îi citea, scria scrisori și note dictate de el. Chiar dacă avea sentimentul că Graham s-ar fi descurcat mult mai bine decât ea, ducele insistase să facă apel la ea.

Și, când îi citea ziarele, remarca adeseori că el îi privea mai mult chipul decât asculta ce-i citește.

De mai multe ori, întrebându-l diverse lucruri despre ceea ce citea, avu certitudinea că mintea lui era aiurea.

Vorbeau puțin, n-aveau nici o conversație intimă, și ceea ce-și spuneau ar fi putut foarte bine să fie exprimat în același mod și dacă ar fi fost de față o duzină de persoane.

Dar ea adormea și se trezea cu numele lui pe buze.

De îndată ce nu se mai afla în preajma lui, se simțea ca o infirmă.

– Îl iubesc... îl iubesc... nu există decât el pe lume! murmura ea neîncetat.

După-amiaza; ducele ațipea și insistase, ca și Nanna de altfel, ca Simonetta să meargă să facă în fiecare zi puțină mișcare.

Plimbarea ei o conducea aproape întotdeauna spre grajduri unde o aștepta Sannders sau alt rândaș cu un coș de mere tăiate pe care le dădea cailor.

Aceștia își scoteau capetele peste ușa joasă a boxelor și apucau cu lăcomie bucățile de măr pe care ea le ținea în palmă.

Sannders îi vorbea despre cai. Ea află repede că valetul avea un fel de adorație față de stăpânul său, asupra căruia veghease, îi explicase el cu mândrie Simonettei încă de pe când acesta era doar un tânăr adolescent.

– Cei ce spun anumite lucruri despre Excelența Sa, nu-l cunosc așa cum îl cunosc eu, dom'șoară, și acesta este adevărul? afirmă el.

Văzând că pe Simonetta o interesează spusele lui, continuă:

– ...Excelența Sa mi-a atras întotdeauna atenția să mă feresc de tentația de a povesti lucruri din viața lui privată, dar eu am să vă spun totuși, dom'șoară, că el a făcut mai mult bine decât mulți alți gentilomi cu poziția lui socială; există o mulțime de oameni care trăiesc de pe urma generozității lui secrete, în afara celor plătiți să muncească pentru el.

Era genul de laude pe care Simonetta era fericită să le asculte și spera din suflet ca Harris să repete și în fața Nannei lucrurile măgulitoare pe care le spusese despre duce.

Este adevărat că aceasta își schimbase complet părerea despre el, de când el îi salvase viața Simonettei.

– Te-a smuls din ghearele morții, îi spusese ea de mai multe ori după tragedie. Fără Excelența Sa, ai fi fost făcută scrum. Acoperișul acela s-a prăbușit la câteva secunde după ce ai atins pământul.

Puteai ghici că era gata să-i dea lacrimile, dar cum nu voia să-și arate emoția adăugă pe un ton aproape ursuz:

– De ce n-ai făcut ce ți-a spus să faci și n-ai coborât imediat în grădină? Te-am văzut pe palier și am crezut că ești exact în urma mea: dar cu toate femeile acelea care țipau și se împingeau, n-am reușit să ajung până la tine.

– Trebuia să salvez copilul, Nanna. Știi bine.

Căpitanul Graham îi spusese ce se mai întâmplase cu mama și cu bebelușul.

– Mama vă este din tot sufletul recunoscătoare și spune că n-o să vă poată mulțumi niciodată îndejuns. Ar fi vrut să vină să v-o spună personal, dar m-am gândit că aveți nevoie de puțină liniște.

– Și unde este? întrebă Simonetta.

– Am dus-o la părinții ei. Sunt niște oameni cumsecade, cinstiți și buni. Au luat-o lângă ei. Ea este o fată frumușică și va găsi cu siguranță un băiat s-o ia de soție.

– Sper pentru ea așa să fie! Poate că... s-ar putea... începu Simonetta cu oarecare șovăire, s-o ajutăm cu niște bani...

– În această privință, n-aveți de ce să vă faceți griji pentru ea, spuse căpitanul Graham. Eu am știut ce dorea să facă Excelența Sa; așa că i-am atribuit o pensie confortbailă. Cât privește ceilalți servitori care au fost concediați, au primit și ei destui bani din care să trăiască până ce vor găsi o nouă slujbă. Experiența aceasta o să-i învețe cu siguranță să se poarte, în viitor, mai bine decât au făcut-o aici.

În timp ce se plimba, Simonetta privea casa mistuită de flăcări, ferestrele ei căscate ca niște guri lacome, și se întreba dacă ducele o va reconstrui vreodată.

Nu voia însă să-l deranjeze cu asemenea probleme înainte ca el să-și fi recăpătat forțele.

*

* *

Noiembrie era pe sfârșite și Simonetta se gândea că, dacă ducele și-ar fi dus viața lui normală, ar fi acum la Melton Paddocks pentru vânătoare.

Poveștile despre *partidele de vânătoare* pe care le făcea erau oare exagerate sau erau într-adevăr orgiile despre care Nanna auzise vorbindu-se?

„Dar ce se întâmpla la acele orgii?" se întreba ea.

Ce făceau oare oamenii când se comportau într-un mod rușinos care-i determina pe unii precum tatăl său să-i blameze și să vorbească despre ei în șoaptă?

Întorcându-și privirea dinspre casa incendiată, Simonetta începu să se gândească, spunându-și că ea era foarte tânără și teribil de neștiutoare; simți cu tristețe ridcolul de a crede că l-ar putea interesa vreodată în mod sincer pe duce.

Ce avea el în comun cu o fată care nu știe nimic despre viață, despre plăcerile care-l amuzau pe el și care semăna mai degrabă cu o călugăriță închisă într-o mănăstire?

Se întoarse spre casă și soarele palid de iarnă care apunea în spatele pădurii, la orizont, reuși totuși s-o facă să-și uite tristețea. Spectacolul copacilor cu crengi dezgolite profilați pe rozul și auriul cerului era de o impresionantă frumsuețe.

Un aer surprinzător la rece o făcu să se gândească la posibilul îngheț de peste noapte. Se grăbi spre casă pentru că era ora la care trebuia să fie alături de duce.

„Chiar dacă ar fi numai pentru aceste ore petrecute în preajma lui, chiar și atunci când era inconștient, orle acelea când îl vegheau, cred că aș binecuvânta acest incendiu", gândi ea.

Deschise ușa și căldura căsuței i se păru blândă și primitoare. Își dădu pe spate gluga care-i încadrase fața, își desfăcu mantoul și-l puse pe un scaun.

Se pregătea să urce scara când își dădu seama că ușa de la camera cea mare era deschisă.

La lumina focului din șemineu zări o siluetă așezată într-un fotoliu.

Mai întâi, lucrul i se păru imposibil, apoi, venind încet spre prag, îl văzu pe duce așezat într-unul din fotoliile mari din piele salvat de la dezastru.

Era îmbrăcat îngrijit și cravata era de un alb care-i accentua încă paloarea feții și obrajii supți.

Chiar dacă slăbise mult, era tot uimitor de frumos.

– V-ați ridicat din pat...? întrebă Simonetta cu răsuflarea tăiată.

– Voiam să-ți fac o surpriză, răspunse el. Iartă-mă că nu mă ridic să te salut.

– Vă rog... n-ar trebui să vă obosiți exagerat.

Apoi, după ce prima clipă de surpriză trecu, ea alergă spre el, cu ochii strlucind, cu buzele întredeschise de emoție.

– Vă mai... doare? Vă simțiți... mai bine?

Ea vorbea destul de incoerent, punând niște întrebări aiurea.

– Sunt ca nou... sau aproape!

Simonetta izbucni în râs într-atât era de fericită. Apoi se așeză la picioarele lui pe covorul gros de lână.

– Sunt atât de fericită, atât de fericită! Mi-a fost atât de teamă... când am venit aici, în casa asta și când mi s-a spus că... n-o să supraviețuiți.

– Știu că îți datorez numai ție și Nannei faptul că m-am vindecat de arsurile acelea și că nu mi-a rămas aproape nici o cicatrice. Doica dumitale mi-a spus că ai avut ideea să mă trateze cu miere.

– Și dumneavoastră mi-ați salvat viața, îi răspunse Simonetta cu blândețe.

Îl privi cu insistență, dar el își feri privirea și fixă flăcările din șemineu.

– Acum că eu mă simt mai bine, Simonetta, spuse el cu o voce pe care încerca s-o facă să pară aspră, va trebui să facem niște planuri de viitor pentru dumneata.

Simonetta se crispă dintr-o dată.

– Trebuie... să vorbim despre asta... acum?

– Trebuie, răspunse ducele cu gravitate. Acum că nu mai sunt un invalid, nu vei mai putea să stai lângă mine fără supravegherea doicii.

Fata îl privi consternată.

Uitase că, într-adevăr, era nevoie să fie și altcineva de față când se afla în prezența unui bărbat.

– Poți alege între două soluții, continuă ducele după câteva clipe. Prima este să te duci la bunicii dumitale. Înainte de a veni aici, i-am promis doicii că te voi ajuta s-o faci.

– Mă gândeam eu că... Nanna v-o fi spus ceva în acest sens, răspunse Simonetta. În același timp însă, ea știe că mie nu-mi place deloc să am nici cea mai mică relație cu niște rude care, ani de zile, au ignorat existența mamei mele.

– Până de curând, aceasta era singura soluție, spuse ducele, și recunoscusem împreună cu Nanna că hotărârea aceasta era în același timp rezonabilă și practică.

Tăcu o clipă, apoi, fără s-o privească, continuă:

– Dacă am înțeles eu bine, de când suntem aici, ai avut ocazia să accepți o propunere diferită.

Ea păru să nu înțeleagă, apoi deodată, obrajii i se împurpurară când întrebă:

– Vreți să... spuneți... ceea ce a sugerat Alister?

– Mi-a scris o scrisoare înainte să plece, scrisoare pe care am citit-o de îndată ce am fost în stare s-o fac. Este cu adevărat foarte dornic să se căsătorească cu dumneata.

Simonetta abia mai respira.

– Interesul lui pentru mine... mă onorează nespus... dar nu pot să mă căsătoresc cu el.

– De ce?

– Pentru că... nu-l iubesc.

– Și asta are chiar așa de mare importanță? Ai avea o poziție socială de excepție în Scoția, iar Alister a vorbit despre dumneata cu o căldură și o afecțiune de care nu-l credeam capabil.

– A fost foarte fericit – cel puțin așa spunea – cu femeia cu care crezuse că se căsătorise... până când a aflat că aceasta avea deja un soț...

– *Credea* că este fericit, o corectă ducele, dar bunicul lui și cu dumneata ați avut asupra lui o enormă influență. Amândoi l-ați ajutat să descopere că avea în el posibilități pe care nu și le bănuise niciodată.

Ducele căzu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

– După ce se va mai maturiza un pic și va trăi printre oamenii din clanul său, sunt sigur că-și va întâlni o femeie care să-l iubească pentru el însuși și pe care el s-o poată iubi din tot sufletul.

După o scurtă pauză, ducele întrebă:

– Așadar, te hotărăști să mergi la bunici?

– Mai există și... o a treia soluție, spuse Simonetta cu o voce sugrumată.

El o privi întrebător și în ciuda stânjenelii care pusese stăpânire pe ea, se strădui să-i susțină privirea în timp ce-i spunea:

– Dumneavoastră... mi-ați făcut într-o zi o altă propunere.

– Ți-am oferit bani și i-ai refuzat.

– Dacă acum v-aș spune că i-aș accepta, aș putea să vă văd... uneori?

Ea îl simți că se crispează.

– Ar fi imposibil, afirmă el. Așa că trebuie să-mi retrag oferta.

– De ce?

Ea se ridică și veni foarte aproape de el.

El nu făcu nici un gest, nici o mișcare, dar cum ea se sprijini de genunchii lui și umerii i se odihnea pe brațul lui, n-avu cum să nu-l simtă că se înfioară.

Îl privi, și de data aceasta privirile li se întâlniră.

Erau parcă pradă unei vrăji căreia nici unul nici altul nu puteau să-i scape.

– Lăsați-mă... să rămân... lângă dumneavoastră, șopti Simonetta.

El însă nu se mișcă; dar trăsăturile feței i se aspriră și ochii lui, în care ea sperase să vadă focul pe care-l mai zărise de câteva ori se întunecară.

Cu o voce pe care ea nu i-o cunoștea și care părea să-l sufere, ducele spuse în sfârșit:

– Te iubesc! Numai Dumnezeu știe cât te iubesc, dar nu pot să-ți cer să te căsătorești cu mine!

Capitolul 7

Urmă o tăcere nesfârșită, apoi Simonetta plecă privirea și spuse:

– Înțeleg, bineînțeles că înțeleg, nu puteți să vă... căsătoriți cu fiica unui actor... dar...

– Dumnezeule, dar nu acesta este motivul! o întrerupse el cu violență în glas. Ți-ai imaginat că din cauza aceasta...

Controlându-și cu greu vocea, el continuă pe un ton mai calm:

– Nu cunosc nici un bărbat – oricare ar fi poziția lui socială sau familială – care nu s-ar considera fericit să-ți fie soț.

Simonetta îl privi și el văzu uimirea întipărită pe chipul ei.

– Am să-ți explic, spuse el, dar mai întâi așează-te pe un scaun. Nu sunt în stare să spun nimic când ești atât de aproape de mine.

Confuză dar ascultătoare, fata se ridică și trecu prin fața șemineului ca să se așeze de cealaltă parte, cu privirea mereu ațintită spre el; își puse apoi mâinile pe genunchi.

Ducele își feri privirea, se concentră asupra flăcărilor din șemineu și începu:

– Îți voi vorbi despre mine. N-o fac cu scopul de a căuta o scuză conduitei mele sau pentru cea ce sunt, ci doar pentru că vreau să înțelegi ce încerc să-ți spun.

Făcu o pauză destul de prelungită, apoi reluă:

– Nu cred că ai auzit vreodată vorbindu-se despre tatăl meu, dar am să-ți spun doar că era poreclit *Ducele Stareț*. Era ipocrit de pios, intolerant, îngust la minte și obsedat de noțiunea de păcat.

După o scurtă tăcere, continuă:

– Îmi este greu să te fac să înțelegi ce a însemnat viața alături de el, după moartea mamei mele. Mă gândesc uneori, privind în urmă, că o fi avut creierul deranjat.

Își continuă confidența pe un ton cinic:

– Viața dusă alături de el ar fi îndepărtat orice copil definitiv de religie. În fiecare dimineață, avem ore interminabile de rugăciuni la care trebuiau să participe toți servitorii; aceeași ceremonie se repeta și seara. Și tot ceea ce putea să semene cât de cât cu o plăcere, sau vreo diversiune agreabilă, era strict interzis.

– De ce era așa? întrebă Simonetta.

– Nu știu! răspunse ducele. Știu doar că după vârsta de opt ani, imediat după moartea mamei mele, viața mea a fost un adevărat infern. El hotărâse că voi fi crescut după propria sa imagine. De aici decurgea bineînțeles interdicția de a mă juca împreună cu alți copii de vârsta mea, și chiar de a avea o doică su o guvernantă. Am fost încredințat profesorilor, educatorilor.

– Dar era mult prea devreme, murmură Simonetta.

– Bineînțeles că eram mult prea tânăr pentru o astfel de educație! răspunse ducele. Aveam de-a face întotdeauna cu oameni maturi, eruditi, preocupați doar să mă învețe și incapabili să înțeleagă ce anume ar putea interesa un creier de copil.

– O cruzime teribilă!

– Și mai crunt a fost atunci când n-am avut dreptul să merg la școală.

– A trebuit să rămâneți acasă?

– Da, mereu în compania educatorilor cu care trebuia să lucrez de dimineața până seara. Aveam dreptul să călăresc, dar să nu joc nici un fel de joc.

– Câtă cruzime, și de câtă... singurătate trebuie să fi avut parte.

– Cred într-adevăr că am suferit cel mai mult din cauza singurătății, mărturisi ducele. N-aveam nici un prieten și nu o vorbă cu nimeni.

– Și câți ani a durat această viață?

– Până când am împlinit optsprezece ani.

– Oh, nu! Nu este cu putință!

– Este purul adevăr! spuse ducele pe un ton sincer. Așa că vei înțelege cu ușurință de ce moartea sa a fost pentru mine ca și cum s-ar fi deschis ușa unei temnițe... Și asemenea unui prizonier eliberat după o lungă încarcerare, lumea mi s-a părut a fi un loc straniu, de neînțeles.

– Și... ce s-a întâmplat?

– Nu bănuiești urmarea? întrebă el, ironic. Am venit la Londra, pentru că de acum eram propriul meu stăpân. Societatea a primit cu brațele deschise un tânăr posesor al unei mari averi.

– Probabil că... v-a plăcut ce vi se întâmpla, spuse Simonetta cu voce scăzută.

– Era ca și cum, ieșind din întuneric, intrai în plină lumină. Firește însă că eram lipsit de cel mai elementar discernământ de îndată ce trebuia să-i apreciez pe cei cu care mă întâlneam. Singurul lucru care mă conducea era dorința sălbatică de a recupera timpul pierdut.

– Înțeleg... foarte bine.

– Voiam să fac tot ce-mi fusese interzis în trecut, să-mi călăresc propriii cai, să fac scrimă, să trag cu pușca; pe scurt, voiam să fac tot ceea ce tinerii de vârsta mea făcuseră în adolescența lor.

Zâmbi ușor cinic, și adugă:

– Și, bineînțeles, voiam să întâlnesc femei.

Simonetta își strânse puternic mâinile una într-alta. Simțea o pișcătură de gelozie.

– Tata considera femeile ca fiind o invenție a diavolului, continuă duclee. De aceea, pentru mine, ele aveau atracția unui magnet.

Privindu-i chipul frumos și ascultându-i povestea, Simonetta își dădea seama cu ușurință că și el avea asupra femeilor același gen de atracție.

– Și în această privință însă, eram total lipsit de experiență, și cum viața mea în *lumea bună* debută la Cartlon House, cei mai îndoielnici dintre prietenii prințului de Wales mă inițiară în plăcerile care lor le erau de acuma familiare.

După o scurtă pauză, continuă pe un ton amar:

– Îți poți imagina cu ușurință ce s-a întâmplat. Asemenea unui copil lăsat liber într-o prăvălie cu bomboane, m-am înfruptat cu lăcomie, meritându-mi pe deplin renumele de desfrânat. Eram chiar foarte mândru de această reputație. În felul acesta, nimeni nu mă putea asemui cu *Ducele Staret!*

Respiră adânc și continuă:

– Apoi te-am întâlnit... Când ai intrat în salonul de la Ravenstone House, am înțeles că erai tot ceea ce îmi dorisem întotdeauna și nu găsisem niciodată.

– Și... și eu am simțit că... se petrecea ceva, când ne-am... întâlnit, murmură Simonetta.

– Ne-am recunoscut, zise ducele. Facem parte amândoi dintr-un întreg, și n-a mai fost nevoie de cuvinte.

El o privi și ea putu să vadă tristețea din ochii lui.

– Când te-am sărutat, am știut că există un Dumnezeu și că eu cred în El.

Cuvintele lui vibrau în sufletul ei și o făcură să se înfioare. El se ridică.

– Și tocmai pentru că tu, Simonetta, ești întruchiparea a tot ce este mai pur și mai bun, spuse el cu o voce răgușită, și pentru

că eu sunt ceea ce am făcut eu însumi din mine, mâine am să te trimit la bunicii tăi unde vei fi protejată. Poate că într-o zi, îți vei găsi fericirea alături de un bărbat car să fie demn de tine.

Simonetta rămase tăcută.

Înțelegea acum atâtea lucruri pe care înainte nu și le putuse explica.

Și viața ei fusese fără prieteni de aceeași vârstă, și ea fusese crescută departe de lume, în singurătate.

Totuși, temnița ducelui fusese mult mai aspră și mai crudă.

A ei, fusese confortabilă și încojurată de căldură și afecțiune. Dar izolarea care le fusese impsuă îi marcase pe amândoi.

De aceea ea putea înțelege ce fusese în sufletul lui și de ce, ulterior, se comportase așa cum o făcuse.

Conștientă că el aștepta ca ea să vorbească, Simonetta se ridică și veni spre el.

Se simțea încordată. În plus, chipul lui trăda hotărârea de a o trimite cât mai departe astfel, încât să nu se mai vadă vreodată.

Se apropie și mai mult de el și-l privi.

– Am... auzit întotdeauna spunându-se, murmură ea cu blândețe, că... atunci când salvezi viața cuiva, ești oarecum răspunzător pentru... totdeauna!

El nu se mișcă dar ea îl simți crispându-se.

– Eu... vă aparțin, adăugă ea. Pot să fiu un obstacol... o povară... dar... n-am să vă părăsesc niciodată. Vă voi urma... și voi aștepta pe treptele de la Ravenstone House până când mă veți lăsa... să intru.

Ducele lăsă să-i scape o ușoară exclamație care putea fi în același timp și un suspin de ușurare și un râs ușor, apoi o trase spre el.

– Crezi sincer în ceea ce spui? întrebă el. Vrei într-adevăr să rămâi cu mine? Vrei să spui că ai fi de acord să te căsătorești cu mine?

– Vă iubesc! răspunse Simonetta. Vă iubesc într-atât încât cred că... aș muri... dacă m-ați alunga!

– Oh! Draga mea....

Vocea i se frânse. O cuprinse în brațe și-i acoperi obrajii cu sărutări violente, ca și cum și-ar fi pierdut controlul. Apoi buzele li se întâlniră... și ea regăsi tandrețea și drăgălășenia pe care le mai cunoscuse o dată.

Era ca și cum se contopiseră într-o singură ființă. Din nou, se lăsară pradă extazului.

Agățați unul de altul, erau ca doi naufragiați care, după ce se luptaseră împreună cu furtuna, ajungeau în sfârșit la un liman adăpostit unde nu mai aveau să se teamă de natura dezlănțuită.

Simonetta era ca orbită de minunea aproape cosmică a tot ceea ce i se întâmpla și trupul îi vibra de o muzică venită dintr-o altă lume.

Ducele se desprinse puțin și o privi. Cum se putea ca un chip de femeie să exprime în același timp atâta fericire și să radieze o asemenea spiritualitate? Simți dorința să îngenuncheze în fața ei.

– Te iubesc! Comoara mea, dragostea mea perfectă, spuse el, cu vocea întretăiată de emoție.

Apoi lipindu-și fața de gâtul cald al Simonettei, murmură:

– Ajută-mă să fiu... așa cum vrei tu să fiu, pentru că n-aș suporta să te dezamăgesc.

– Vreau să rămâi... Excelență, așa cum ai fost întotdeauna cu mine, răspunse ea, amabil, atent, tandru, frumos și nobil.

El ridică privirea.

– Așa gândești într-adevăr despre mine?

– Da, știi bine.

Se priviră îndelung și lumea parcă se oprise în loc. Ducele se așeză într-un fotoliu și o trase pe Simonetta lângă el.

– N-ar trebui să... te obosești, spuse ea cu solicitudine.

– N-ar trebui să-ți faci tu griji pentru sănătatea mea.

– Crezi că ar putea să fie altfel... când... aș fi putut să te pierd?

Ea nu-și putu reține un fior la acest gând și cu un gest brusc își ascunse fața pe umărul ducelui.

– Plângi? remarcă el pe un ton uimit. Draga mea, de ce aceste lacrimi?

– Pentru că sunt... atât de fericită, spuse Simonetta printre suspine. Mi-a fost atât de... teamă... că nu vei vrea... să-mi dai voie... să-ți rămân alături, teamă că nu mă vei vrea.

– Să nu te vreau? exclamă ducele. Habar n-ai ce infern am trăit gândindu-mă că te voi trimite la bunicii tăi, și întrebându-mă cum voi putea continua să trăiesc fără tine, în restul zilelor mele.

– Cum de-ai putut să te gândești la așa ceva atât de... crud?

– Mă gândeam doar la interesul tău. Și, oricum, părerea mea nu s-a schimbat și sunt conștient că datoria mea ar fi să te las să pleci.

– Știi bine – ți-am mai spus – că nu te-aș lăsa s-o faci, replică Simonetta și, pe de altă parte, cred că îți faci prea multe griji pentru reputația dumitale. Nu știu ce lucruri teribile ai fost acuzat că ai făcut...

– Și-mi doresc să nu le afli niciodată, spuse ducele, întrerupând-o.

Văzându-i obrajii încă umezi de lacrimi, o întrebă:

– Ce voiai să spui?

– Poate că nu vei fi de acrod... dar m-am gândit că dacă am putea pleca din Londra o vreme și să locuim la țară... în casa aceea cu grădini minunate, oamenii vor înceta curând să te mai bârfească și în loc să spună lucruri urâte, poate că vor începe să vorbească și despre lucrurile bune pe care le faci.

Ridicându-i cu un deget bărbia Simonettei, el îi întoarse fața spre el și o întrebă:

– Ți-ar plăcea acolo? Spune-mi sincer. Te-ai mulțumi cu viața de la țară? N-ai regreta balurile, recepțiile și toate lucrurile strălucitoare pe care Londra ți le-ar oferi?

Simonetta chioti ușor.

– Cum n-am fost niciodată la vreun bal și cum nu sunt obișnuită nici cu recepțiile, plăcerile acestea n-au cum să-mi lipsească! Și apoi, prefer de departe... să fim undeva singuri

decât să asist la cel mai strălucitor bal dat vreodată! Nu-mi pot imagina ceva mai minunat decât să fiu la țară, să călăresc... dă fac planuri pentru grădină... din clipa în care le vom face... împreună.

Ducele o strânse la piept.

– Împreună! Acesta este cuvântul care contează! exclamă el. Și, de fapt, avem multe de făcut la Ravenstone.

– Ce anume? întrebă Simonetta a cărei curiozitate se trezise.

– Ei bine... pentru că tatăl meu nu suporta prezența lor, a surghiunit în poduri toate tablourile, oricât de frumoase sau de valoroase ar fi fost, care reprezentau femei, mai ales acelea îmbrăcate sau mai degrabă dezbrăcate în maniera zeițelor. Le-au urmat surghiunul lor toate mobilele sculptate cu amorași bucălași, precum și numeroase sofale al căror lux și comoditate i se părea un îndemn la lenevie.

– Cred, în cazul acesta, că locul este destul de... auster.

– Este! Și acesta este motivul pentru care eu, ca să zic așa, n-am locuit niciodată acolo de când am moștenit titlul, replică ducele. Dar putem să-i redăm casei splendoarea trecută, aceea pe care o avea când bunicul a reconstruit-o și a adus din Franța și Italia comori care sunt acum ale familiei.

– Îmi va face mare plăcere să mă ocup de asta.

– O vom face împreună, răspunse ducele.

– Pare atât de minunat, atât de perfect!

– Așa cum ești și tu!

Cu batista lui fină de mătase, ducele îi șterse lacrimile de pe obraji apoi îi sărută pe rând, buzele lui întârziind voit pe pielea lor delicată.

Apoi, acoperind-o mai mult, îi găsi buzele calde. Sărutările lui erau pătimașe, sălbatice, posesive iar în ochi parcă îi ardeau flăcări dar Simonetta nu rea speriată.

– Te... iubesc!

Nu era sigură dacă rostise aceste cuvinte cu voce tare, dar le simțise cu inima.

Îi trezise în ea senzații atât de puternice încât tot corpul îi vibra.

Iată, se gândi ea, ce-și dorise întotdeauna. Ceea ce îi lipsise până acum era acest sentiment de a aparține cuiva, de a nu fi „abandonată".

Ducele îi mângâia părul,

– Ești atât de frumoasă! spuse el cu o voce răgușită. Vei fi cea mai splendidă dintre toate ducesele de Ravenstone.

– Vom avea portretul nostru pictat, un portret al amândurora... împreună.

El zâmbi.

– De ce nu? Și pe plăcuța de alamă va scrie: *Excelența Sa Ducesa de Ravenstone și Destră...*

Simonetta îi puse un deget pe buze.

– Nu mai trebuie să spui asta. Este trecutul... și să uităm de el... și ți se iartă orice rău ai făcut.

– Cum poți fi atât de sigură? întrebă ducele.

– În Biblie, răspunse ea, se face referire la purificarea prin foc. Așa ești tu acum, purificat prin curajul pe care l-ai avut să mă salvezi din foc. Am început o viață nouă... amândoi... și începând din clipa asta nu vom mai vorbi niciodată despre trecut.

Ea își trecu brațul pe după gâtul lui și-și apropie capul de al său.

– Știu că tot ceea ce vom face împreună de acum încolo, va aduce multora fericire și bunăstare.

– Comoara mea! spuse ducele. Te iubesc! Te ador!

Apoi o sărută îndelung, nesfârșit, așteptând s-o poarte către un paradis cu stele scânteietoare unde, atât de aproape de Dumnezeu, vor fi doar ei și iubirea lor.

Sfârșit